

Vượt Thời Gian Truy Sát Người

Contents

Vượt Thời Gian Truy Sát Người	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	7
3. Chương 3	12
4. Chương 4	19
5. Chương 5	25
6. Chương 6	33
7. Chương 7	44
8. Chương 8: Chương Cuối	54

Vượt Thời Gian Truy Sát Người

Giới thiệu

Thể loại: GL, Xuyên khôngEditor: nusocoVì uống say trong cuộc vui đám cưới của người bạn thân mà cô đã gặp được n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuot-thoi-gian-truy-sat-nguoi>

1. Chương 1

"Mời cô dâu và cô dâu trao đổi nhẫn kết hôn — ai! Phiên phức quá đi! Các cô dâu trực tiếp hôn nhau luôn đi!

Một hôn lễ đơn giản, một giáo đường bình thường, người chủ hôn lâm thời bị kéo đến, nhưng hai *chú rể* đều là những nhân vật gây xôn xao dư luận, mà thân phận của hai vị tân nương nói ra càng khiến người nghe như sấm vang bên tai...

"Cô ơi, ngày hôm nay cô thật là đẹp!"

"Cô ơi! Em rất cuộc đời được đến ngày hôm nay!"

Nói xong tuyên ngôn tình yêu, Hạ Vũ Diễm và Sở Liễm không để ý sự kinh ngạc của Duẩn Thẩm và Triệu Dĩ Ân, cường thế bá vương ngành thượng cung, hung hăng hôn cô giáo của bọn họ, cũng là mộng đẹp mà cả đời họ đau khổ truy đuổi.

"Hôn xong rồi trực tiếp động phòng! Những người khác, uống rượu!"

"Các em một đám không biết xấu hổ! Nè! Chờ... chờ chút! Đừng sờ loạn! Tôi thế nhưng là cô giáo đó nha!!!"

"Không có biện pháp, tụi em chờ lâu lắm rồi!"

"A, a? A a a a!!!"

...

Ngày này, để chúc mừng hai tên trư bằng cầu hữu rớt cuộc tu thành chính quả một đoạn tình cảm cô - trò, ta uống rất nhiều rượu.

Thực ra nói nhiều cũng không nhiều, mới nửa chai Vodka mà thôi, không nghĩ tới Giang Phương Phương và Bàn tử (mập mập) chết tiết kiên quyết đưa ta về nhà, xem ra các nàng căn bản muốn tiết kiệm chi phí hôn lễ đi?

Nói đến chi phí làm hôn lễ này, trước đây chúng ta, năm thiếu nữ trẻ người non dạ, chưa đủ lông đủ cánh; đã từng đưa ra một lời thề ngu xuẩn, đó là khi một người kết hôn, bốn người còn lại phải giúp người đó chuẩn bị địa điểm và chi phí làm lễ cưới.

Hôm nay Duẩn Thâm và Dĩ Ân kết hôn, cho nên tiền lễ đương nhiên do ba người còn lại chịu trách nhiệm.

Như thế nào lão nương cũng là một trong ba người ra tiền, vì sao không thể uống nhiều chút rượu? Nghĩ đến đã muốn chửi thề!

Càng chết tiết là, hai tên kia vốn nói đưa ta về nhà thế nhưng cứ nhiên quăng ta ở đầu hẻm, sau đó qua quýt đi mất dạng! Lão nương cũng được xem là mỹ nữ, nếu bị người cưỡng hiếp, đến lúc đó bị ép lập gia đình, các người sẽ cho ta tiền cưới phải không? Khốn kiếp!

Rớt cuộc về đến nhà, vội vàng quăng đôi giày cao gót vào lò vi ba, đặt giờ ba tiếng đồng hồ xong, tự nhiên ta cảm thấy hình như trong nhà có chỗ là lạ, nhưng lại nói không ra chỗ nào không đúng.

Lúc này, trong cổ họng của ta nảy lên một cổ buồn nôn, ta trực tiếp chạy về phía WC, không nghĩ tới —

”Người là ai?”

Nữ nhân này lớn mật, cứ nhiên dám cầm dao cản đường của ta?! Nhưng mà... đây là dao sao? Thấy làm sao đều giống một thanh kiếm nha!

Thế nào? Chẳng lẽ là tên kiết xác nào đó thiếu tiền muốn cướp của? Nhìn bộ dáng nàng lớn lên không tệ, bộ ngực còn đặc biệt lớn, đi làm ”Tây Thi bán cau” (đây là một nghề nghiệp tương đối đặc biệt ở Đài Loan, chủ yếu cần người bán - thường là những cô gái trẻ tuổi ăn mặc sexy, ít vải, đứng bán ở ven đường) cũng đủ kiếm tiền, mắc gì phải làm cướp? Lẽ nào nàng biết đám bạn của ta đều là một đám ”không giàu thì sang”? Nếu mà như vậy, hiển nhiên nàng không biết tuy bọn họ là những kẻ có tiền, nhưng cũng là ”f*cking” keo kiệt!

”Hoàng Nhược Hạm, nữ vương của căn nhà này chính là tôi, cô là?”

Thấy bộ ngực của nữ nhân này, thực sự là lớn đến mức khiến người đổ kị, hơn nữa xúc cảm dường như không tệ. Tuy của ta không kém hơn nàng mấy, nhưng số đo kia thật đúng để một nữ vương như ta vỗ ngực giậm chân.

”Ta là Tây Thi!”

”Cái gì? Là ”Tây Thi bán cau” hả?”

Ta nghe lầm sao? Nữ nhân này đã đi làm ”Tây Thi bán cau”, cần gì phải đi ăn cướp nữa? Chẳng lẽ là một người hám của tiêu tiền như nước? Ta ghét nhất nữ nhân như vậy!

”Đệ nhất mỹ nhân Tây Thi thời Chiến quốc!”

”Ha ha ha! Tôi đây chính là lạc nhân biên cương Vương Chiêu Quân!”

Nói xong, ta nhìn trời phun ra một đám vật thể màu nâu tràn ngập hương vị Vodka, tiếp theo bất tỉnh nhân sự.

Không biết ngủ bao lâu, chỉ biết là những tia nắng đáng ghét xuyên qua rèm cửa chiếu vào trên mặt. Vì không muốn tiếp tục phơi nắng tổn thương làn da như tuyết, thân thể quyết định nhúc nhích muốn ngồi dậy kéo màn che lại.

Giữa lúc cố gắng vươn đôi tay không tính quá dài của mình, một cánh tay không phải của ta, hơn nữa hết sức mảnh mai trắng nõn. "Xoát!" một tiếng, cái rèm cửa vốn khép hờ toàn bộ mở toang! Bị chói mắt, ta nhất thời khóc thét không ngớt, thật lâu không thể hồi phục!

"Tên khốn kiếp nào không biết điều đứng ra đây cho ta!!!" Ta xoa cặp mắt còn buồn ngủ cấp bách đặt chân xuống đất, dép lê cũng không kịp đi. Bởi vì ta muốn bắt cái tên khiến người muốn đánh kia!

"Là ta, người muốn gì?"

Ha ha ha! Đã có người đứng ra mời ta đánh, đương nhiên là ta sẽ nghĩa bất dung từ (không thể chối từ), vì vậy cúi người dùng dép lê muốn hướng trên mặt đối phương hạ thủ, không nghĩ tới đối phương cư nhiên là một vị mỹ nữ!

Dép trên tay cách khuôn mặt như xuất thủy phù dung (hoa sen mới nở) của nàng khoảng năm cen-ti-mét dừng lại. Có lẽ tất cả mọi người cho rằng ta bị vẻ đẹp của nàng khiến cho bản thân ngây ngất. Điểm ấy ta không phủ nhận, nhưng chính xác mà nói thì phải là: những thứ quá mức xinh đẹp sẽ làm hiện rõ bản thân mình không bằng người, bởi vậy ta dự định buông dép, sửa thành nắm lấy cây gậy bóng chày.

Thế nhưng mỹ nữ hình như không cho cơ hội đập nàng te tua, cư nhiên vươn tay nắm hai vai của ta, kéo ta vào trong lòng, còn uy hiếp nói: "Nếu như ngươi không nói cho ta biết ngươi là ai, ta sẽ giết ngươi!"

Ta bắn ngược, nói: "Nếu bởi vì không biết đối phương là ai sẽ muốn giết người ta, tôi đây hẳn là giết cô, bởi vì nơi này là nhà của tôi!"

Chỉ thấy nàng trầm mặc một lúc, mới mở miệng nói: "Thật là một thuyết khách (người có tài ăn nói) lợi hại!"

Thuyết khách? Đây là cách xưng hô kiểu gì thế? Ta không biết! Nhưng nhìn biểu tình của nàng, hẳn là nói đến các cao thủ tranh luận cãi lộn cái loại này! Lúc học trung học, ta đã được xưng là "Thiên hậu đại bác"; mà ở địa phương đông đảo như địa cầu chỉ có bốn người có thể được xem như tiện miệng hơn ta, đó chính là bốn tên trư bằng cầu hữu kia.

"Cô đói bụng không?"

Nếu đối phương có lòng tán thưởng ta, ta đây không thể không nói đạo lý dùng gậy bóng chày KO (knock-out) nàng. Có câu: hữu dung nãi đại (trích từ cặp câu đối của Lâm Tắc Từ: "Hải nạp bách xuyên, hữu dung nãi đại. Bích lập thiên nhãn, vô dục tắc cương: biển lớn dung nạp trăm nghìn dòng sông, tấm lòng bao dung mới có thể trở nên vĩ đại. Vách núi nghìn trượng sừng sững, không mang dục vọng thì có thể giữ mình cương trực), phải có đại lượng thì bộ ngực mới phát triển. Cho nên ta không tính toán so đo với nàng, trực tiếp lễ phép chiêu đãi vị khách không mời mà đến này.

"... Có một chút."

Biểu tình của nàng ngưng ngưng thập phần, có thể thấy được mỹ nhân này là một người có lòng tự trọng rất cao. Ta cười một chút với nàng, hỏi lại tên nàng, mà nàng vẫn khẳng định với ta, nàng là Tây Thi.

"Tây Thi? Họ Tây tên Thi sao?"

"Tây Thi chính là Tây Thi. Tất cả mọi người đều gọi ta như vậy!" Nàng xoay đầu qua một bên, dường như không muốn nói thêm.

Ta âm thầm tự hỏi, chắc do là bán cau đi, cho nên tất cả mọi người mới gọi nàng là Tây Thi. Có lẽ đối với thân phận thực tự ti, nên nàng không muốn nói nhiều đến chuyện này... Ai! Ta thực là am hiểu ý người a!

Sau đó, bởi vì không biết nấu ăn, cho nên ta đưa nàng ra ngoài ăn. Nhưng ta không giống đám bạn bủn xỉn xấu xa kia, mời đi ăn, ta thể nhưng rất sáng khoái, tuyệt đối sẽ không dẫn người đến quán ăn ven đường hoặc là chợ bán thức ăn. Vì vậy khu thương mại Sao Mai gần nhà chính là lựa chọn tốt nhất trong điều kiện của ta, ngoại trừ ăn uống, có thể thuận tiện nhìn xem hôm nay Anna có nước hoa mới về hay không.

"Vì sao có nhiều người nhìn về phía chúng ta vậy?" Nàng khó chịu nói với ta.

"Xem tôi đẹp chứ sao." Ta thuận miệng bịa chuyện gạt người.

Thực ra ta biết những người đó đều nhìn nàng, vì ngại vu thể diện nữ vương, ta rút cuộc không thể nịnh bợ nói với nàng: "Bọn họ đang nhìn cô đó! Đại mỹ nhân!"

Qua không lâu, ngay cả ta đều không chịu nổi cái cảm giác bị nhìn chăm chăm, ta thực sự không hiểu, không phải là một mỹ nữ thôi, có cần phải như vậy không? Tiếp đó, ta cảm giận trừng mắt nhìn Tây Thi, để xem cho kỹ nữ nhân này rút cuộc có bao nhiêu đẹp. Nhưng mà khi ánh mắt của ta chăm chú đặt lên bộ ngực đối diện, thì ta cuối cùng hiểu tại sao không chỉ có nam nhân, ngay cả các tiểu thư và âu ba tang (phiên âm từ obasan tiếng Nhật — những người phụ nữ trung niên) đi ngang qua đều nhìn không được liếc mắt nhìn Tây Thi một cái.

"Cô mặc áo ngực của tôi?" Khóe miệng của ta có chút co quắp.

Ta giật mình không phải vì nàng không thông qua sự đồng ý của ta đã chạm vào đồ dùng cá nhân của người khác. Trên thực tế, Duẫn Thẩm trước đây một khi nội y chưa khô vẫn thường lén lấy đồ của ta mặc đỡ. Nguyên nhân để ta bức bối đó là áo ngực 36C mặc trên người nàng cư nhiên tạo ra hiện tượng "lộ ngực", ta dám nói CUP của nàng khẳng định lớn hơn ta hai số.

Chẳng qua, nội y rút cuộc là thứ riêng tư, chỉ cần y phục bên ngoài mặc thùng thình một chút, ai có thể nhìn ra người mặc áo ngực số mấy? Đáng trách chính là nữ nhân này cư nhiên mặc áo cotton tập thể dục của ta, là kiểu bó sát người, phối hợp quần jean lưng thấp, không chỉ là "đột trước", mà còn "vẽn sau" nữa chứ!!!

"Ngày hôm qua người ới lên người ta, cho nên phải thay y phục của người... Vì tìm không được cái yếm nào, không thể khác hơn miễn cưỡng chọn một thứ có thể che thân, nhưng cảm giác bại lộ quá..."

Thứ có thể che chắn chính là áo ngực của Nhược Hạm. Về phần bại lộ, bởi vì cái yếm là liền thân, so với nội y hai mảnh đương nhiên là thứ sau bại lộ hơn rồi.

"Cô có bệnh sao! Có áo ngực không mặc, lại mặc yếm?!"

Tại sao Tây Thi lại muốn mặc yếm? Chẳng lẽ là thủ đoạn mới của những quỳ bán cau? Thật là con mẹ nó một xã hội suy đồi đạo đức!

Tuy không tình nguyện, nhưng ta vẫn cởi áo khoác, khoác lên người nàng. Quả nhiên khi ta đưa áo cho nàng, tầm mắt bắn tới nơi này nhất thời giảm đi phân nửa, chỉ còn lại một đám nam nhân nhìn về phía chúng ta mà thôi.

Cơm nước xong xuôi, ta đưa nàng đi dạo một số cửa hàng thời trang nhỏ, thất vọng phát hiện Anna vẫn chưa có mùi mới, vì vậy chỉ có thể ủ rũ về nhà.

"Nhà của cô ở nơi nào?"

Tới cửa nhà, ta mới nhớ từ đầu đến giờ vẫn chưa hỏi nàng tại sao lại đột nhiên xuất hiện trong nhà ta.

"Núi Trữ La."

"Cô thực sự coi mình là Tây Thi hả?"

Ta làm cô giáo dạy kinh tế sắp được mười năm rồi, nhưng chưa từng nghĩ mình là Bill Gates nha! Nữ nhân này bán cau bán riết thành điên rồi phải không? Lẽ nào... nàng là từ nước ngoài đến hợp tác lao động, hơn nữa còn bị chủ bóc lột? Không được! Thân là một người dân lương thiện, ta phải đưa nàng trở về!

"Ồ..."

Giữa lúc ta tự hỏi làm sao gửi nàng về nước. Cô gái đột nhiên đau đớn ôm ngực, sợ đến ta nghĩ nàng bị phát bệnh tim, chuẩn bị muốn chết trước cửa nhà ta. Vì vậy nhanh tay đỡ nàng, hỏi: "Cô không có chuyện gì chứ?"

"Không có gì.... Lại có cảm giác giống như... khi ta ở trong cung nước Ngô chuẩn bị giết Phù Sai, không nghĩ tới trong thời gian ngắn thiên toàn địa chuyển (đầu óc quay cuồng). Đợi đến khi tỉnh lại, ta đã ở một thế giới xa lạ."

"..."

Chết tiệt! Nữ nhân này không chỉ có bệnh tim, còn có chứng vọng tưởng! Ai! Thiên đồ hồng nhan (trời xanh ghen với người đẹp) quả nhiên không phải là không có đạo lý. Một mỹ nữ như nàng đi bán cau chưa nói, không nghĩ cơ thể lại tệ như vậy, có bệnh tưởng tượng viễn vông.

Khi ta đỡ nàng vào trong phòng, đặt nàng nằm lên sô pha, đồng thời nói: "Tôi đi rót ly nước cho cô." Trên thực tế ta muốn gọi điện thoại nhờ cảnh sát đưa nàng về.

Giữa lúc ta một người âm thầm ngồi xổm trong phòng bếp gọi 110, ở bên ngoài nàng dùng giọng nói không lớn không nhỏ, nói: "Không được! Thời gian của ta sắp hết, ta phải đổi lại y phục trước đây... Yên chi thủy phần (son phấn theo cách dùng của người cổ đại) của người có thể cho ta mượn dùng không?"

Yên chi thủy phần? Là nói phấn trang điểm và nước hoa của ta đi? Đồ trang điểm của ta toàn là hàng cao cấp, sợ người dung tục như nàng cũng không biết dùng như thế nào, vì vậy nói: "Trong phòng ngủ, trên bàn hóa trang, tự cô lấy dùng đi." Ta xem nàng như thế nào biết cách mở nắp chai nước hoa của ta đây.

Chờ ta gọi điện báo cảnh sát xong, thần thanh khí爽 đi đến phòng khách, thành linh phát hiện nàng đã sớm thay một thân bạch sắc cổ trang, đúng lúc nàng cũng nhìn thấy ta. Vì vậy hai mắt kiên định đối diện ta, nói: "Tuy ta rất muốn báo đáp người, nhưng chúng ta sau này không có khả năng gặp lại. Người là người tốt, cảm tạ."

Người là người tốt? Nàng nghĩ là đang phát bằng khen người tốt cho ta sao? Nhưng ta nghi vấn đầy người chắc là không có cơ hội nhận được đáp án. Bởi vì trong nháy mắt, phía sau nàng đột nhiên toát ra một dòng xoáy màu tím đường kính khoảng 2 mét!

Ta căn bản không kịp sợ hãi, theo phản xạ muốn vươn tay kéo nàng tránh xa dòng xoáy kia. Không ngờ nó dường như biết ý đồ của ta, cứ nhiên một ngụm nuốt trọn thân ảnh thuần khiết kia, hư hư thực thực nắc lên một tiếng. Vài giây sau, dòng xoáy và nàng giống như chưa từng xuất hiện biến mất trước mắt ta!

"Lẽ nào nàng thực là động không động liền đau lòng, hơn nữa công lực giặt quần áo hạng nhất, đệ nhất mỹ nhân thời Chiến quốc, Tây Thi?" Ta si ngốc quỳ rạp xuống đất.

Nhưng chuyện này không làm ta sợ hãi lâu. Dù sao cuộc sống hiện đại thiên biến vạn hóa, chuyện gì đều có thể xảy ra; nhưng chuyện này cũng đủ cho ta đầu óc choáng váng một thời gian. Vì vậy ta dự định đi tắm một cái, sau đó ngủ một giấc no nê.

Nhưng mà, khi ta bước vào phòng ngủ, cảnh tượng xảy ra trước mắt khiến con sâu ngủ trong đầu ta nhất thời bị cường chế đuổi đi mất, cả người hầu như chỉ có thể dùng "phát điên đến kích động" để hình dung. Cảm giác này giống như bản thân phát rồ muốn hét lên đồng thời vọt tới phòng bếp quăng cả cái tủ lạnh xuống dưới lầu!

"Nước hoa Anna của ta!!! Đồ bảo dưỡng của ta a!!!"

Nữ nhân kia... nữ nhân kia cứ nhiên dám lấy đi sản phẩm bảo dưỡng kinh điển hai mươi năm mới sản xuất một lần và nước hoa Anna mà ta phải ngủ ngoài một đêm vào dịp nghỉ lễ mới có thể đoạt tới tay. Toàn bộ đều bị vơ vét "nhất kiện nhị tịch (sạch sẽ)"!!!

Sau đó, ta lại mở ra chiếc tủ ngầm, thiếu chút nữa không té xỉu. Phấn trang điểm cao cấp Dior và Kanebo được giấu kỹ hầu như chỉ có thể dùng đến chén đĩa hỗn độn để hình dung. Cuối cùng, ta một bên cầu khẩn một bên chậm rãi lôi ra một chiếc gương dưới gầm giường; khi mở nó ra, ta tin tưởng gương mặt của mình chỉ có thể dùng biểu tình dumbfounded đến xem.

Chai dưỡng tóc giúp cho mái tóc tỏa ra màu sắc tự nhiên, năm tháng tiền lương của ta, cứ nhiên bị nữ nhân kia lấy đi!

Lòng, tựa như yên lặng thật lâu chỉ vì chậm rãi tích tụ ngọn lửa, chỉ cần một cái kíp nổ sẽ đưa đến tai họa ngập trời. Vừa vặn, kíp nổ bị tiếng chuông cửa kích khởi.

"Leng keng!"

"Tìm ai?" Mặt ta không biểu tình hỏi người trước cửa, đây là trạng thái chuẩn bị đại khai sát giới.

"Có người báo nguy nói nơi này có người nhập cư trái phép, chúng tôi được phái ——"

"Phái mẹ người đi!"

Người cảnh sát kia còn chưa nói xong, ta không hiểu từ nơi nào xuất ra khí lực cực kỳ dũng mãnh. Cư nhiên một tay đơn giản đẩy bọn họ xuống lầu, đợi hai gã cảnh sát một bên chửi tục, một bên muốn tiến lên lý luận, ta đã sớm bước vào thang máy xuống dưới lầu. Cảnh sát bây giờ thật là ngu xuẩn.

Hiện tại, đầu óc ta tràn đầy đều là muốn tìm nữ nhân kia đền tiền, về phần muốn đi đâu tìm nàng? Còn dùng nói, đương nhiên chính là phải kiếm người bạn vì thí nghiệm điên cuồng mà sinh, Joanne Trần!

"Là ai?"

"Bàn tử chết tiệt! Nhanh mở cửa!"

"Được rồi, được rồi!"

Mở cửa, thấy Joanne còn buồn ngủ ta liền tức giận. Vì vậy không nói hai lời lập tức nắm cổ áo nàng, uy hiếp nói: "Người nhất định phải giúp ta, bằng không ta lấy dao cắt thịt cho người giảm béo!"

"Có chuyện từ từ nói. Có chuyện chậm rãi nói! Người muốn ta giúp người làm gì?"

"Ta muốn xuyên không đòi nợ!"

"Xuyên không?"

Hiển nhiên, hứng thú của Joanne được khơi mào. Nàng thích nhất làm một chút thí nghiệm hù chết người không đền mạng.

Khi ta theo nàng đi vào phòng ngủ, đồng thời cũng là phòng thí nghiệm, cô nàng vẽ mặt gian tà cười nhìn ta nói: "Thực ra ta gần đây vừa lúc đang nghiên cứu đề án xuyên không này, đáng tiếc không có người làm chuột bạch."

"Ta cảnh cáo người trước, nếu người làm cho ta chết oan, thành quỷ cũng không tha cho người!"

"Yên tâm đi!" Joanne một bên an trí cho ta ngồi vào một chiếc ghế có gắn một đồng thiết bị tinh vi, vừa nói: "Ta từng dùng một con mèo để thí nghiệm, mặc dù không được hoàn mỹ, nhưng có thể tạm chấp nhận."

"Vì sao lại không hoàn mỹ?" Nhìn nàng không ngừng tay lấy một cái nón màu trắng gắn theo một ít dây điện đặt lên đầu ta, trong đầu ta bỗng nhiên nghĩ lần đầu làm thí nghiệm, nhất định phải biết rõ về nó.

"Ta đưa con mèo đó đến Bắc cực, sau đó lại đưa nó trở về đây. Tuy thành công di chuyển từ địa phương này đến địa phương khác, nhưng đầu của nó lại mọc ở mông."

"F*ck!"

Đối với những thí nghiệm không nắm chắc trăm phần trăm, ta rất cuộc cảm thấy sợ hãi. Vì vậy cực lực giãy dụa, không nghĩ tới toàn thân vô lực, uống công vô ích!

"Ha ha ha.... Ta thích làm thí nghiệm người đã biết, thế nào có khả năng thả người đâu?" Joanne một bên cười gian, một bên ném mũi châm gây tê vào một góc.

Ngay khi ta tuyệt vọng, một mỹ nữ tóc đen mắt lam lạ mặt đúng lúc bùng đồ ăn tiến vào phòng của Joanne, vì vậy ta kêu to: "Cứu mạng a!"

Mỹ nữ kia nghe được giọng nói của ta, vội vàng chạy tới bên cạnh. Nhưng khi cô gái mở miệng nói câu đầu tiên, vận mệnh đã hung hăng đẩy ta vào vực sâu.

"Mẹ, cứu mạng là có ý tứ gì?"

Quái đản! Thế nào người đẹp đều không bình thường đâu? Người trước bị bệnh tim cộng thêm chứng vọng tưởng, mà người sau lại có chỉ số thông minh hư hư thực thực trệ độn giống một đứa trẻ năm tuổi!

"Bé ngoan, ý nghĩa của cứu mạng là khi một người muốn đi du lịch sẽ vui vẻ tạm biệt với bạn bè."

"Linh Linh đã biết!"

Đây là thế giới gì a? Thân là cô giáo thế nhưng ta chỉ có thể trừng to mắt nhìn một cô gái "nhi đồng" trong sáng đáng yêu bị lầm đường lạc lối, thiên lý ở đâu a?!

Tên Joanne kia hoàn toàn không cho ta cơ hội, thừa dịp ta còn đang than thở thế gian không có đạo lý, len lén ấn vào nút khởi động. Kết quả là cơ thể ta bị dòng điện xuyên qua, kích thích thiếu chút nữa ngay cả tổ tông mười tám đời đều đọc ra!

Trong lúc nhớ lại tổ tiên, ta cảm thụ được cơ thể dần dần trở nên nhẹ hơn, giống như các phân tử đang tan rã cùng nhau. Tiếp theo đó, ý thức của ta dường như tiến vào một vũ trụ màu đen vô hạn, thân thể đồng thời dùng tốc độ ánh sáng tạo thành một luồng sáng màu trắng quỷ dị bay về phía lỗ đen.

Nhưng vào lúc này, ta nghe Joanne kêu to: "Ta quên hỏi nàng muốn đi đến thời đại nào!!"

"Chiến quốc! Ta muốn đến Chiến quốc!" Tuy cơ thể mau hóa thành phân tử, nhưng ta còn không quên mất; tận lực nhấn nhủ tin tức cho tên kia, bởi vì ta không muốn bị đưa đến kỷ Jura!

Không biết qua bao lâu, mắt thấy lỗ đen càng lúc càng lớn, ta lo lắng Joanne rốt cuộc có giúp ta định tốt thời đại hay không. Nhưng mà, khi ta chuyển qua lỗ đen xong, thế giới trong mắt chính là biến thành trời xanh mây trắng, không khí cực kỳ tinh khiết sạch sẽ, vừa nhìn xuống... Mẹ ơi! Trong gang tấc, ta chuẩn bị tiếp xúc thân mật với nóc nhà bằng gạch!!!

"Bang bang bang!!!"

2. Chương 2

Nói vậy đây là lần đầu tiên trong đời ta bị chặt vật như vậy; mặc dù không soi gương, ta cũng dám khẳng định hiện tại người đây bùn đất tro bụi, y phục rách nát kinh khủng. Mái tóc gọn sóng bình thường được chăm chút kỹ càng đã bị thuốc nổ biến thành dựng đứng lên trời; ngũ quan mỹ lệ càng không cần nhắc tới, chính là người của bộ lạc ở châu Phi còn dễ nhìn hơn ta.

"Ô.... phiền phức người di chuyển một chút được không?"

"A?"

Thảo nào từ trên cao một đường dựng xuống dưới mà không chết. Tuy gian nhà này thoát nhìn rất kiên cố, nhưng nhìn kỹ mới biết nó chỉ là một cái nông trại rách mướp được dựng lên bằng đất đỏ, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất là có một vị huynh đài nằm ngay dưới móng của ta.

Có lẽ đây mới là nguyên nhân chính giúp ta bình yên vô sự.

"Ông không sao chứ?" Ta nhanh chóng nâng vị huynh đài kia đứng dậy, thành linh phát hiện hần không phải một thanh niên mà là một lão bá!

"Trời muốn diệt ta, vốn nghĩ rằng có thể tại địa phương này an hưởng tuổi già, nhưng cuối cùng lại gặp người! Mà thôi... mà thôi... có lẽ là tuổi trẻ gây ra quá nhiều tội nghiệt." Đang nói chuyện, lão bá bỗng nhiên ối máu!

"Lão bá! Ông không thể chết được!" Ta không chút nào để ý ngũ quan vắn vẹo của mình mà kêu to. Ta nghĩ người tự xưng là Lưu Mỹ trên TV có lẽ còn đẹp hơn ta một trăm lần.

Nếu lão bá này chết, ta sẽ phạm tội ngộ sát. Cho dù không bị phán án chung thân, ngồi tù vài chục năm khẳng định chạy không thoát! Tuy không muốn thừa nhận bản thân mình sắp ba mươi tuổi, tính khoảng thời gian từ khi học bổ túc, đến lúc đi làm công ở Trường Hoàng dạy học đã hơn mười năm, trên người sớm đã không còn khí tức của tuổi trẻ; nhưng rốt cuộc vẫn là một đóa hồng nhỏ rực rỡ tỏa sáng. Vì sao có thể vì ngộ sát mà héo úa chứ?

"Người giống như ta sớm nên chết, người chỉ là thay trời đến đưa ta một đoạn mà thôi." Lão bá vẻ mặt thống khổ dần dần hòa hoãn, sau đó đối diện với nóc nhà bị phá một cái lỗ lấm bầm: "Nhưng không biết sau khi ta chết, tâm huyết suốt đời có thể lưu truyền đến hậu thế hay không?"

Rõ ràng, câu nghi vấn uyển chuyển của lão bá chính là yêu cầu ta giúp lão. Tuy ta không phải một người thích giúp người bừa bãi, nhưng không thể trốn tránh trách nhiệm. Do ta đề trúng lão bá này, hơn nữa ông ta chỉ là một lão nhân lẻ loi hiu quạnh, ta không có lý do gì không giúp đỡ.

”Lão bá, ông có tâm nguyện gì chưa hoàn thành cứ nói ra! Ta tận lực giúp ông!”

Lão bá cầm bàn tay ta, dị thường hữu lực, kích động nói: ”Trên đời này không ai nguyện ý giúp người như ta, người thật là ông trời phái tới!” Nói xong, hắt lại ói ra một ngụm máu. Nhưng hắn dường như sợ không kịp thông báo nhiệm vụ muốn giao cho ta, cho nên khòe máu bên miệng cũng lười chùi đi, cố gắng một hơi nói cho xong: ”Trong thư phòng của ta có một quyển sách bìa trắng, ta còn chưa kịp đặt tên cho nó. Bên trong là tâm huyết vài thập niên của ta, muốn kết thúc chiến loạn lúc này, nhất định phải dựa vào nó. Đây cũng là di vật dành cho thế nhân của ta — a, a!!”

Nói xong, lão bá bắt đầu run rẩy, ta nhất thời luống cuống tay chân, căn bản không hiểu được nên làm cái gì bây giờ, chỉ có thể ôm chặt lấy thân thể già nua kia.

Không lâu sau, lão nhân ngừng run rẩy, thân thể bắt đầu bình phục, nói một câu với ta: ”Tạ ơn, tạ ơn” xong. Mí mắt chậm rãi nhắm lại, hô hấp dần dần biến mất, khoảng một phút sau, ta xác định lão qua đời.

Ta không phải một người nhẫn tâm, tự nhiên không thể mặc kệ thân thể của lão bá này. Ta biết ở cổ đại mọi người dùng phương pháp mai táng để an ủi người chết, nhưng ta vốn không đủ sức đào huyệt, nên chỉ có thể dùng biện pháp thông thường ở hiện đại, hỏa táng.

Liệt hỏa hùng hực tràn ngập cùng với khói đen tỏa về phía chân trời, thân thể lão bá rất nhanh đã không còn tăm hơi, chỉ còn những cành cây chưa kịp cháy sạch đang giãy dụa. Khi ta đi vào thư phòng để tìm kiếm cuốn sách bìa trắng mà lão nhân đề cập đến — thực ra không cần tìm, bởi vì trong phòng chỉ có vài quyển sách, bị lòng hiếu kỳ khiêu khích, ta lật vài trang, đột nhiên nhận ra nội dung trong sách làm cho ta cảm thấy quen thuộc!

”Mã giả, sở dĩ mệnh hình dã. Bạch giả, sở dĩ mệnh sắc dã. Mệnh sắc giả, phi mệnh hình dã, cố viết bạch mã phi mã...”

Ngựa trắng không phải ngựa? Đây không phải là luận điểm của Công Tôn Long sao?”

Nhưng không đúng a! Bởi vì Công Tôn Long và thời đại Ngô - Việt tranh chấp khác biệt khoảng hai trăm năm,

Lẽ nào....

”Lẽ nào Bàn tử chết tiết kia tùy tiện ném ta vào một thời kỳ trong Chiến quốc?”

Tỉ mỉ nghĩ lại, Chiến quốc kéo dài mấy trăm năm, cuộc chiến Ngô - Việt xảy ra vào thời Xuân thu muộn, thời kỳ đầu của Chiến quốc. Lúc đó ta không nói với Bàn tử chết tiết phải đi gặp Tây Thi, cho nên tên kia tùy tiện nhét ta vào một thời kỳ cũng không khó tưởng tượng.

”Đặng Tích có ở đây không?”

Ngay lúc ta thất thần, bên ngoài bất ngờ có người tới thăm. Nghe tiếng bước chân, người tới tựa hồ không ít, hơn nữa đều là nam nhân.

Nhưng mà, giữa lúc ta nâng lên màn che màu đen bằng vải bố, chuẩn bị đi ra ngoài thám thính đến tột cùng, cứ nhiên nghe được bọn người kia thì thầm: ”Chúng ta nhất định phải cướp được quyển sách kia, mặc dù đại khai sát giới cũng không tiếc!”

Sáng tác của Đặng Tích? Lẽ nào không phải là của Công Tôn Long?

Về phần đại khai sát giới, ta có thể tưởng tượng loại sách chuyên về biện luận này nếu ra đời nhất định ảnh hưởng đến các nước chư hầu lựa chọn phương thức chiến tranh và chính trị, bởi vậy nó sẽ trở thành thứ mà mọi người muốn giành giật. Dù sao thời kỳ Chiến quốc còn chưa hiểu được dùng miệng cắn nhau, những thuyết khách muốn thuyết phục quốc quân hoặc cùng người khác tranh luận nhất định phải có sách vở lý luận.

Nếu không phải lão bá ủy thác, ta nhất định sẽ đem quyển sách này đưa cho đám nam nhân bên ngoài. Không phải ta làm vậy, tranh luận bằng miệng ta hầu như không có đối thủ, biện luận càng là sở trường cường hạng, quyển sách này trong mắt ta chính là dư thừa.

Nhưng hôm nay vì nguyện vọng của lão bá, ta tự nhiên phải bảo hộ thật tốt quyển sách! Vì vậy ta nâng màn bố, trực tiếp đi ra ngoài chào hỏi các nam nhân kia.

Ở trong mắt người khác, hành động của ta rất là ngu xuẩn. Nhưng nếu người khinh thường hành động lúc này của ta, chính là quá coi thường danh hiệu "Thiên hậu đại bác" Hoàng Nhược Hạm!

"Người là ai? Ở chỗ này làm cái gì?" Tên đại ca đi đầu vừa nhìn thấy ta, lập tức nghiêm mặt, một bộ muốn động đao động kiếm.

Ta biết hẳn không thực sự dùng đao chém người, làm cô giáo nhiều năm đương nhiên không phải chỉ có chức danh suông. Gặp qua học sinh không có mấy ngàn cũng có mấy trăm, từ ánh mắt của những nam nhân này ta nhìn ra được tính cách thẳng thắn hào sảng. Bề ngoài hung ác độc địa cùng với binh khí tỏa ra lãnh quang chẳng qua là dụng cụ để bọn họ dọa người khác mà thôi.

Ta cố gắng giả vờ thành bộ dạng quen thuộc với bọn họ, đồng thời dùng thái độ nao núng theo bọn họ nói: "Là cấp trên phái ta đến, cố ý tiếp cận lão nhân Đặng Tích kia!"

"Thì ra là như vậy a!" Những người đó tỏ ra hiểu vấn đề.

"Vậy Đặng Tích ở chỗ nào?" Đại ca đi đầu lại hỏi.

"Mấy ngày nay hẳn tiêu chảy cộng thêm bệnh trĩ tái phát, lên núi tĩnh tu rồi."

"Người vì sao lại biến thành bộ dáng này?" Vị đại ca này chỉ chính là y phục rách nát bụi bặm trên người ta. Hình dáng đúng là chặt vật bất kham.

"Ta vốn định thừa cơ Đặng Tích không ở, vài ngày nay luôn lục soát tìm sách của hắn. Nhưng tìm cách nào đều tìm không được, vì vậy phải hủy gian phòng này, các người xem!" Nói xong, ta chỉ về phía cái động trên nóc nhà: "Ta rất nỗ lực làm việc cấp trên giao phó!"

"Ân! Xem ra Đặng Tích cất thư ở trên người. Hiện tại chúng ta nhanh đi bắt hắn đi!"

Nói xong, đám nam nhân này như ong vỡ tổ chạy ra ngoài cửa. Giữa lúc ta đang thở nhẹ một hơi, lão đại quay đầu lại, vẻ mặt hoài nghi nói: "Tiểu tử! Người rất quen mặt a!"

F*ck!

"Ta không hiểu đại ca huynh đang nói cái gì. Hay là vài ngày trước ở trên chợ mua sữa đậu nành gặp qua một mặt..."

"Người còn giả bộ!" Cước bộ của hắn mang theo mười phần phần nộ đi về phía ta, đồng thời nắm chặt bả vai của ta.

Bị ép đến tình trạng này, đã đâm lao phải theo lao. Vì vậy ta bỗng nhiên lập tức bỏ nhào về phía nam nhân kia, giả vờ khóc lóc: "Đại ca! Đệ rất nhớ huynh a!!"

"Ta đã biết là đệ! A Tình! Vậy mà còn không nhận ra đại ca này!"

Nói xong, tên kia tự nhiên ôm ta khóc lên. Tuy ta căn bản không hiểu được chuyện gì xảy ra, nhưng đã có cơ hội nói dối, vậy phải triệt để một chút...

Dưới sự giải thích của hắn, ta rốt cuộc biết vị đại ca đi đầu này tên Tống Hạo, mà ta là Tô Tình. Hai người lúc nhỏ là bạn chơi chung. Sau lại Tô Tình cũng chính là ta, bị kẻ buôn lậu lừa gạt bắt đi, vì vậy không có tin tức, chẳng biết sống chết ra sao. Mà Tống Hạo cũng thường xuyên tự trách, hắn từng thề nhất định phải tìm được Tô Tình.

"Hạo ca, tuy hai huynh đệ chúng ta gặp lại là chuyện mừng đáng giá uống say ba ngày ba đêm. Thế nhưng cấp trên nói chuyện trước mặt cũng rất trọng yếu, không ngại nhanh chân đi tìm Đặng Tích kia. Sau khi kết thúc nhiệm vụ, chúng ta hai người trở lại trò chuyện một cái thống khoái!"

"Tình đệ nói đúng lắm! Đợi đại ca bắt được Đặng Tích trở về, chúng ta tụ họp, không cần xa nhau nữa!"

"Ân!"

Ta tạo ra một dáng cười thật tươi, nhìn theo Tống Hạo và các huynh đệ hân ly khai. Khi xác định bọn họ chắc chắn sẽ không quay lại nữa, khóe miệng của ta giống như là treo ba ký thịt heo, cả gương mặt mệt mỏi rã rời suy sụp xuống.

Nhưng ta căn bản không có cơ hội trì hoãn, vì ta sợ Tống Hạo tùy thời quay về (tuy khả năng này không lớn), chỉ cần nghĩ đến cái câu "không xa nhau nữa" của hắn, đã thấy da gà toàn thân nổi lên. Xem ra giữa Tống Hạo và Tô Tình có chút vượt qua quan hệ huynh đệ bình thường; nếu không phải như vậy, Tống Hạo như thế nào nhớ đến giờ vẫn không quên!

Luôn nhớ tới Tô Tình, đồng thời đơn giản nói ra "không xa nhau nữa" những lời này là một nam nhân rất khó nói ra miệng mới đúng?

Giống như từng nói qua, ta không phải một người nhẩn tâm, nhưng dù sao ta không phải Tô Tình, lại càng không phải nam nhân. Nếu nói thật cho Tống Hạo chỉ làm hắn thêm khó chịu, mà ta cũng gặp phiền phức. Vì vậy ta xoa bóp hai chân một lúc, đồng thời sửa sang dung nhan. Sau khi xác định hình dáng của mình không dọa người khác, từ trong phòng Đặng Tích lấy đi một ít y phục và đồ dùng, xếp gọn thành một bao quần áo, đồng thời lấy một cây mộc trượng vừa tay gánh trên vai.

Đợi tất cả chuẩn bị xong xuôi, nội tâm của ta tràn ngập hưng phấn và vui vẻ, khí thế ngất trời ngẩng cao đầu bước ra khỏi căn phòng kia. Từ giây này trở đi, ta chính là người của thời Chiến quốc!

Lần đầu tiên đi ra ngoài, ta tò mò quan sát bốn phía một chút, phát hiện vị trí hiện giờ là ở một cái đồi nhỏ không cao không thấp, không có một bóng người. Miễn cưỡng nhìn về nơi xa, đại khái có thể thấy một chỗ chợ nhỏ phía Đông, vì vậy ta không nói hai lời đi theo phương hướng đó.

Không nghĩ tới, tuy chợ kia thoát nhìn không quá xa, nhưng một đường đi tới, sườn núi, đường dốc, thỉnh thoảng xen lẫn thác nước, có đôi khi còn phải mạo hiểm vượt qua dòng nước lớn giữa thác nước; nhưng mà phiền toái nhất là một mảnh rừng rậm nguyên thủy chưa được khai phá. Bên trong thỉnh thoảng truyền đến tiếng kêu của chim thú xa lạ, tuy cuối cùng ta có thể cứng rắn dừng cảm từng bước đi tới, nhưng bản thân lại rất sợ gặp các loại bò sát, đặc biệt là rắn.

Khi ta cật lực vượt qua khu rừng rậm rạp lan tràn các nhánh dây ra ngoài, vốn tưởng rằng có thể gặp được khu chợ như mong muốn. Không ngờ, chợ đâu không thấy còn chưa tính, ngược lại khiến ta gặp được thứ mình sợ nhất. Một con rắn đen với hoa văn cực kỳ tiên diễm, kích cỡ siêu bự.

"Xúi quẩy..." Ta vội vàng dùng tay che miệng, để bản thân ngàn vạn lần không cần kêu to.

Thân thể của cự xà (con rắn lớn) kia màu đen xen kẽ vô số đốm đỏ đang dong đưa đuôi, trông mắt ám vàng khép hờ, thoát nhìn giống như là đang ngủ gật.

Bỗng nhiên, nó ngáp to một cái. Khi ta thấy cái lỗ mũi còn lớn hơn vài inch so với đầu mình, mặc dù che kỹ đến đâu, khóe miệng cũng không nhịn được co quắp một chút. Vào lúc này, có mấy con rắn tương đối nhỏ, nhưng cũng là "tiểu" xà dài khoảng 20 xích (đơn vị đo chiều dài của TQ, bằng 1/3 mét) từ trong bụng con rắn lớn chui ra. Nếu như ta đoán không lầm, các con rắn "nhỏ" này hẳn là vừa được sinh ra, còn rắn lớn đang ấp trứng.

Tiếp theo, không hiểu được bản thân xui xẻo đến mức nào, cứ nhiên có một con muỗi lớn bằng ngón tay cái, bay đến đậu trên cánh tay của ta. Giữa lúc đang tự hỏi bản thân ở trong rừng này vì sao thứ gì cũng lớn như vậy, con muỗi mắc dịch đó cứ nhiên hung hăng chích ta một phát! Theo phản xạ ta rên một tiếng.

Tất nhiên với tình cảnh này, tiếng kêu của ta khẳng định làm đại xà chú ý. Nhưng nó ngoài ý muốn không tấn công ta, mà giống như trước lười biếng nằm ở chỗ cũ. Ngược lại mấy con rắn "nhỏ" mới sinh ra, đang lo lắng đối bụng không có gì ăn, sau khi phát hiện được ta, lập tức giống như hổ đói vồ dê hướng ta xông qua!

"Ghe tởm!"

Thấy thế tiến công rào rạt của đàn rắn, theo phản xạ có điều kiện ta quay người bỏ chạy. Không nghĩ tới bị một nhánh cây to ngang đường, xảy chân té xuống. Mắt thấy đám rắn mở lớn miệng muốn cắn một ngụm,

linh cơ khẽ động, ta lập tức nắm dây leo trèo lên cao.

Thật vất vả dùng hết sức trèo lên nhánh cao nhất, đang lúc thở dài một hơi, rồi lại nghe được bên tai truyền đến âm thanh "Tê... Tê...". Vì vậy ta ngẩng đầu nhìn lên, cứ nhiên là hàng ngàn hàng trăm con rắn nhỏ hắc sắc siêu cấp mê người đối diện ta, vui vẻ le lưỡi!!

"A a a a!!!" Nương theo tiếng thét chói tai, hai tay như nhũn ra, trong nháy mắt ta té xuống đất.

Nhưng chuyện phát sinh tiếp theo khiến ta không biết vui vẻ hay sợ hãi. Khi đó ta chỉ biết phần mông của mình rớt xuống, có cái gì ở bên dưới đỡ được. Vì vậy ta vươn tay sờ xuống phía dưới... Thật kinh khủng! Là óc rắn!

Thì ra phần mông của ta ép chết hai con rắn nhỏ. Mà các con rắn khác thấy huynh đệ của mình toi mạng dưới mông ta, cứ nhiên giống như có linh tính không dám tiếp tục tấn công ta... Hiện tại là như thế nào vậy? Chứng minh cái mông của ta rất có uy lực đi?

"Không nghĩ tới vận khí của người rất tốt."

"Ai? Là ai đang nói chuyện với ta?"

Ta đứng vững xong, nhìn quanh bốn phía; phát hiện ở đây ngoại trừ ta căn bản không có bất luận kẻ nào khác, như vậy giọng nói kia là của ai? Lúc này đại xà ngẩng đầu lên, ta cũng ngửa đầu nhìn lại, chiều cao của nó chắc hẳn ngang bằng một tòa nhà ba lầu. Đôi mắt vàng chăm chăm nhìn ta, đồng thời học tín tử với ta.

"Chẳng lẽ là người đang nói chuyện với ta?" Ta hơi giật mình nhìn đại xà kia. Rất khó tin một con rắn lại biết nói, đây không phải là trong truyền thuyết mới có sao?

"Đúng thì thế nào?" Ngữ khí của nàng cực kỳ khinh thường.

Phát hiện ra con rắn này có thể nói chuyện. Để giữ mạng, ta phải khúm núm năn nỉ nàng: "Ngài có thể bỏ qua cho ta một mạng không?"

"Nếu ta không tha cho người, người sớm đã chết rồi."

Thì ra con rắn này vốn có lòng buông tha ta. Xem ra nàng không phải đại yêu quái gì, nếu nàng không muốn mạng ta, ta đây ra về thông minh mà nói: "Xà tỷ tỷ, không ngờ ngài cứ nhiên có thể thân mật với một người xa lạ lần đầu gặp mặt như ta, cho nên ta có thể biết tên của ngài không?"

"Hắc Đế." Đơn giản trả lời xong, nàng khép hờ ánh mắt hỏi ta: "Nghe nói loài người các người có một câu thành ngữ nói là: tri ân báo đáp phải không?"

Khốn kiếp! Nói nửa ngày, thì ra là có đại giới...

"Không biết Hắc tỷ tỷ cần muối muối ta vì ngài cống hiến chuyện gì?" Tuy trong lòng ta cho con rắn mẹ chết tiết này mấy ngàn mấy trăm vạn cái liếc mắt. Nhưng bên ngoài ta vẫn phải trưng ra khuôn mặt nịnh hót của tú bà; không có biện pháp, dù sao là vì cái mạng nhỏ của mình a!

Hắc Đế phát ra một tiếng cười nhạt mông lung, sau đó hướng ta mở lớn miệng máu. Trong lúc ta cho rằng cái giá phải trả là để nàng cắn ta một miếng. Bỗng nhiên một thanh trường kiếm xanh đen rơi ra từ trong cổ họng nàng, sau đó nàng ném nó đến dưới chân ta và nói:

"Dùng thanh thiết huyền kiếm này giúp ta giết Việt Vương Câu Tiễn."

Thì ra thiết huyền kiếm là màu đen a.... Ta có chút mờ mịt nhạt nó lên. Ngoài ý muốn phát hiện nhìn như chẳng có chút trọng lượng gì nhưng thanh kiếm cứ nhiên nặng như vậy, hại ta thiếu chút nữa vấp chân té xuống.

"Thực ra.... Lấy sức lực của Hắc Đế tỷ tỷ, giải quyết Câu Tiễn hẳn là không phải chuyện gì khó khăn đi?" Tuy ta không hiểu Hắc Đế vì sao không tự tay giết chết Câu Tiễn; nhưng ta tin tưởng với sức của nàng, hẳn là không cần một nữ nhân chỉ biết dùng miệng tranh luận ra mặt đi.

"Còn không phải là vì người kia..." Giọng điệu của Hắc Đế sửa thành hờn dỗi nói: "Biết rõ người ta hạ phạm chấp hành nhiệm vụ của Ngọc đế, nhưng buổi tối hôm trước..."

"..." Ta không nói gì nữa, hơn nữa không dấu vết liếc nàng một cái: "Phu thê của Hắc tử tỷ thật đúng là ân ái a...."

"Người cũng thấy? Hiện tại ta bị tình trạng này, thân thể cực kỳ suy yếu, nếu tùy tiện ra ngoài có thể bị một đám ngụy quân tử giáp công."

"Ta đã hiểu, ta sẽ cố hết sức giúp ngài hoàn thành nhiệm vụ."

"Ta không muốn người hết sức! Người nhất định phải giết được Câu Tiễn! Bởi vì Ngọc đế chỉ cho ta thời hạn ba tháng."

"Chuyện này quá khó khăn rồi!"

Trong vòng ba tháng muốn tiến nhập trong cung giết một hoàng đế, ngay cả Kinh Kha còn chưa đủ sức, huống chi là ta?

"Ta mặc kệ, ngày này của ba tháng sau, nếu người còn chưa giết được Câu Tiễn, ta sẽ tự thân xuất mã! Nhưng lúc đó không chỉ có Câu Tiễn, mà ngay cả người, còn có những người thấy ta đều phải chết!"

"Người không cần dã man như thế a!"

Tuy ta rất muốn nã pháo đại mắng nàng, nhưng năng lực có hạn ngăn cản ta hành động liều lĩnh. Dù sao Hắc Đế thực sự quá mạnh mẽ, chưa nói nàng còn là một vị thần, ta làm sao dám đụng nàng?

"Ta dã man? Ha ha ha! Nếu vậy đám người vương giả có dục vọng vô hạn, tự ngã bành trướng thì tính cái gì? Con người luôn tham lam, nếu không phải người kia khổ tâm khuyên ta không cần giết người bừa bãi, ta sẽ sớm diệt sạch loài người rồi!"

"Lão công của người khuyên người không nên giết người lung tung là chính xác! Bởi vì giết người là không đúng, người căn bản không có quyền đó!" Không hiểu lấy dũng khí ở đâu, ta cứ nhiên dám giảng đạo lý với Hắc Đế.

Hắc Đế lần thứ hai híp mắt, nhưng lần này nàng thực sự sinh khí: "Ta không có quyền? Người căn bản không hiểu hai chữ Hắc Đế tượng trưng cho cái gì? Bạch đại biểu sinh, hắc tượng trưng tử, ta chính là Tử thần; quyền sinh sát trong vũ trụ đều do ta nắm giữ trong tay, người cứ nhiên nói ta không có quyền?"

"Thế nhưng — ô ô ô..."

Giữa lúc ta muốn tiến lên tiếp tục lý luận với Hắc Đế, không ngờ nàng mất kiên nhẫn vung đuôi quét thẳng vào bụng ta!

Lúc ta ánh mắt ngàn sao, mơ màng muốn ói, chỉ cảm thấy thân thể bay thẳng lên trời, cách xa mặt đất, giữa không trung vẽ thành một hình vòng cung. Không hiểu qua bao lâu, chỉ biết cái cảm giác nường gió nhờ mây cũng dễ chịu không ít, hơn nữa chỗ bị Hắc Đế quét vào không còn đau như trước, cho nên mí mắt của ta dần dần đóng lại.

Nhưng khi ta đang bán mộng bán tỉnh, lại nghe được một đám người kêu to cứu mạng. Chưa kịp phản ứng, cả người ta đụng vào sập bán hoa quả ven đường, bản thân còn chưa thanh tỉnh đã bị một cánh tay trắng kiện xách lên, lơ lửng giữa không trung.

"Chết toi, cứ nhiên đụng sập sập của lão tử? Đền tiền!"

3. Chương 3

"Đền thì đền! Bằng cái gì năm áo ta?"

Ta cố sức đưa tay mò vào trong vạt áo, lấy ra chiếc ví da cá sấu màu đen hiệu Gucci. Từ bên trong lấy ra hai ngàn đồng tiền mới toanh cấp cho gã bán hàng, nói: "Cầm đi!"

"Đây là thứ gì?" Tên trắng hán giận tới cực điểm, thủ run lên giống như muốn ném ta xuống đất, hơn nữa còn giẫm lên tiền của ta. "Cứ nhiên đưa cho ta mấy tấm giấy?"

Thấy người vậy xem náo nhiệt càng lúc càng nhiều, ta nhất thời sững sờ, quên mất nơi này là thời Chiến quốc, làm sao có giấy chữ?

Nhưng ta không có tiền của thời đại này, hơn nữa thời Xuân thu Chiến quốc tiền tệ phi thường hỗn loạn, cho dù ta có trong tay, chưa chắc đã hữu dụng. Nếu trên người có thứ gì đáng giá một chút, có thể dùng trao đổi, nhưng nghĩ lại, ngoại trừ một cái bao chứa đầy quần áo cũ và một ít đồ dùng vặt vãnh cũng chỉ còn lại thanh thiết huyền kiếm Hắc Đế cho ta, tuyệt đối không thể dùng nó làm vật trao đổi, trong bao đồ không có thứ gì mà người muốn nha!

"Vị đại ca này, ngài thật đúng là cô lậu quả văn (thiếu cận)! Lẽ nào ngài không biết đây là tiền của Đài quốc?"

Nếu lấy không ra tiền, vậy trực tiếp nói dối với hắn! Dù sao để ta ngoan ngoãn bị đánh tuyệt đối không có khả năng!

"Đài quốc? Có nước này sao? Ngô, Việt, Yên, Sở, Tề, Tấn, Tần... nhiều nước như vậy, chính là chưa từng nghe qua có quốc gia nào gọi là Đài quốc."

"Nói người kiến thức nông cạn còn không tin! Đài quốc nằm ở phía Nam của Sở quốc, cách đảo Hải Nam một trăm dặm, gần đảo Mỹ Lệ. Ở nơi đó, người người cơm no áo ấm! Nông dân có ruộng cày bừa, ngư phủ có ao hồ, tiểu phu có rừng rậm, nam nhân không cần công tác, nữ nhân không sợ gả không được, lão nhân không lo bị lừa gạt, tiểu hài tử không sợ bị bắt cóc!"

"Vị huynh đài này, thực sự có địa phương tốt như vậy sao?"

Đối với những lời miêu tả thao thao bất tuyệt (nói liên tục, nói không ngắt) của Hoàng Nhượng Hạm, rất nhiều người không khỏi mang lòng mong mỏi. Đối với bọn họ mà nói, chỉ cần nam nhân có công ăn việc làm, nữ nhân có thể lập gia đình đã là phi thường hạnh phúc, huống chi ngay cả lão nhân và tiểu hài tử đều không cần lo lắng đâu? Có thể cơm no áo ấm, mọi người đều được phân công lao động, quả thực giống như nhân gian tiên cảnh!

"Chuyện đó đương nhiên là thật rồi! Nếu không có, ta làm sao có biện pháp nói cho các người nghe nha?" Ta tiếp tục khoát lác.

Trên thực tế, ta cũng rất mong mỏi có một quốc gia như "Đài quốc" mà mình đã hình dung. Bởi vì trên thực tế Đài quốc khiến ta rất thất vọng, không chỉ những vấn đề mà ta nói ra ngay cả một câu cũng không đạt được; chính trị hỗn loạn hắc ám, rất nhiều người làm quan phẩm đức bại hoại, tu dưỡng kém cỏi, chỉ mưu cầu lợi ích cá nhân, không để ý sống chết của nhân dân, các loại tệ nạn còn nhiều hơn so với thời Chiến quốc; chỉ là không có chiến tranh loạn lạc, chất lượng cuộc sống tương đối ổn định.

"Vậy người muốn chúng ta lấy gì tin đây? Ngay cả Bách Việt chúng ta còn chưa đi hết, huống chi là Hải Nam và Đài quốc?" Tên trắng hán bán hoa quả vẫn dằng dặc không chịu buông tha.

"Người thấy hình người trên tấm giấy này không. Người biết hắn là ai không? Hắn là quốc quân của chúng ta! Chúng ta có năng lực in hình của quốc quân lên một tờ giấy, lẽ nào chuyện này còn chưa đủ chứng minh thực lực của Đài quốc?"

"Đây..." Trắng hán nghẹn lời, "Thế nhưng Đài quốc cách chúng ta quá xa, cho dù người cho ta nhiều tiền hơn nữa, ở địa phương nhỏ như chỗ chúng ta căn bản vô dụng! Huống chi ta chỉ làm ăn nhỏ, bị người đụng độ, lỗ cả vốn lẫn lời..."

"..."

Không ngờ tên trắng hán này cứ nhiên dùng chiêu bài tình cảm, làm hại lương tâm ta bắt đầu trời dậy. Hắn nói không sai, ở cái thời đại chiến tranh liên miên, mọi người đều khổn khổ muốn chết. Tuy tai nạn mà ta gây ra không xem là lớn, nhưng đối với nam nhân này mà nói, rất có thể hắn đã bỏ ra rất nhiều tâm huyết. Hôm nay bị ta đụng hư hàng quán, ngay cả nuôi sống bản thân đều khó khăn, huống chi trong nhà còn có vợ con nữa?

"Bằng không... Cho người cái này..." Lòng ta đang chảy máu nhìn cái ví da cá sấu trên tay. Tuy trong lòng một mực kêu gào không cần lo cho nam nhân trước mặt, nhưng thực sự không cách nào không để ý đến

chuyện ta đã hại thắm người khác.

”Đây là?” Hai tay trắng hán đưa ra, tiếp nhận cái ví trên tay ta.

”Đây là da cá sấu thật, còn cái khóa làm bằng vàng ròng. Cái này hẳn là đủ bồi thường cho sạp hoa quả của người đi.”

Tuy hiện tại ta nói chuyện phi thường tự nhiên trôi chảy, nhưng trên thực tế trong lòng từ lâu bởi vì mất đi cái ví tiền mà bị kích thích thành rối loạn phương tắc.

”Cái này... Ta làm sao không biết xấu hổ mà nhận vật quý giá như vậy đâu?” Trắng hán cầm ví tiền, tay không ngừng run rẩy, giống như thứ cầm trong tay là một báu vật vô giá.

Ngay khi trắng hán chưa có chủ ý, một nữ nhân đứng bên cạnh nhìn thật lâu, trong lòng nàng cười thầm sau đó nói rằng: ”Ta bỏ ra một trăm đồng tiền mua toàn bộ đồng hoa quả của người, nhưng người phải đem vật trong tay trả lại cho người kia.”

”Ân?” Nghe vậy, ta nhìn về phía âm thanh phát ra. Chỉ thấy một người thấp bé, da vàng như nến, gương mặt cứng ngắc, một thân vải thô áo lam cười nhìn ta. Tuy ta trời sinh không có thiện cảm với người xấu xí, nhưng đó chỉ là giới hạn với những kẻ lớn lên xấu xí, cá tính lại ti tiện. Từ trong mắt người kia, có thể nhìn ra nàng không phải vì lợi ích mà giúp đỡ ta, cho nên tuy dung mạo của nàng xấu xí, nhưng cảm giác của ta đối nàng rất tốt.

”Thì ra là Đông Thi!” Những người đứng gần đó phát ra lời khen ngợi.

Thì ra cô gái xấu xí trước mặt ta là Đông Thi... Nhưng hình như dung mạo của nàng không giống với miêu tả trong lịch sử. Bởi vì từ trong giọng điệu của thôn dân có thể rõ ràng thấy được Đông Thi rất được tôn kính.

”Cám ơn cô!” Từ trong tay trắng hán lấy lại ví tiền của mình, sau đó ta nói lời cảm tạ với Đông Thi.

Nhưng Đông Thi lại mang theo nụ cười khó hiểu, chậm rãi hướng về phía ta, nói: ”Trên người của người có hương vị giống tỷ tỷ...”

Hương vị? Ta ngửi ngửi thân thể mình, phát hiện mùi nước hoa Anna sáng nay dùng còn chưa bay hết!... Chờ chút!!! Nàng nói hương vị của tỷ tỷ nàng giống ta? Không lẽ tỷ tỷ của nàng cũng xài nước hoa Anna? Nhưng thời đại này căn bản làm gì đã phát minh ra nước hoa thứ này nha!

Lẽ nào...

”Tây Thi là tỷ tỷ của cô?”

”Di? Người làm sao biết?”

”Thực ra...” Một tay ta khoác lên vai Đông Thi. Không để ý người bên cạnh chỉ chỗ một ”nam nhân” như ta ngang nhiên đùa giỡn phụ nữ đàn ông, kiên định nói với nàng: ”Tôi tìm tỷ tỷ của cô để đòi nợ!”

”Tỷ tỷ thiếu tiền người...?”

Thấy biểu tình không tin của Đông Thi, vì vậy ta giải thích tiếp: ”Nàng không phải thiếu tiền tôi, mà do nàng đã dùng một số thứ rất quý giá của tôi. Đồng thời không được sự đồng ý của tôi đã lấy mất chúng.”

”Nói cách khác, tỷ tỷ bởi vì sử dụng đồ của người không trả tiền, cho nên nàng thiếu tiền người?”

So với vừa rồi, khi Đông Thi hỏi ra vấn đề này, biểu tình của nàng đã hòa hoãn rất nhiều. Ta tin nàng đã hiểu ý tứ mà ta muốn biểu đạt.

”Không sai! Cô có thể đưa tôi đi tìm nàng không?”

Nếu như nhớ không lầm, trong lịch sử Tây Thi gả cho Đào Chu Công Phạm Lãi, trở thành phú bà danh xứng với thực. Do đó cho dù không đòi lại được nước hoa quý giá từ nàng, nhưng tối thiểu có thể lấy được một ít vàng bạc châu báu.

”Đương nhiên có thể! Ai... Tỷ tỷ là như vậy! Người vừa xinh đẹp lại thông minh, biết khiêu vũ giỏi võ công, đáng tiếc nàng có chút tham lợi nhỏ...” Đông Thi cảm khái.

"Ham lợi nhỏ..." Nghe từ hình dung đó, khóe miệng của ta không khỏi co rút một cái.

Ta vẫn không nghĩ ra tại sao một người có phẩm đức cao thượng như Tây Thi lại dám vợ vét đồng đồ mỹ phẩm xịn của ta, không nghĩ ra nàng cư nhiên là một kẻ tham lợi... Mẹ nó! Ta có cảm giác nữ thần phiêu nhiên trong cảm nhận lại biến thành bà cô trung niên rao hàng trong chợ!

Lúc ta theo Đông Thi rời khỏi khu chợ, không để ý một đám người ở phía sau kêu to: "Dụ dỗ phụ nữ đàng hoàng!"

"Không bằng cầm thú!"... Các loại chữ rửa, thẳng bước tiến lên núi Trữ La.

Ở trên đường, ta hiếu kỳ hỏi Đông Thi: "Nếu Việt vương phục quốc thành công, vì sao tỷ tỷ của cô còn ở nơi này?"

"Ta không biết, nhưng tỷ tỷ cùng Thiếu Bá trở về, có lẽ bọn họ tự có an bài!"

"Thiếu Bá?" Là nói đến tiểu thúc (chú ruột) sao?

"Người không biết Phạm Thiếu Bá sao? Chính là Phạm Lãi a!"

"Ồ..."

Kiến thức của ta về Phạm Lãi chỉ giới hạn trong bốn chuyện: đó là hấn thức thời, phát tài, cưới được mỹ nữ, vân du tứ hải (dạo chơi khắp nơi), nhưng lại không biết hấn còn được gọi là Thiếu Bá.

[Phạm Lãi, tên tự là Thiếu Bá, là một tướng tài của nước Việt ở Trung Hoa thời Xuân Thu Chiến Quốc, người đã giúp Việt Vương Câu Tiễn diệt nước Ngô. Tham khảo thêm tại: đây]

Sau đó, ta và Đông Thi đi tới một hồ nước, phát hiện có hai người đang ở bên hồ du thuyền. Nhìn kỹ, đó không phải là Tây Thi sao? Còn có một nam nhân ngồi đối diện, khí chất tao nhã, nhưng hấn thoát nhìn có điểm già nua, khẳng định là Phạm Lãi.

"Hấn chính là Phạm Lãi! Năm nay 30 tuổi, là đối tượng lý tưởng trong cảm nhận của toàn bộ nữ nhân ở các quốc gia hiện nay!"

"30 tuổi sao? Thấy thế nào đều giống một người hơn 50 tuổi..." Thảo nào gọi là Thiếu Bá, thì ra là một thiếu niên với khuôn mặt lão bá a!

"Ai! Cái này gọi là mị lực của nam nhân! Người ta Thiếu Bá vì lo lắng quốc gia đại sự mà trở thành già nua như vậy nha!"

"Được rồi, được rồi! Cô nói đúng hết.... Lại nói, bọn họ rốt cuộc đang nói chuyện gì a?"

"Ta đến nghe một chút thử xem."

"Xa như vậy cô nghe được?"

Đông Thi kiêu ngạo nói: "Đừng xem thường, tỷ tỷ và ta đều học võ công!"

Đông Thi nói xong, lập tức thấy nàng nghiêng tai hướng về phía Tây Thi nghe ngóng. Qua một lúc sau, chỉ thấy nàng càng nghe, sắc mặt càng trở nên kỳ lạ, vì vậy ta hỏi: "Làm sao vậy?"

"Rất kỳ lạ... Tại sao Thiếu Bá lại xin lỗi tỷ tỷ liên tục như vậy?"

Nghe vậy, ta quay đầu tỉ mỉ quan sát hai người trên thuyền, thỉnh thoảng phát hiện bầu không khí giữa bọn họ vốn thông thả biến thành có phần khẩn trương. Không bao lâu, chỉ thấy Tây Thi giận dữ quay lưng về phía Phạm Lãi, ngay lúc ta đoán có lẽ bọn họ muốn cãi nhau đòi chia tay, không nghĩ tới...

"Cẩn thận a!!!"

Không ngờ Phạm Lãi tên kia đột nhiên đứng lên, hơn nữa còn từ sau đẩy Tây Thi một cái! Tuy Tây Thi nhờ ta nhắc nhở mà sinh ra một chút cảnh giác, nhưng căn bản không kịp! Vì vậy ta và Đông Thi mở mắt trừng trừng nhìn Tây Thi rơi xuống nước.

"Không xong, hồ này có hồ yêu! Nghe nói bất kỳ ai rơi vào trong đó đều không thể trở về!" Đông Thi vừa nói vừa nhin không được rơi nước mắt.

”Có làm hay không? Đã biết có yêu quái còn tới nơi này du hồ?”

”Kỳ thực ngay từ đầu ta đã cảm thấy kỳ quái, bởi vì hồ yêu này ăn vô số người, những người ở gần đây căn bản không dám đến gần. Nhưng bởi vì Phạm Lãi và tỷ tỷ đều là những người luyện võ, hẳn là không dễ dàng rút xuống nước, cho nên ta mới thiếu cảnh giác... Không ngờ Phạm Lãi cư nhiên có ý định hại tỷ tỷ!”

”Kẻ khốn kiếp đáng chết!”

Trong cơn giận dữ, ta nắm chặt nắm đấm, vừa lúc xoay người muốn mở miệng chửi Phạm Lãi, không ngờ hần sớm đã chèo thuyền đi xa, tiến vào một mảnh sương mù, chẳng biết đi đâu! Lòng như lửa đốt khiến cho phản ứng đầu tiên của ta chính là — cởi giày!

”Người muốn xuống nước? Không được! Rất nguy hiểm!” Đông Thi cầm tay ta, khuyên ta không nên đi.

”Bằng không cô biết bơi sao? Nàng gặp nguy hiểm, ta làm sao có thể thấy chết không cứu?”

”Ta không biết bơi, nhưng người đi xuống cũng là tử lộ a!”

Lúc này, trong đầu linh quang chợt lóe, ta mở bao quần áo, từ bên trong lấy ra một sợi dây thừng cột vào người, đồng thời đem đầu kia giao cho Đông Thi, nói rằng: ”Cô từng học võ công, sức lực tất nhiên đủ mạnh. Nếu tôi gặp nguy hiểm, sẽ kéo dây báo động, đến lúc đó cô kéo tôi lên, được không?”

”Ân... Đây cũng là một cách hay.” Đông Thi kiên định nhìn ta, nói: ”Nhờ người cứu tỷ tỷ.”

Ta cười nói: ”Đó là chuyện đương nhiên! Nếu như nàng chết đi, tôi tìm ai đòi nợ đây?” Ta nói xong, ồm một tiếng nhảy vào trong hồ.

Cũng nhờ trung học từng gia nhập đội bơi của trường, còn nhận được bằng khen. Bởi vậy ngoài kỹ năng bơi lội không tệ, ta còn luyện được bản lĩnh không cần đeo kính bơi có thể ở trong nước tĩnh lặng nhìn rõ mọi vật.

Nhưng hồ nước này rất lớn, không biết lặn bao lâu, chỉ biết là một người được mệnh danh là kiện tướng bơi lội như ta cũng bị hao mòn thể lực. Hơn nữa ta thực kinh ngạc nước hồ cực kỳ sạch sẽ, trong suốt đến mức không chỉ là rác rưởi, ngay cả con cá và cọng cỏ cũng không thấy dấu vết, giống như bất cứ là thứ gì đều bị nuốt sạch! Xem ra Đông Thi nói hồ này có yêu quái, khẳng định không sai.

Sau đó, lại lặn thêm một hồi nữa, ngay khi sợi dây quanh lưng sắp bị kéo hết cỡ, ta chợt phát hiện một cái động lớn vừa sâu vừa tối. Nhưng vì sợi dây không đủ dài, căn bản không có biện pháp tiến tới. Giữa lúc ta bắt đầu lo lắng có muốn hay không nổi lên mặt nước để tiếp khí, thì dòng nước bỗng nhiên thay đổi, trong lòng nhất thời nổi lên tiếng chuông cảnh báo.

Quả nhiên, một cái bóng đen thật lớn ở đối diện bơi đến, ta biết khoảng cách giữa chúng ta không phải rất xa. Nó thực sự quá lớn, lớn đến ta căn bản không nhìn ra nó là cái dạng quỷ gì!

”A!” Ta thậm chí kêu lên một tiếng, toàn bộ xoang mũi và cổ họng bị nước vào, bởi vì thị lực bị ánh sáng đột nhiên phát sinh kích thích khiến không cách nào thấy được bất luận cái gì! Tình trạng này ta chưa từng trải qua, khi đôi mắt mất đi tiêu cự, ta lấy lại bình tĩnh, để phổi hoạt động trở về tần suất bình thường, bằng không ta thực sự sẽ chết ở dưới này.

Đợi đến khi đôi mắt dần dần khôi phục, cảnh tượng trước mắt khiến ta thiếu chút nữa la lên. Bởi vì cả người hồ yêu đầy vẩy đen, đồng thời thân thể phát ra mùi vị hôi thối của nó đang lượn lờ trước mặt ta!

Ta dời tầm nhìn từ trái nhìn sang phải, mới biết được tia sáng vừa rồi từ đâu mà đến, nguyên lai hồ yêu là cá lồng đèn biến dị! Một cái đèn lồng thật lớn treo phía trước cái trán xấu xí dị dạng của nó! Nhưng hồ yêu dường như không phát hiện ta, có lẽ nó căn bản không muốn để ý ta, bởi vì nó có vẻ nóng vội bơi về phía cái động tối sâu không thấy ánh mặt trời kia.

Trời ạ!

Ngay khi phần đuôi của hồ yêu lướt qua người, ta mới phát hiện cái đuôi xấu xí được tạo thành từ các loại bèo rong cư nhiên buộc một thân bạch y Tây Thi, mà nàng từ lâu đã bị hôn mê!

Xem ra con cá đèn lồng chết tiệt này dự định bắt Tây Thi đưa về cái động lớn kia từ từ hưởng dụng. Thảo nào cái hồ này sạch sẽ như vậy, bởi vì những gì có thể ăn được đã bị thứ háu ăn như nó nuốt hết! Nghĩ đến một vị mỹ nhân bị số phận thâm hiểm cốt không còn, trong lòng ta lập tức khấn nguyện, cắn chặt hàm răng, hoàn toàn không để ý hậu quả nắm lấy vây đuôi của nó.

Đau quá...

Bị một con cá lớn như vậy kéo đi, sợi dây thừng quanh lưng càng ghì càng chặt!

Tâm tình của ta bây giờ phi thường mâu thuẫn, một mặt chờ mong Đông Thi mau chóng thả rớt đầu dây bên kia, bởi vì ta không nghĩ nàng đủ khỏe để chống lại con cá kia lâu như vậy! Thất lưng của ta bị hai bên giằng co, có cảm giác đau nhức giống như da thịt từ từ bị rút ra khỏi thân thể... Chết tiệt! Làn da bị dây thừng cọ sát, bắt đầu chảy ra tơ máu!

Mặt khác, tuy thân thể bị dằn vặt trong thống khổ, nhưng ta hy vọng Đông Thi ngàn vạn lần không cần buông tay. Chỉ cần nàng thả lỏng, ta xem không chỉ có Tây Thi muốn vùi thân trong bụng cá, ngay cả ta đều không còn bao nhiêu máu, dẫn đến thiếu dưỡng khí chết chìm trong hồ luôn rồi! Thế nhưng... thất lưng của ta nhanh không chịu nổi... chẳng qua tay tuyệt đối không thể buông ra... đau quá....

Ngay tại thời điểm máu chót, bên tai dường như có một cô gái nhẹ giọng nhắc nhở ta, trong giọng điệu có phần sốt ruột: "Nhanh dùng ta! Ta ở trên lưng người!"

Trên lưng?

Ta chần chờ trong giây lát, mới vươn tay ra sờ soạng phía sau lưng, không nghĩ tới là huyền thiết kiếm! Ta cứ nhiên quên mất trên lưng đeo thanh kiếm nặng muốn chết mà Hắc Đế đã giao!

Không nói hai lời, rút ra huyền thiết kiếm.

Lúc này chuyện lạ lập tức xảy ra, kiếm còn chưa đụng tới con cá chết tiệt đó, thân thể của nó dần dần tản ra một cỗ khói đen, giống như là bị ăn mòn! Kết quả là, ta cố lấy dũng khí, một kiếm chém về phía cái đuôi đầy rong rêu kia, không ngờ uy lực so với trong tưởng tượng của ta còn muốn lợi hại!

Huyền thiết kiếm dài chừng một thước rưỡi, với một thanh kiếm có độ dài tương tự tạo ra miệng vết thương tối đa chỉ rộng khoảng hai mét, không ngờ phần đuôi dài hơn hai mươi mét của cá yêu toàn bộ bị ta chém đứt! Xem ra bình khí mà thần ban cho chính là không giống bình thường. Nhất là vị thần tà khí như Hắc Đế, thứ đưa cho người ta khẳng định có lực phá hoại vô cùng lớn!

Thế nhưng hiện tại ta căn bản không có thời gian cảm động ân huệ mà Hắc Đế ban cho, bởi vì cái đuôi quấn lấy Tây Thi bị ta chém đoạn; cho nên vừa thoát khỏi trời buộc, thân thể của nàng đã theo sức nổi dần dần nổi lên mặt nước. Nhưng ta còn chưa yên tâm, dù sao nàng hôn mê lâu như vậy. Vì vậy ta nhanh chóng đuổi kịp nàng.

Khi ta ôm lấy thân thể nàng, chỉ thấy sắc mặt Tây Thi bởi vì thời gian dài thiếu dưỡng khí mà có vẻ trở nên tái nhợt. Nghĩ trái nghĩ phải, cuối cùng ta quyết định truyền dưỡng khí cho nàng trước. Vì vậy ta lập tức hôn lên đôi môi đầy đặn xinh đẹp kia.

Hôn một lúc, thời gian dường như vượt qua thật nhanh, đến phiên ta sắp thiếu dưỡng khí, không ngờ....

"Ô???!!"

Không ngờ Tây Thi đột nhiên mở mắt, nàng dường như rất kinh ngạc khi nhìn thấy mặt ta, sau đó nổi giận với hành động của ta! Đối diện cặp mắt hắc bạch phân minh ẩn chứa hai ngọn lửa giận hừng hực kia, thái dương của ta dường như xuất hiện ba đạo hắc tuyến... Ta chỉ muốn giúp nàng khôi phục hô hấp, không nghĩ tới nàng bỗng nhiên tỉnh lại! Xui xẻo!

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, giữa lúc ta muốn đẩy Tây Thi ra, không nghĩ nàng trước ta một bước, hơn nữa không đơn giản chỉ đẩy ta ra, mà là một chưởng đánh thẳng vào ngực!

Nàng là người học võ công, hứng trọn chưởng này, trong nháy mắt ta nôn ra hơn mười ngụm máu. Ta thực sự không hề khoa trương, chỉ thấy trong nước nhiều ra một dòng huyết sắc, kéo dài từ chỗ cũ đến thẳng mặt nước — không cần hoài nghi, đó chính là máu mà ta nôn ra đó!

Lục phủ ngũ tạng đau nhức nhanh muốn nổ tung, ta chỉ có thể mở mắt trừng trừng nhìn Tây Thi bơi lên mặt nước, còn cơ thể của mình không ngừng chìm xuống phía dưới.

Giữa lúc ta âm thầm chờ đợi nữ nhân kia vô tình vô nghĩa, ngực lớn ngốc nghếch, bị bạn trai đá, mạnh như gấu, bơi như vịt.... Ta cảm giác được sau lưng dòng nước đang mãnh liệt dâng trào, không cần nói cũng biết thứ gì đang đến. Một bên nhớ kỹ a di đà phật, một bên quay đầu —— Chết chưa! Con cá đèn lồng đã mở lớn cái miệng cách ta không đến hai mét!

Mặt khác, Tây Thi sau khi bơi lên trên, lập tức ra sức bò lên bờ, nằm trên mặt đất không ngừng thở dốc. Nàng căn bản không lòng dạ nào để ý y phục của mình bị ướt đầm, trong đầu đều là tình cảnh vừa rồi ở trong hồ.

Nàng mơ hồ nhớ rõ khi bị Phạm Lãi đẩy xuống nước, một cái bóng đen thật lớn lúc nàng còn chưa kịp bơi lên mặt nước thì thế tới rào rạt nhắm về phía nàng, lân giáp (vây) của con quái vật đó cứng hơn kim loại. Thế là nàng bị hôn mê bất tỉnh ngay tại chỗ.

Đợi đến lần thứ hai tỉnh lại, không ngờ bị một người đến từ thời đại khác hôn đến quên cả trời đất. Nàng liền tại chỗ nổi trận lôi đình, không chút khách khí cho kẻ háo sắc một chưởng. Chỉ là lúc đó mọi chuyện xảy ra quá nhanh, cho nên căn bản không có nắm giữ lực đạo...

"Tỷ tỷ? Vì sao chỉ có một mình ngươi? Nàng đâu?" Lúc này Đông Thi cầm trên tay sợi dây thừng bị đứt từ lâu, nhanh chân chạy tới hỏi Tây Thi.

"Nàng? Ngươi nói đến Hoàng Nhượng.... Hạng?" Nếu nhớ không lầm, kẻ háo sắc kia tên là Hoàng Nhượng Hạng.

"Ta không biết nàng là ai! Dù sao nàng nhảy xuống nước cứu ngươi, tại sao chỉ có một mình ngươi trở lại?"

"Ngươi nói nàng cứu ta?!"

Lẽ nào... là ta hiểu lầm sao?

Cũng đúng, tỉ mỉ ngâm lại, làm sao có người háo sắc đến mức nhảy vào trong hồ có yêu quái khinh bạc mình chứ? Huống chi Hoàng Nhượng Hạng cũng là nữ nhân như mình!

"Tỷ tỷ, rốt cuộc xảy ra chuyện gì vậy?"

"Ta hình như... coi nàng là người xấu mà cho nàng một chưởng..." Tây Thi xấu hổ cúi đầu.

"Tỷ tỷ... ta không có nghe lầm? Nếu như ta không nhìn lầm, nữ tử tên Hoàng Nhượng Hạng kia căn bản không biết võ công?" Sắc mặt Đông Thi trong nháy mắt trở nên trắng bệch.

"Mặc kệ đi, chúng ta hiện tại ——"

"Bang bang bang!!!"

Giữa lúc Tây Thi nói đến phân nửa, bỗng nghe thấy hồ nước bình tĩnh không gợn sóng nhất thời phát sinh một tiếng nổ mạnh, đồng thời một màn nước đột ngột dâng lên, dọa đến hai người phải nhanh chóng xoay người hướng phía hồ nước nhìn lại.

"Đó là thứ gì?" Đông Thi hỏi.

Chỉ thấy sau khi màn nước bình phục, một cái bóng đen thật lớn, bán kính hơn trăm thước chậm rãi nổi lên mặt nước. Mỗi khi bóng đen nổi lên một thốn (1 thốn = 1/10 thước = ~ 3,7cm), mặt nước lại gợn lên nửa xích (1 xích = 0,32m), hơn nữa mơ hồ phát ra tiếng âm âm như tiếng gào thét. Cuối cùng, khi bóng đen hoàn toàn nổi lên mặt nước, trong nháy mắt kích động từng đợt sóng lớn!

"Ghê tởm quá!"

Đợi đến khi mặt hồ khôi phục bình tĩnh, hồ yêu mà mọi người run sợ như cây sậy cuối cùng cũng hiện hình. Nhưng mà hồ yêu không nhúc nhích, sau một lúc lâu, một mảng lớn dịch thể từ trong miệng hồ yêu chảy ra, hầu như làm cho hồ nước toàn bộ nhuộm đỏ.

"Hồ yêu đã chết..." Tây Thi không thể tin tưởng lùi lại hai bước.

"Thì ra nó chính là hồ yêu, lớn như vậy, thảo nào trong hồ này ngay cả một con cá cũng không có... Tỷ tỷ! Người nhìn miệng của hồ yêu kìa!"

"Ân?"

Từ trong miệng hồ yêu không ngừng chảy ra máu đỏ, Tây Thi loáng thoáng thấy có một thanh trường kiếm tỏa ra yêu khí màu đen, xỏ xuyên qua hàm trên của hồ yêu, xem ra đây là nguyên nhân chủ yếu khiến hồ yêu bỏ mạng. Sau đó nàng lại nhìn xuống bên dưới, không ngờ thấy Hoàng Nhượng Hạm tay trái nắm chặt huyền thiết kiếm, thân thể bị máu của hồ yêu không ngừng phun ra thấm ướt cả người, toàn thân hôn mê nằm trước miệng hồ yêu!

"Tỷ tỷ! Thi thể của hồ yêu muốn chìm xuống nước!"

Nếu chìm xuống lần nữa, khẳng định sẽ rơi thẳng xuống đáy hồ, đến lúc đó Hoàng Nhượng Hạm nhất định phải chết. Nghĩ tới đây, Tây Thi cắn chặt răng, phấn đấu quên mình nhảy vào hồ nước từ lâu bị nhiễm đỏ.

"Tỷ tỷ!!!"

...

...

4. Chương 4

Nhượng Hạm, hôm nay mẹ muốn đến công ty bách hóa với chú Lâm, khi về sẽ mua kẹo cho con nhé!

Không cần...

Cái gì? Không muốn?! Đứa nhỏ này tại sao hư như vậy? Người lẽ nào không thấy còn có đệ đệ, muội muội sao?

Con.... Con sợ...

Đi thôi! Linh Hoa, chỉ ra ngoài mấy giờ thôi, mấy đứa nhỏ không chết được. Chúng ta đi nhanh đi!

Ân! Chúng ta đi thôi!

Không cần đi.... Không cần đi... Gia gia ở nhà bên sẽ đưa con đến phòng của ông ấy...

Mẹ... Con sợ... Con không muốn bị người lạ kia đưa đi... Ông ấy sẽ cướp đồ của con...

Mẹ....

Khi ta mở hai mắt, phát giác trên mặt từ lâu đã trở nên ẩm ướt. "Đáng chết... Lại là ác mộng đó."; nhưng cùng với cho nó là một giấc mơ, không bằng nói chính xác đó là ký ức không bao giờ phai nhạt.

Vươn tay lau nước mắt, ta ghét nhất bị người khác phát hiện sự yếu đuối của bản thân; nhưng cánh tay không thể cử động, chuyển động phần chân, chân không nhúc nhích được, xoay chuyển thân thể, thân thể cũng không nghe lời. Đầu miến cưỡng nhìn xuống dưới, mới phát hiện thì ra từ phần đầu trở xuống toàn thân ta đã bị vải trắng quấn quanh, rất giống xác ướp kiêu luân tiêu bản nhân thể hình người.

Lúc này, có người đi vào, không ngờ cư nhiên là nữ nhân chết tiệt thiếu tiền kiêu vô tình vô nghĩa, Tây Thi.

"Người thế nào lại khóc?" Nàng bưng một chén canh đặt xuống chiếc bàn bên cạnh, đồng thời vươn tay để lên trán ta, thăm dò nhiệt độ cơ thể.

"Đau quá nên khóc."

Ta chính là đau lòng, cũng không phải cơ thể bị đau nhức, nhưng đồng dạng đều là nhức nhối, cho nên coi như ta chưa nói dối.

"Xin lỗi, khi đó ta hiểu lầm người... Bằng không người sẽ không bị nghiêm trọng như vậy."

Ta liếc Tây Thi một cái, nghĩ thầm người này cuối cùng đã hiểu rõ. Ta rất muốn đòi tiền thuốc men, thế nhưng nàng và Phạm Lãi đã trở mặt với nhau, tự nhiên không còn là phú bà nữa, làm sao có khả năng trả những gì mà nàng thiếu của ta chứ?

Nói đến chuyện trở mặt, ta không khỏi bắt đầu hoài nghi từng đọc qua >, có vẻ trong đó có điểm không đúng. Bên trong ghi lại Phạm Lãi là một chàng trai xuất sắc có tài có đức, thế nhưng ta tận mắt chứng kiến Phạm Lãi bất quá là như thế, hắn có tài hay không ta không biết, nhưng khẳng định là vô đức hơn nữa còn không có tư sắc!

"Lão già trẻ tuổi chết tiệt..."

Nếu không phải vì tên kia, ta đã không nhảy xuống nước cứu Tây Thi; lại gặp họa bị bỏ đá xuống giếng kiêm trọng thương nhận lấy kết cục gần như tàn tật như bây giờ.

"Lão già trẻ tuổi?"

"Chính là tên Phạm Thiếu Bá kia!" Ta căm giận giải thích với Tây Thi, sau đó hỏi nàng: "Được rồi! Hắn làm gì đẩy cô xuống nước?"

"..."

Thấy bộ dáng Tây Thi muốn nói lại thôi, khẳng định là có liên quan đến quốc gia đại sự. Vì vậy ta tức giận mà nói: "Ta đến từ tương lai, tuy lịch sử Chiến quốc chỉ đọc lướt qua không hiểu nhiều lắm; nhưng ta biết quốc gia nào nhất định bị diệt, cho nên người có thể giấu diếm cái gì chứ? Ta chỉ muốn biết một ít chi tiết mà thôi."

"Người biết quốc gia nào sẽ bị mất? Vậy... Việt quốc thì sao? Việt quốc có thể bị tiêu diệt hay không?" Tây Thi cầm chặt lấy ta, sốt ruột hỏi.

"Nhất định bị diệt. Nếu ta nhớ không lầm, nước Việt do Câu Tiễn lập quốc, truyền chưa đến mười đời đã bị Sở quốc tiêu diệt."

"Tại sao lại có thể như vậy..." Tây Thi buông lỏng tay, không cách nào chấp nhận những lời của ta.

"Thế nào? Đừng nói Phạm Lãi tên kia nói với cô: Tây Thi, vì Việt quốc thống trị thiên thu muôn đời, người phải hy sinh... cái loại tẩy não này phải không?"

"Người làm sao biết được? Tuy cách dùng câu chọn từ không giống, nhưng ý tứ là tương tự..."

Ta cười nhạt một chút, từ phản ứng của Tây Thi, cuối cùng ta biết hình tượng của Phạm Lãi trong > căn bản là được thần thánh hóa, mà Phạm Lãi trên thực tế là một kẻ cực kỳ thối nát.

"Cô bị Phạm Lãi lừa rồi, ngay từ đầu hắn đã lừa cô." Ta thản nhiên nói.

"Có thể hắn bắt đắc dĩ mới làm như vậy! Hắn từng hứa theo ta vân du tứ hải (dạo chơi bốn biển) không cách nào thực hiện. Nhưng hắn yêu ta, đây không phải là chuyện giả dối!"

"Nếu Phạm Lãi không nghĩ cách khiến cô yêu hắn, cô làm sao giúp hắn dùng sắc đẹp dụ dỗ Phù Sai chứ?"

"Thế nhưng... Khi ta trở về Việt quốc, Việt vương bắt ta thị tẩm (hầu hạ cho vua), Thiếu Bá lại phản đầu quên mình mạo hiểm sinh mạng cứu ta ra khỏi Việt cung! Vậy còn không thể chứng minh trong lòng hắn ta rất trọng yếu sao?"

"Ha ha ha!" Ta nhin không được bật cười, nhưng bởi vì.... cười quá to mà ảnh hưởng đến vết thương ở tay phải và phần eo.

Ai... Đắc ý vênh váo a!

"Người cười cái gì?" Tây Thi sinh khí. Nàng trừng mắt nhìn ta, nhưng lần này tuyệt đối không phải là hờn dỗi; bởi vì trông mắt linh động kia hiện tại đang tiết lộ dự vọng muốn giết người của nàng.

"Muốn giết ta sao?" Không sai, ta thấy được, Tây Thi cũng biết giết người.

Nàng từng học võ công, từng mị hoặc Phù Sai, bắt động thanh sắc ở Ngô cung đời ba năm; từ xưa âm mưu chỉ cần liên quan đến quốc gia đại sự, tuyệt đối so với trong tưởng tượng còn muốn kinh khủng hơn nhiều. Để đạt được mục đích, tại sao nàng có thể duy trì ý niệm không giết người không thực tế được chứ?

Chỉ có thể nói, lịch sử đã tô điểm Tây Thi quá hoàn mỹ, khiến cho nàng trở nên nhu nhược không thực tế.

"Người có ân với ta, chỉ cần cư xử không quá mức, ta nhất định không giết người!"

"Ồ!? Như thế nào mới là "không quá mức"?"

"Chế giễu tình cảm của Thiếu Bá với ta!"

Thấy bộ dáng đỏ mặt tía tai của Tây Thi, ta nhìn không được thở dài: "Cô thực sự nghĩ đó là tình yêu sao? Tây Thi, cô làm ơn nhìn kỹ một chút được không? Nếu Phạm Lãi đưa cô thoát khỏi Việt cung, đại biểu hẳn chẳng qua chỉ muốn can thiệp đến chính sự. Nhưng hẳn rồi lại lấy danh nghĩa vì đại nghiệp của Việt quốc, yêu cầu cô hy sinh, không phải rất kỳ lạ sao?"

"Có lẽ... hẳn... có lẽ lòng hẳn luôn đặt ở quốc gia đại sự. Một nam nhân suy nghĩ cho bá tánh, ta có thể nói hẳn sai sao? Huống chi hẳn sẽ..."

"Cô cho rằng hẳn sẽ tự tử với cô? Đừng ngốc nghếch nữa! Ta và Đông Thi tận mắt chứng kiến, hẳn không hề quay đầu lại chèo thuyền bỏ đi, tốc độ nhanh đến hù chết người!"

"Vậy người nói một chút, hẳn vì sao muốn giết ta?" Tây Thi nhìn không được hỏi ngược lại.

"Từ xưa nam tôn nữ ti (nam cao nữ thấp), cô nghĩ có nam nhân nào có thể chấp nhận chính quyền của một quốc gia do một nữ nhân đoạt lại không?"

"..." Tây Thi không cách nào phản bác.

Trong lúc nằm vùng ở Ngô cung, nàng cũng từng tự hỏi, nếu Việt phục quốc, Câu Tiễn, Phạm Lãi, Văn Chung... những đại thần này có thể chấp nhận lời đồn đãi như "Việt có thể phục quốc là nhờ Tây Thi" hay không? Đối nam nhân mà nói, không ngoài một chữ tôn nghiêm!

Nhưng Phạm Lãi không ngừng dỗ dành nàng, nói tất cả không quan hệ... Nhưng thực sự không quan trọng sao?

"Cho nên đây là nguyên nhân Câu Tiễn muốn cô thị tẩm! Hắn muốn đưa cô vào hậu cung của hắn, cứ như vậy, thế gian sẽ không có người biết công lao phục Việt là do Tây Thi. Nhưng mà, Phạm Lãi cứu cô từ trong tay Câu Tiễn, đó là vì hắn muốn để người trong thiên hạ biết, hẳn, Phạm Lãi là một nam nhân có tình có nghĩa!"

Chỉ cần có toàn bộ người trong thiên hạ làm hậu thuẫn, cho dù Câu Tiễn khó chịu đến đâu, cũng không dám giết Phạm Lãi. Vì vậy Phạm Lãi có thể vui vẻ trở về Việt quốc làm đại quan, hưởng thụ vinh hoa phú quý của hắn.

Về phần giết chết Tây Thi; lý do là, nếu nàng không chết, dù Phạm Lãi có nhiều tiền hay quyền lợi đến đâu đều hưởng thụ không được. Bởi vì quan niệm về đạo đức của Tây Thi rất cổ chấp, nàng lại biết võ công, tuyệt đối sẽ không chấp nhận Phạm Lãi thê thiếp thành đàn. Chuyện này đối với Phạm Lãi không phải là xem được mà ăn không tới sao? Cho nên hẳn không thể không hạ độc thủ.

"Người rốt cuộc hiểu hay không?"

Tuy Tây Thi thiếu tiền của ta, còn lỡ tay tổn thương ta; nhưng ta không vì những chuyện đó mà mở mắt trừng trừng nhìn nàng bị một kẻ lưu manh dâm tiện hủy hoại.

Nhưng mà, trong thiên hạ có bao nhiêu nữ nhân chấp nhận kẻ thứ ba phê bình nam nhân trong lòng mình sao? Không có! Vì vậy Tây Thi hướng ta rộng to hơn: "Người là thuyết khách! Ta cãi không lại người!"

"Ha ha..." Thấy Tây Thi lão đảo chạy mất dạng, ta bắt đắc dĩ nở nụ cười.

Chén canh mà nàng bưng tới, một ngụm cũng chưa được uống. Hiện tại nàng chạy mất, ai tới đút cho ta? Xui xẻo! Khát quá...

Qua một hồi lâu, đổi thành Đông Thi cầm một khay trái cây đi vào hầu hạ ta. Tuy nàng trưởng thành không xinh đẹp, nhưng cảm giác nàng gây cho ta tốt hơn nhiều lắm.

"Vì sao không thấy bóng dáng của tỷ tỷ đâu hết?" Đông Thi một bên dứt hoa quả cho ta ăn, một bên hỏi.

"Ta nói mấy lời không tốt về Phạm Lãi... Kỳ thực những câu gọi là nói xấu căn bản là sự thật." Một bên nhai quả lựu vừa đắng vừa chát, một bên ta oán giận nói: "Tôi là bệnh nhân, có thể cho tôi ăn thứ gì tốt hơn hay không a?"

Ta, Hoàng Nhược Hạm, tự nhận chẳng bao giờ bạc đãi bất kỳ một bằng hữu nào, ra tay mời khách càng không keo kiệt. Vì sao hôm nay rơi xuống nông nỗi phải ăn quả lựu đắng chát này a?

"Nam Thi nói ngoại thương của người nghiêm trọng, bị trúng độc, không thể ăn ngũ cốc; ngay cả dược cũng phải cẩn thận cân nhắc, cho nên mấy ngày này người chỉ có thể ăn một ít trái cây và uống canh suông."

"... Ta thật hối hận nhảy xuống nước cứu người." Không nói gì hỏi trời xanh.

"Đừng như vậy, ta tin tưởng tỷ tỷ sẽ suy nghĩ thông suốt... Được rồi!"

Ta hiếu kỳ nhìn Đông Thi đột nhiên chạy ra ngoài. Không bao lâu sau, nàng lại sôi nổi vọt vào phòng, đồng thời cầm theo huyèn thiết kiếm của ta!

"Kiếm của ta!"

"Đây là một thanh kiếm tốt!" Đông Thi cười, cầm kiếm giao cho ta.

Không nghĩ tới ta đã quên thanh kiếm này rất nặng. Mà cánh tay lúc này quá yếu, nên đành phải hạ xuống! Kiếm rớt không quan trọng, quan trọng là kiếm lại đè trúng vết thương, trong nháy mắt, máu rơi!

"A a a! Người... người chảy máu!" Đông Thi sợ đến mức hoa dung thất sắc, vội vã hô to: "Nam Thi! Nam Thi! Nhanh đến a!"

"Gọi to như vậy làm cái gì?" Một vị thanh y nữ tử với khuôn mặt trắng nõn, ngũ quan diễm lệ, biểu tình không vui đẩy cửa, đi vào.

"Con mẹ nó! Ta thật vất vả mới khâu lại vết thương, người cứ nhiên dám làm cho nó vỡ ra?" Nói xong, Nam Thi một cái tát đánh vào trên đầu ta.

"Tổ tông mười tám đời của người! Ta là bệnh nhân!" Bị nữ nhân tên Nam Thi này đối đãi, ta đương nhiên không phục phải mắng lại; nhưng bởi vì động tác quá lớn, vết thương lại nứt ra càng trở nên khó coi.

"Ai yêu! Ta mắng mẹ của người, người lại chửi mười tám đời tổ tông của ta? Coi như nhiều hơn ta mười tám lần! Nếu ta không trả lại một trăm tám mươi lần cho người, lão nương sẽ không tên là Thi Nam Tụ!" Sau khi nói xong, Nam Thi chĩa vào mũi của ta, chuẩn bị mở miệng ra chửi tiếp: "Người đây là —"

"Nam Tụ! Đừng âm ỉ nữa! Nhược Hạm chảy thật nhiều máu!"

"Hừ! Coi như nể mặt của Đông Lâm, lão nương sẽ không tính toán với người."

Lúc này, Nam Thi cấp tốc cầm tay ta, đồng thời mở ra chiếc túi màu trắng đeo ở bên thắt lưng, từ bên trong lấy ra một cái bình nhỏ bằng sứ và kim khâu. Tiếp theo, nàng đổ đầy thuốc bột từ trong bình ra, xoa lên tay ta, từ từ bôi khắp cánh tay. Sau đó nàng bắt đầu xe chỉ lượn kim, bắt đầu khâu lại vết thương của ta.

"..." Ta khẩn trương quay đầu qua một bên, không dám nhìn động tác của Nam Thi.

Nhưng mà, vài phút qua đi, tay lại không có chút cảm giác nào. Vì vậy ta chậm rãi quay đầu nhìn Nam Thi, đúng lúc nàng tập trung khâu vết thương, động tác mạnh mẽ rồi lại không mất cẩn thận tỉ mỉ, rất giống Bác sỹ quái dị Black Jack trong phim hoạt hình.

Nhưng khác biệt là, nàng xinh đẹp hơn Black Jack, tuy ta không muốn thừa nhận.

"Đông Thi, Tây Thi, Nam Thi.... Đừng nói còn có Bắc Thi?" Ta hỏi.

"Đương nhiên! Nàng là Bắc Ninh. Núi Trữ La có bốn thôn trang, những người sống nơi này phần lớn là họ Thi, đã có đông - tây - nam, tại sao không có bắc?"

"Ý nói, bốn người các cô không phải chị em ruột?"

"Đương nhiên không phải!" Nam Thi tức giận trả lời: "Đông Lâm không phải nói với người chúng ta từ bốn thôn trang khác nhau, lại như thế nào có thể là chị em ruột chứ?"

"Nói là nói như vậy không sai, nhưng cảm tình của chúng ta rất tốt, bởi vậy mới gọi nhau là chị em!" Đông Thi bổ sung.

"Ồ... Đông Lâm, Nam Tụ, Bắc Ninh,... vậy còn Tây Thi thì sao? Đừng nói nàng tên là Tây Qua nha?"

"Sai! Nàng gọi là Di Quang, nữ danh Thiến Nhi." Nam Thi dùng ánh mắt tràn ngập khinh thường trả lời.

Ta không để ý tới Nam Thi, bởi vì sinh tử của cánh tay phải bây giờ còn nằm trên tay nàng, cái gọi là "Quân tử báo thù ba năm chưa muộn", huống chi ta là nữ vương? Thế nhưng trong lòng luôn có khẩu khí không thể nuốt trôi. Vì vậy ta ép buộc bản thân dời đi lực chú ý, tiếp tục hỏi: "Tại sao ngươi và Tây Thi đều biết võ công?"

Đông Thi trả lời: "Nhớ lúc ta còn bé, cha mẹ từng cứu một người ngoại quốc mắt xanh. Hắn vì báo đáp cha mẹ ta, quyết định truyền thụ võ công cho ta, nhưng bởi vì lúc đó chúng ta bốn người chơi chung với nhau, cho nên hắn dạy cho tất cả chúng ta."

"Thì ra cô cũng biết võ công?" Phát hiện Nam Thi cũng có võ công, nội tâm của ta nhất thời trở nên thất lạc.

Xem ra không cách nào âm thầm ám hại nàng rồi, để trút nỗi hận trong lòng mình.

"Thế nào? Có phải rất thất vọng hay không?" Nam Thi cười một cách xấu xa.

"Nam Tụ, ngươi không nên chọc ghẹo nàng, Nhược Hạm dù sao là một bệnh nhân... Được rồi, tại sao ngươi lại muốn nữ phần nam trang chứ?"

Ta cúi đầu nhìn toàn thân bị đóng băng vải quần chặt, thở dài. Xem ra thân thể mỹ lệ của ta đã bị đám nữ nhân này nhìn sạch; tuy rằng vô tình bị xem thấy cũng không mất mát gì, nhưng dù sao cũng là một...

"Tôi tìm đến đòi nợ Tây Thi, nhưng tôi là một cô gái, mặc trang phục nữ nhân sẽ dẫn đến phiền phức không cần thiết."

"Còn thanh kiếm này, ngươi từ nơi nào lấy được? Đây không phải là vật tầm thường..." Đông Thi nói.

"Ai... Nếu không phải vì tìm nữ nhân chết tiệt kia, tôi cũng không đụng đến xà yêu."

"Xà yêu?"

"Thực ra là Xà thần."

Vì vậy ta nói rõ toàn bộ quá trình gặp gỡ Hắc Đế cho bọn họ. Khi hai người nghe được Hắc Đế muốn ta dùng huyền thiết kiếm giết chết Câu Tiễn, không hẹn mà đều ho to: "Chuyện này căn bản không có khả năng!"

"Tôi biết không thể, nhưng tôi phải tìm mọi biện pháp, bằng không tôi sẽ chết, thậm chí sẽ liên lụy đến các người vô tội khác!"

"Tên Hắc Đế đó thật không nói đạo lý!" Đông Thi tức giận nói.

"Đông Lâm, ngươi không phải là muốn đi tìm Hắc Đế tính sổ?" Nam Thi hỏi.

"Ta đang nghĩ như vậy..." Đông Thi đỏ mặt trả lời.

"Không được, tôi vừa nói qua, nàng là thần! Huyền thiết kiếm mà nàng cho tôi, chỉ một nhát có thể lấy mạng hồ yêu! Cô đừng hành động nông nổi!"

"Vậy nên làm cái gì bây giờ?"

Lúc này đã giúp ta khâu xong thương thế, Nam Thi mới thu hồi kim chỉ, chậm rãi suy nghĩ xong, mới nói: "Nói không chừng Di Quang có thể giúp người."

"Tây Thi? Coi như xong! Nàng yêu lão già Thiếu Bá kia chết đi sống lại, làm sao có khả năng đưa tôi đi giết Câu Tiễn!"

"Ta có thể giúp người!"

"Di Quang?"

"Tỷ tỷ?"

Tây Thi hiện tại sắc mặt thoát nhìn có chút tái nhợt, hơn nữa vành mắt phấp hờn. Xem ra những gì ta nói tạo thành đả kích không nhỏ đối với nàng. Chỉ thấy nàng bước vào trong phòng, nói với ta: "Ta có thể giúp người tiếp cận Câu Tiễn!"

"Vì sao phải làm vậy?" Ta hỏi.

"Bởi vì.... thực ra Câu Tiễn không liên quan gì với ta. Nếu người muốn giết hắn, ta sẽ không ngăn cản."

Thì ra Tây Thi dùng sắc đẹp mỹ hoặc Phù Sai, khôi phục Việt quốc, không phải vì lê dân bá tánh, mà chỉ vì một mình Phạm Lãi. Cho nên giết Câu Tiễn đối nàng mà nói, căn bản không phải chuyện gì lớn lao... Nghĩ tới đây, ta vừa tán thưởng vừa cảm thấy trong lòng lạnh giá.

Tán thưởng bởi vì bản thân nàng có được ý thức chủ quan cường liệt, nàng mặc cho ta giết Câu Tiễn, cho nên ta thấy được nàng chút nào không để ý đến sự kỳ vọng của người khác đặt trên người mình, tiêu chuẩn của một người dám yêu dám hận; nhưng nàng cũng khiến tim ta giá băng bởi vì sự ích kỷ tự giữ của nàng.

"Cô muốn tìm Phạm Lãi, hỏi hắn cho rõ, có phải không?" Ta hỏi, tuy đã biết đáp án.

"Không liên quan đến người...." Tây Thi xoay lưng đưa người về phía ta, nói: "Ngày mai khởi hành, ta đưa người đến Việt quốc."

"Cô đây là muốn làm khó tôi..." Trên trán ta nhin không được, nổi lên mấy đường gân xanh.

"Ta mặc kệ, ngày mai khởi hành, theo không kịp là chuyện của người."

Sau khi nói xong, Tây Thi không thèm để ý đến biểu tình khó coi của ta, trực tiếp bỏ đi. Vì vậy ta hỏi: "Tính tình của nàng vẫn luôn như vậy sao?"

"Tỷ tỷ là một người cố chấp." Đông Thi uyển chuyển mà nói.

"Cứng đầu.... Ta xem nàng căn bản là một con trâu!" Biểu tình của Nam Thi không phải rất tốt.

Nghe vậy, ta bật cười to, hỏi: "Cách nói của cô đúng là rất thú vị, có hứng thú kết bái với tôi hay không?"

Ta, Hoàng Nhượng Hạm, từ trước đến nay yêu quý nhân tài, không phải vì người khác so với ta nổi bật mà trở nên đố kỵ, bằng không như thế nào lại có thể cùng bốn tên trư bằng cấu hữu quan hệ tốt như vậy? Nhưng tiếc nuối nhất là không có biện pháp tìm được một người có sắc đẹp ngang ngửa ta, hơn nữa mồm miệng ác liệt; hôm nay gặp được Nam Thi, khiến ta mừng rỡ như điên?

"Ta cũng chưa từng gặp qua nữ nhân nào hào sảng thẳng thắn như người, được! Sau này chúng ta là tỷ muội kết bái!"

Sau khi nói xong, chúng ta khoác vai nhau, có cảm giác nuối tiếc gặp được đối phương quá trễ, những chuyện xung đột trước đây giống như tan thành mây khói.

"Hai người các người giống như nam nhân." Đông Thi bất đắc dĩ nói.

Sáng hôm sau, Đông Thi và Nam Thi hợp sức giúp ta tháo xuống đồng băng vải. Nhưng khi toàn bộ băng vải nằm trên mặt đất, không chỉ có ta, ngay cả bọn họ đều bị dọa sợ ra một thân mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy sau lưng, phần ngực, và phần bụng nổi lên hàng loạt những đốm tím lớn nhỏ, có ít chỗ thậm chí bị thối rữa!

"Chết tiệt! Độc này thật khó trị..." Nam Thi cho dù nhìn quen cảnh tượng máu me cũng có chút muốn nôn.

"Làm sao bây giờ? Nhược Hạm có bị nguy hiểm đến tính mạng hay không?" Đông Thi sốt ruột hỏi.

"Không có biện pháp, độc này so với tướng tượng của ta còn phải nguy hiểm. Ở vùng thâm sơn dã lĩnh như nơi này tuyệt đối tìm không ra được liệu để chế giải được, xem ra chỉ còn cách đến Tề quốc."

"Tề quốc? Vì sao phải đến nơi đó?"

Nam Thi nói: "Lâm Hải của Tề quốc, hẳn là có rất nhiều giải được của các độc vật dưới nước, tối thiểu nhất định có được liệu khổng chế độc tính trên người người."

"Thế nhưng... nếu như đi Tề quốc, chẳng phải là ta đây không có biện pháp cùng Tây Thi đến Việt quốc sao?" Đối mặt với tình huống này, ta không biết nên làm sao cho phải.

"A! Cứ như vậy đi!" Nam Thi đề nghị: "Ta đi Tề quốc tìm được, người trước tiên theo Di Quang đi Việt quốc; dù sao khoảng cách giữa hai nước không xa, khinh công của Bắc Ninh rất tốt, từ Tề đến Việt chỉ cần một ngày thời gian."

"Chuyện đến nước này, cũng chỉ có thể làm như vậy." Ta than thở.

5. Chương 5

Lúc này, ta nhanh chóng mặc y phục, đồng thời thu xếp bao hành trang, ra khỏi phòng. Tây Thi đã sớm ngồi ở đại sảnh uống trà chờ ta; nàng vừa nhìn thấy ta, không nói hai lời, cầm kiếm đi mất dạng.

Ta thấy nàng không quay đầu lại, hoàn toàn không có ý tứ chờ ta; ta chỉ biết những ngày tiếp tục nhất định phải chịu khổ.

Quả thật không sai, giữa lúc ta đang nghĩ về tương lai xui xẻo; nhìn về phía trước, Tây Thi từ lâu đã dùng khinh công đi mất không thấy bóng dáng!

"Chờ tôi một chút!"

Ta đuổi tới bên ngoài, con mẹ nó, cứ nhiên con đường trước mặt chia làm bốn hướng khác nhau! Cho dù ra sức chạy theo, cũng chưa chắc đi đúng đường a! Làm sao bây giờ?

"Mới sáng sớm người ở chỗ này kêu to gọi nhỏ cái gì?"

Theo chỗ thanh âm truyền tới, ta nhìn lại chỉ thấy một thiếu nữ, khoảng mười lăm tuổi, mái tóc nàng rối tung, nhìn qua tuy sạch sẽ, nhưng dường như hiểm khi để ý bản thân. Làn da có phần xanh trắng, trên mặt là cặp mắt to tròn nhưng vành mắt lại phỉm đen, thật giống bộ dáng một người bệnh.

"Ta.... Ta không kịp đuổi theo Tây Thi..." Thật là uất ức, cứ nhiên tổ khổ với một cô gái trẻ gần đất xa trời!

Không ngờ nàng chỉ đơn giản cười nhạt, thật đúng là con mẹ nó có bầu không khí biến thái của võ lâm ma đầu. Nàng hỏi: "Di Quang? Khinh công của nàng mặc dù giỏi, nhưng so với ta còn kém rất xa! Để ta xem..." Nàng đến gần, một tay nắm lấy cánh tay ta, giống như đồ tể chuẩn bị giết heo, nói: "Nhìn không ra gân cốt của người không tề, cơ thể co dãn, hơn nữa có thể coi như rắn chắc, từng luyện xạ tiễn (học bắn cung)?"

Ta nở nụ cười một chút, đáp lại: "Không sai."

Nói đến bắn cung, tâm tình của ta sẽ không tự giác trở nên thoải mái hơn, bởi vì lúc còn đi học, đều là từ các cuộc thi bắn cung giúp ta trang trải học phí. Về phần khi còn bé, đối một người ba bữa không đủ no như ta từ chỗ nào học được bắn cung? Thực ra là có nợ nần.

Lúc học trung học, có một lần cùng Duẩn Thẩm vô tình xông vào nơi luyện bắn tên. Khi đó không có nhân viên trông coi, có lẽ là tuổi trẻ lông bông, chúng ta cứ nhiên không thông qua sự đồng ý của người ta đã lấy cung ra bắn chơi.

Một cây cung tầm thường trị giá mấy ngàn đồng, hướng chi nơi đó là nơi luyện bắn cung của một đám đệ tử nhà giàu chứ? Nhưng ta lại có thiên phú dị thường, không từng học qua, cứ nhiên có thể mỗi phát đều bắn trúng hồng tâm! So với bốn người kia thỉnh thoảng còn có thể bắn trúng cánh tay và mũi mình, đúng là một trời một vực!

Mà một màn này lại bị giáo viên hướng dẫn bắt gặp; nàng tên Mục Anh, một người có dáng người bốc lửa không thua gì Giang Phương Phương. Đôi mắt của nàng giống như sẽ câu hồn người đối diện, đến nay ta không cách nào quên được — không sai, nàng chính là mối tình đầu của ta.

Cho dù tình cảm của chúng ta mặn nồng cũng chỉ kéo dài hai năm. Bởi vì vào ngày công bố kết quả thi đại học, ta trúng tuyển vào một trong những đại học hàng đầu, còn đoạt được học bổng toàn phần! Vào ngày hôm đó, nàng nói chia tay với ta, nhưng ta tuyệt đối không đau lòng, tại sao lại như thế? Có lẽ là tình cảm của ta đối nàng không còn... Nếu không có nàng, ta vẫn là một đệ tử nghèo ăn bữa nay lo bữa mai.

Cũng vì như vậy, ta tự nhận là một kẻ máu lạnh, những mối tình sau đó thường thường chưa tới ba tháng đã over. Trung gian ta từng nghĩ tới chuyện ổn định, nhưng không có một người có thể chấp nhận cá tính lúc gần lúc xa, không thể tạo nên cảm giác an toàn cho họ. Cho nên đến bây giờ ta vẫn độc thân... Có lẽ tương lai cũng là như thế.

"Ân... Rất đáng tiếc, tuy tay của người phi thường hoàn mỹ, nhưng chân dường như không tốt lắm..."

"Ta chạy rất chậm." Ta thành thực khai báo. Nhưng thành thật không có nghĩa ta không để ý, trên thực tế, ta từng bối vì tốc độ rùa bò của mình mà tự ti hồi lâu.

"Cho nên ta sẽ chỉ người một ít phương pháp để giúp cước bộ trở nên linh hoạt nhẹ nhàng, không được tính là khinh công, nhưng xem như có lợi cho bản thân!"

Sau khi nói xong, nàng cư nhiên thừa dịp ta không chú ý, đạp một cước lên chân ta; đau đến ta thiếu chút nữa đều gọi to tất cả các tỉnh lớn nhỏ của Trung Quốc. Ta hàm chứa nước mắt, mắng to: "Có bệnh a?!"

"Có bị bệnh hay không, người chạy thử hai vòng xem sao?" Nàng biểu tình không sao cả nói với ta.

"Cô này — a?" Bất thành linh, ta cảm giác được hai chân so với trước đây trở nên linh hoạt hơn, hơn nữa tràn trề sức lực, giống như là vừa được lắp vào một bộ động cơ.

"Nhanh chân đuổi theo Di Quang."

Nhìn nàng xoay người muốn vào nhà; trước đi rồi đi, ta hướng về bóng lưng của nàng hỏi: "Cô là Thi Bắc Ninh phải không?"

"Không sai, có việc gì không?" Nàng nở nụ cười.

"Không có gì. Ta chỉ muốn nói đông - nam - tây - bắc tứ Thi, cô là người khó nhìn nhất."

"Ồ? Nói như thế nào?" Bắc Thi không hề tức giận, trái lại tỏ ra hiếu kỳ hỏi lại ta.

"Nam Thi và Tây Thi đều là mỹ nữ, đây là chuyện không cần phải nói. Đông Thi trưởng thành tuy không xinh đẹp, nhưng khí sắc của nàng tốt, hơn nữa hoạt bát. Cô hoàn toàn bất đồng, bộ dáng chỉ được xem như tầm trung, nhưng khí sắc kém cỏi, giống như bị bệnh nan y."

"Ha ha ha... Ta có thể xem như đây là những lời quan tâm ẩn ý của người sao?"

Đối với phản ứng của Bắc Thi, ta cảm thấy mừng rỡ như điên. Bởi vì ngoại trừ nữ nhân cương trực mồm miệng không buông tha người khác như Nam Thi, ta cũng rất thưởng thức loại người mặc kệ người khác mắng người như thế nào người đều có thể bảo trì bộ dáng tâm bình khí hòa, lúc nào cũng có thể làm cho chuyện nghiêm trọng trở nên hài hước như Bắc Thi!

"Cô và Nam Thi đều khiến tôi tán thưởng; rất đáng tiếc, tôi phải vội vàng lên đường. Nếu có cơ hội trở về, tôi mời các cô uống rượu!"

"Ai dám để Bắc Ninh uống rượu, ta thề cùng hắc hổ bắt lương lập (không đội trời chung)!"

"Nam Thi?"

"Nam Tự?"

Chỉ thấy Nam Thi vẻ mặt tức giận, thở phì phì đi về phía ta. Ngay lúc ta nghĩ nàng muốn xuất thủ đánh ta, chỉ thấy nàng vươn tay ôm thắt lưng — đương nhiên không phải ta, mà là Bắc Thi. Sau đó ngay trước mặt ta, hung hăng hôn lên miệng Bắc Thi!

Càng làm cho ánh mắt của ta đại ra, Bắc Thi cứ nhiên dung túng Nam Thi hôn nàng. Hai người tự nhiên quên mình, hoàn toàn xem thường sự tồn tại của ta.

”Thế nào còn không đi? Dựa theo tốc độ của Di Quang, hiện tại nàng đã nhanh đến dưới chân núi rồi!”

Phát hiện giọng điệu của Nam Thi rõ ràng hàm ý đuổi người. Cho dù là một kẻ không hiểu thời thế cũng lập tức chạy mất, huống chi là một người thông minh như ta đây.

”Chúc các cô vui vẻ!”

Nói xong, ta chạy như điên ly khai hiện trường, rất sợ Nam Thi có chút khó chịu sẽ đánh chết ta! Tuy ta và nàng đã kết bái, nhưng ta hiểu rõ, nữ nhân chìm đắm trong vòng xoáy tình yêu đều là kẻ mù quáng. Hơn nữa từ kiểu nàng hôn Bắc Thi một cách cường thế, xem ra, nàng là một cái thùng dấm thật to, ở trước mặt người yêu làm sao còn rảnh rỗi chú ý tới ta?

Lại thêm một tên trọng sắc khinh bạn....

Có lẽ đi nhanh quá, ta quên hỏi qua nên đi về phương hướng nào. Đợi đến giữa sườn núi, ta mới âm thầm phát hiện có chút không đúng. Ngay vào lúc này, trên đầu truyền đến âm thanh quen thuộc.

”Thế nào chậm như vậy?”

Ta ngẩng đầu nhìn lên trên, đã thấy Tây Thi nằm nghiêng trên thân cây, vẻ mặt biếng nhác nhìn ta, hơn nữa trên tay còn cầm một chén trà.

Tuy hẳn là cảm kích nàng đã chờ ta, thế nhưng thấy bộ dáng đó của nàng, trong lòng ta vẫn nhiên nổi lên một loại xung động muốn mắng người. Thế nhưng ta nhịn, miễn cho nàng lại bỏ chạy càng nhanh.

”Ta lại không học qua khinh công...”

”Quên đi.” Tây Thi từ trên cây nhảy xuống, tư thế nhẹ nhàng, giống như nàng không hề có trọng lượng: ”Người chỉ cần đi về phía tây nam là được rồi.”

Nói xong, một chân đạp đất, chỉ trong nháy mắt, nàng lại biến mất trước mặt ta...

”Con mẹ nó...” Vốn định hỏi nàng xin một chén trà giải khát, xem ra dọc đường đi phải dựa vào chính mình.

Sau đó, ta dựa theo dẫn dò của Tây Thi, đi về phía tây nam. Trung gian ngẫu nhiên phải dừng lại nghỉ ngơi, thở một hai hơi, không có cách, bởi vì huyền thiết kiếm quá nặng. Hơn nữa những đốm ban trên người không ngừng tỏa nhiệt, làm cho ta rất khó chịu.

Vào chính Ngọ (giữa trưa), ánh mặt trời chói chang ác độc không lưu tình chút nào chiếu thẳng vào người ta, ngay cả bóng mát rậm rạp bên đường cũng không có tác dụng; giống như mỗi một bước đi, cơ thể của ta lại đau nhức một chút. Hơn nữa theo từng giây từng phút trôi qua, vết thương càng ngày càng ngứa, ta vươn tay vuốt trán... Mẹ nó! Đang sốt cao!

”Chết tiệt...” Giữa lúc ta sắp chống đỡ hết nổi ngã xuống đất. Một đôi tay trần ngập cảm giác an toàn chặn ngang, đồng thời ôm lấy thân thể ta.

Trên người đối phương tỏa ra hương thơm nhàn nhạt, giữa lúc ta muốn thoát ra: ”Tây Thi”. Người nọ ở bên tai ta nói: ”Tình đệ, không sao chứ?”

Tình đệ? Ta kinh ngạc ngẩng đầu, vừa nhìn.. Mẹ nó! Thì ra là Tống Hạo!

”Ta... ta... ta không sao!” Ta nhanh chóng đẩy Tống Hạo ra.

”Tình đệ, đệ không cần khách khí như vậy? Nhìn dáng vẻ của đệ, chắc chắn là bị cảm nắng rồi!” Tống Hạo vẻ mặt sốt ruột nói với ta.

Nói thật ra, nếu ta không phải đồng tính, đối với một nam nhân đẹp trai ôn nhu lại trần ngập cảm giác an toàn như Tống Hạo, ta nhất định sẽ phủ phục dưới chân hắn. Đáng tiếc, ta không chỉ là les, Tống Hạo cũng là gay. Hết lần này tới lần khác người này hoàn toàn nhận lầm ta là thanh mai trúc mã bị thất lạc lúc nhỏ của hắn, điều này khiến ta một thân mồ hôi lạnh mỗi khi gặp lại hắn.

”Ta... Ta muốn uống nước...”

"Huynh có một ít trà cỏ xanh, đều cho đệ!"

Tuy ta không muốn cùng Tống Hạo thân cận, nhưng thân thể bị rơi vào trạng thái báo động đỏ khiến ta không tự giác chấp nhận sự giúp đỡ của hắn.

"Cám ơn..."

Sau khi uống chút trà, cảm giác nóng rực trong cơ thể cũng giảm bớt không ít. Lúc Tống Hạo dìu ta đến dưới bóng cây ngồi, quạt mát cho ta, khiến ta có ảo giác — nếu Tống Hạo là thân nhân của ta, thật là tốt biết đường nào?

"Tình đệ, đệ còn nhớ rõ hay không? Có một lần chúng ta một đám hài tử chạy chơi dưới thái dương, sau đó đệ bị té xỉu, tất cả mọi người đều cười đệ!"

"Ta.... ta không nhớ rõ." Ta căn bản không phải Tô Tình, làm sao có thể biết được? Nhưng không thể phủ nhận, ta rất mong muốn có được cuộc sống như Tống Hạo nói, thời thơ ấu thú vị, là một chuyện xa vời không thể thành hiện thực a....

"Như vậy a... Đây cũng khó trách, dù sao đệ ở bên ngoài lưu lạc nhiều năm như vậy... Huynh chỉ muốn nói cho đệ biết, khi đó huynh thấy đệ té xỉu, thực sự rất sốt ruột, hận không thể đánh những tên đã chế giễu đệ một trận. Thế nhưng huynh không có làm như vậy, mà nhanh chóng ôm đệ đến dưới tàng cây, vẫn thay đệ quạt gió, thẳng đến khi đệ tỉnh lại.. Giống như hiện tại."

"Đại ca..."

Nói ra thật kỳ quái, một kẻ máu lạnh như ta lại vì một ít lời nói và hành động đơn giản của Tống Hạo mà đỏ mắt. Nhưng ta không làm cho nước mắt có cơ hội rơi xuống, bởi vì từ khi mười hai tuổi, ta đã thề sẽ không vì chuyện gì mà khóc nữa.

"Tình đệ, sau đó đệ đi nơi nào? Huynh trở lại nhà của Đặng Tích, vì sao tìm không được tung tích của đệ."

"Bởi vì ta vội vàng đến Việt quốc làm việc, thế nhưng ở trên đường gặp một ít chuyện kỳ quái, bị ngất xỉu ngủ mất vài ngày."

"Vậy... Đệ đến Việt quốc làm cái gì?"

"..." Không xong, không ngờ một chút sơ ý, lại nói ra những lời không nên nói.

"Tình đệ như thế nào không tiếp tục?" Tống Hạo kiên trì tra hỏi ta; không biết, hắn đang tạo áp lực rất lớn cho ta!

"Ta... ta muốn đi Việt quốc tìm một người..." Nói một lúc, bỗng nhiên suy nghĩ vừa chuyển: "Tên kia chính là kẻ đã bắt ta!"

Ha ha ha! Thực là một cái cớ hoàn hảo, Tống Hạo căn bản không biết ai bắt cóc ta, đến lúc đó ta chỉ cần tùy tiện đưa ra một cái tên cho hắn là có thể lừa dối vượt ải. Ta thật đúng là thông minh a!

"Thật vậy sao? Nếu là kẻ thù của đệ, đại ca tự nhiên đi theo đệ!"

Thấy bộ dáng oán giận của Tống Hạo, ta vốn định nói: "Không cần!". Nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, Tây Thi căn bản nóng vội không muốn chờ ta, cùng với dọc đường đi một mình xoay sở, còn không bằng có Tống Hạo hộ tống, cùng lắm không cần tiếp cận hắn quá gần là tốt rồi, vì vậy ta nói: "Tốt!"

Sau đó, đợi cho thân thể lấy lại sức lực, ta tiếp tục khiêng huyền thiết kiếm khởi hành.

Đi tới phân nửa, Tống Hạo hỏi: "Tình đệ, thanh kiếm này hình như rất nặng, muốn vi huynh giúp đệ sao?"

Tuy ta sớm muốn gạt đầu đồng ý, nhưng huyền thiết kiếm dù sao cũng không phải vật tầm thường, nếu bị Tống Hạo phát hiện, đương nhiên phải giải thích ngọn nguồn nguyên nhân. Vì vậy ta trả lời: "Không cần đâu, ta muốn luyện tập thân thể, miễn cho người khác khinh thường ta."

"A... Không ngờ Tình đệ chín chắn như vậy."

"Ai cũng sẽ trưởng thành..."

Không ngờ, giữa lúc hữu thuyết hữu tiểu với Tống Hạo, đôi mắt lơ đãng liếc đến một thân ảnh màu trắng ở phương xa. Do nhãn lực tốt nên ta tự nhiên nhận ra người đó chính là Tây Thi, hơn nữa biểu tình của nàng... cực kỳ khó coi.

"Tình đệ, người kia là..?"

"Ta... ta không biết nàng!" Ta cố ý quay đầu sang một bên...

Vẻ đẹp của Tây Thi rõ như ban ngày. Nếu để Tống Hạo phát hiện ta biết Tây Thi, che giấu không tốt sẽ bị hắn đoán ra người ta muốn giết là Câu Tiễn, để giảm bớt những chuyện phiền phức không cần thiết, ta quyết định gạt hắn.

"A? Nàng đi rồi... Nhìn không ra khinh công của nàng còn rất tốt."

"Thật vậy sao?" Ta quay đầu lại, đồng thời nhìn về hướng vừa rồi, phát hiện không còn bóng dáng của Tây Thi.

Tuy cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm, nhưng không biết tại sao, trong lòng ta lại dâng lên một cảm giác rầu rĩ...

Sau đó, ta cùng Tống Hạo tiếp tục lên đường, nhờ Tống Hạo cũng là một người thích nói chuyện, một đường đi tới, không có gì để vượt qua thời gian, ngoại trừ nói về nữ nhân, chúng ta không ngại tâm sự tất cả. Ai có thể tưởng tượng được, chúng ta một người ở hiện đại, một người ở thời Chiến quốc? Rốt cuộc, bất tri bất giác hoàng hôn đã kéo tới.

Không ngờ, chúng ta vốn dự định ở nơi hoang dã ngủ một đêm, chúng ta ngoài ý muốn phát hiện một thôn trang. Tuy người trong làng rất nghèo khó, nhưng hỏi xong, mới biết ở địa phương hoang vu này cũng có nhà trọ!

Có thể tắm rửa đối với ta là một động lực tuyệt vời, vì vậy ba bước giảm thành hai bước, ta hưng phấn phóng đến hướng của nhà trọ.

Vừa bước qua khỏi cửa, ta lập tức hô to: "Năm món một canh, thịt muốn nhiều chút, canh không bỏ hành!"

"Tình đệ khẳng định đói bụng rồi?" Tống Hạo chọn vị trí đối diện với ta, ngồi xuống.

"Đó là đương —"

Chữ "nhiên" còn chưa ra khỏi miệng, chỉ thấy một thân bạch sắc lướt qua, từ trên lầu đi xuống, khiến ta nhất thời ngừng lại.

"Không có việc gì sao? Đệ bị chuột rút hả?" Thấy ta mở miệng thật lâu mà vẫn bất động, Tống Hạo bắt đầu lo lắng hỏi đông hỏi tây, "Hay là quá mệt mỏi đến mức thân thể không thể nhúc nhích?"

"Không có, chỉ là ta bỗng nhiên nghĩ đến bánh bao thôi."

Chỉ thấy Tây Thi ngồi xuống một cái bàn đối diện, đồng thời nhẹ nhàng châm trà cho mình. Tuy thoát nhìn thập phần bình thường, nhưng mơ hồ tản mát ra mùi thuốc nổ.

"Thì ra là như vậy! Vi huynh giúp đệ gọi thêm!"

Đợi khi Tống Hạo rời đi. Tây Thi vốn đang cúi đầu, trong nháy mắt đôi mắt đẹp của nàng trực tiếp nhìn thẳng vào ta. Nàng dùng thần ngữ nói: "Nhanh như vậy đã quyến rũ được nam nhân khác?"

Giận! Khi hiểu được ý tứ nàng nhún lại, cả người chỉ có thể dùng một từ "giận" đến hình dung, vì vậy ta cũng dùng thần ngữ đáp lại nàng:

"Tốt hơn so với liều chết dây dưa với nam nhân không thương mình."

Vốn cho rằng lời này sẽ khiến nàng tức giận, không ngờ nàng chỉ nhún mày một chút, sau đó tiếp tục uống trà trong chén. Giữa lúc ta nghi hoặc nàng vì sao không phách một chưởng lại đây, Tống Hạo đã quay trở về.

"Tình đệ, đồ ăn trong chốc lát sẽ đưa đến, nếu không chúng ta uống trà trước đi?"

Nói xong, Tống Hạo không đợi ta trả lời, nhanh tay rót trà cho ta. Lúc này, ta khó tránh tự hỏi, ngoài Tô Tình ra hẳn có bao giờ ôn nhu đối đãi người khác như vậy chưa?

Nếu như không phải, vậy hẳn chính là loại người mà ta không thường thức nhất trong danh sắc —— trọng sắc khinh bạn.

”Vị cô nương này, người từ nãy đến giờ vẫn nhìn Tình đệ, có chuyện gì không?”

Ta kinh hãi, không ngờ tuy Tống Hạo đưa lưng về phía Tây Thi, cư nhiên vẫn cảm giác được Tây Thi đang nhìn ta. Lẽ nào hẳn cũng biết võ công?

Chỉ thấy Tây Thi một tay chống đầu, mắt hạnh híp lại, phong tình vạn chủng. Ngoại trừ một thân bạch y và ngũ quan nhu hòa, khó có thể tưởng tượng nàng tương xứng với một chữ ”thanh (thanh thuần)”.

Nàng nói: ”Ta tên Di Quang, là đại phu hành tẩu giang hồ. Ta nhìn Tình đệ của người, cũng bởi vì hẳn có bệnh.”

”Bệnh?” Tống Hạo không giải thích được.

”Hẳn trúng độc.”

”Là thật sao? Tình đệ, đệ trúng độc?!”

”Đúng vậy, ta xác thực trúng độc, hơn nữa là một loại độc hiếm thấy.” Tuy không biết Tây Thi muốn làm chuyện gì, nhưng ta vẫn thừa nhận sự thật.

”Như vậy a... Đại phu, ngài có biện pháp chữa trị cho Tình đệ hay không?”

”Ta có thể tạm thời ức chế độc tính của nàng. Hiện tại, nàng phải theo ta vào phòng.”

”Vào phòng? Chỉ có hai người các người? Cô nam quả nữ...”

”Thì sao? Sợ một đại nhân như Tình đệ của người bị thiếu nữ như ta ăn mất sao? Người hoài nghi ta?”

”Không dám, không dám!”

Sau đó, ta và Tây Thi lên lầu, vừa bước vào căn phòng, nàng lập tức một chân đóng lại cánh cửa. Đồng thời áp ta lên tường, dùng giọng điệu tàn bạo với ta: ”Người như thế nào nhận thức hẳn?”

”Cô nói Tống Hạo? Trước kia có chút qua lại, sau đó ở trên đường gặp lại... Ai kêu cô không để ý đến tôi!” Thấy Tây Thi tức giận, ta cũng không dễ chịu, người nên tức giận là ta mới đúng đi?!

”Người chẳng lẽ không biết hẳn là ai sao?”

”Tôi không phải giáo viên lịch sử, chưa nói người ở Chiến quốc có rất nhiều tên gọi...”

”Ngốc! Người nếu biết hẳn là Tống Hạo, tại sao không biết hẳn là tướng quân của Việt quốc!”

Tây Thi vừa mắng xong, khiến ta nhất thời bị sét đánh đến mức thất thần. Ta từng sờ không phải thân phận thật sự của Tống Hạo, hẳn là tướng quân của nước nào cũng tốt, tại sao cư nhiên là người của Việt quốc!

Hắn là đại tướng quân của Việt quốc, chắc chắn rất quen thuộc với Việt quốc. Như vậy lẽ gạt hẳn nói người bắt cóc Tô Tình đang ở Việt quốc, chẳng phải là tự khiêng đá đập chân mình sao?

Cho dù hẳn tạm thời bị ta gạt, nhưng một khi đến Việt quốc, ta lại muốn dùng ai tới làm kẻ chết thay đây? Dù cho tìm được kẻ đó, một khi hẳn sử dụng địa vị có thể điều tra xuất thân của kẻ chết thay một cách rõ ràng, đến lúc đó nhất định sẽ vạch trần lời nói dối của ta!

”Chết tiệt! Chuyện này cô nên nói sớm cho tôi biết chứ!”

”Hừ! Ta vốn cho rằng quan hệ của hai người có chuyện gì đó không thể cho ai biết, có lẽ đang trù tính âm mưu, không ngờ ——”.

"Được rồi! Tôi biết cô muốn nói tôi ngu ngốc! Hiện tại chuyện đến nước này, còn có thể thế nào?" Nói đến đây, trong đầu ta đột nhiên nổi lên một dấu chấm hỏi: "Cô nói hắn là tướng quân Việt quốc, nhưng hắn cư nhiên không nhận ra cô, đây là chuyện gì?"

"Danh tiếng của ta vang vọng toàn nước. Nhưng những người gặp qua ta không nhiều lắm, còn sống cũng chỉ có ba người Câu Tiên, Văn Chung và Thiếu Bá."

"Thiếu Bá? Lúc này cô còn có thể gọi hắn là Thiếu Bá?"

"Tại sao không được gọi?" Tây Thi rất nghi hoặc.

"Cô hắn là hện hân tận xương, nhưng hiện tại cô lại vô cùng thân thiết gọi tên hân!" Biểu tình của ta rất khoa trương, thanh âm cũng có phần lớn hơn, cảm giác có chút giống... bà quản gia đang ghen tị.

"Trước khi hân chính miệng thừa nhận muốn hại ta, hân vẫn là Thiếu Bá của ta."

"Cô không thể cứu... Được rồi? Hiện tại muốn làm sao bây giờ? Thân phận của chúng ta có thể bị Tống Hạo vạch trần hay không?"

"Hắn là sẽ không, bởi vì... Hân hình như rất thích người." Tây Thi ái muội cười: "Tình đệ, đợi lát nữa đồ ăn sẽ được đưa tới, có muốn uống trà trước hay không?"

"Đừng trêu chọc tôi nữa.." Ta vẽ mặt xấu hổ.

"Nói chung, trước khi đến Việt quốc, chúng ta phải tìm cách bỏ rơi hân, bằng không... Tống Hạo nổi tiếng trung quân, người hân là biết kết quả của chúng ta."

"Tôi hiểu rồi." Ta bất đắc dĩ đáp lại.

Cho rằng cuộc trò chuyện đã xong. Giữa lúc ta chuẩn bị bỏ đi, Tây Thi lại nói: "Cởi quần áo."

"Gì?!"

"Trước khi đi Nam Tỵ đưa cho ta một ít rượu thuốc, muốn ta đứng hạn giúp người bơi thuốc."

"VẬY.... tôi tự làm cũng được."

Ta cảm thấy cực kỳ mất tự nhiên, bởi vì ta không thể cởi y phục trước mặt một người không quen biết. Cho dù đối phương là nữ nhân, hướng chỉ các đốm ban trên người ta ghê tởm như vậy; tưởng tượng đến lúc đó Tây Thi lộ ra biểu tình ghét bỏ, ta sẽ rất tự ti.

Nhưng Tây Thi không có cho ta cơ hội nghĩ nhiều, chỉ thấy ánh mắt của nàng hạ xuống. Trong chốc lát, trên người ta đã bị nàng lột chỉ còn một cái quần lót... Mụ nội nó! Có cần nhanh tay như vậy không a?

"Không cần làm phiền cô, tôi tự làm —— a a a!!!" Nàng cư nhiên ngay cả quần lót của ta cũng không buông tha!

"Người kêu to như vậy. Đến lúc đó Tống Hạo chạy lên đây, đừng trách ta bỏ người một mình trốn đi!" Tây Thi nghiêm mặt, lạnh lùng uy hiếp nói.

Quả thực, ta không dám kêu nữa, rưng rưng tùy ý nàng lột luôn mảnh vải cuối cùng, giúp ta bơi rượu thuốc.

"..."

Nói thật ra, kỹ thuật của Tây Thi không tệ, cảm giác giống được người có kinh nghiệm chăm sóc. Sức lực trên tay nàng vừa vặn, có thể thấy được là luyện ra từ việc giặt quần áo.

"Này! Có đau hay không a?" Tây Thi hỏi.

"Đau? Không a! Rất thoải mái là đằng khác!" Nếu ở hiện đại, nàng chắc hẳn có thể mở được một tiệm mát - xa.

"Ta hỏi vết thương của người có bị nhức hay không!" Tây Thi tức giận nói.

"Ồ... Đương nhiên đau a! Nhất là tay." ta giơ lên tay phải, nói: "Bị răng nanh sắc bén của nó đâm thủng trong nháy mắt tôi lập tức hôn mê; cũng may là hôn mê, bằng không tôi khẳng định bởi vì quá đau mà cắn lưỡi tự sát... Ha ha ha! Không sợ nói cho cô biết, con người của tôi a, rất sợ đau!"

"..." Nếu sợ đau, người vì sao muốn cứu ta?

"Ân? Tại sao không nói tiếp?" Ta hỏi.

"Không có việc gì. Bôi thuốc xong rồi, người mặc y phục vào đi."

"Ồ... Cô có thể quay sang hướng khác không?"

"Tại sao? Không phải đều đã xem sạch rồi sao?" Trên mặt Tây Thi mang theo một nụ cười nghịch ngợm.

"Thế nhưng... Được rồi!"

Ta cam chịu đứng dậy, cầm quần áo từng cái từng cái mặc vào. Có lẽ là sốt ruột đi, ta cứ nhiên không phát hiện ánh mắt khác thường của Tây Thi.

"Vóc người của người... rất tốt." Tây Thi nói.

"Ha ha ha... Hoàn hảo! Tôi có một người bạn tên là Giang Phương Phương. Thân thể của nàng mới coi là tuyệt vời, hơn nữa nàng còn cao đến một mét tám!"

"Một mét tám?"

Thấy vẻ mặt nghi hoặc của Tây Thi, ta mới nhớ tới cen-ti-mét là người phương Tây nghiên cứu ra. Cho nên dùng tay của ta đưa lên cao, cách đầu khoảng mười cen-ti-mét: "Cao xấp xỉ cỡ này này!"

"Thật hay giả..." Về mặt Tây Thi kinh ngạc nhìn ta.

Bản thân nàng coi như là một mỹ nữ cao gầy. Nhưng so với một người cao một mét bảy như ta còn thấp hơn khoảng năm cen-ti-mét, dù sao ta là người hiện tại mà! Huống chi một mét tám ở cổ đại, ngay cả nam nhân cũng xem như hiếm thấy. Tổng Hạo hẳn là miễn cưỡng xem như đạt chuẩn, cũng khó khiến cho Tây Thi kinh ngạc.

Sau khi mặc quần áo vào, ta rời khỏi phòng của Tây Thi, trở lại dưới lầu tìm Tổng Hạo.

Có lẽ là phát hiện thân phận của Tổng Hạo, cho nên so với trước đây ta càng trở nên đề phòng hẳn hơn. Thế nhưng ta không ngừng cảnh báo bản thân, tuyệt đối không thể để hắn nhìn ra đầu mối, bằng không thì nguy to.

"Tình đệ, những thức ăn này hợp khẩu vị không?"

"Ân!"

Thực ra những.... thức ăn này rất thô sơ, nhưng có lẽ là ăn trái lựu đến mức phát ngán. Mỗi món ăn trên bàn ta đều ăn rất ngon lành, ăn một hồi, khó tránh khỏi quên mất hình tượng. Đồ ăn trên bàn giảm bớt, hạt cơm cũng dính đầy trên mặt.

"Tình đệ, đừng nhúc nhích!"

"Ân ===" Không ngờ hắn cứ nhiên dùng tay lấy hết cơm trên mặt ta xuống.

Còn chưa kịp phản ứng, quan trọng hơn chính là, hắn cứ nhiên còn ăn những hột cơm đó... Mẹ nó, thật là ghê tởm!

Nhưng Tổng Hạo giống như không có chuyện gì phát sinh, tiếp tục nói chuyện: "Tình đệ, đêm nay nhà trọ hết phòng."

"Cho nên...?" Ta có chút dự cảm không tốt.

"Chúng ta phải ngủ chung một phòng." Tổng Hạo vừa cười vừa nói.

Không hiểu được có phải là ảo giác hay không, ta cuối cùng nghĩ nụ cười của hắn có điểm quá mức sáng lạn....

Đến tối, ta một người ngồi ở bên giường, tâm lý thấp thỏm bất an. Bởi vì Tống Hạo đang tắm ở phía sau bình phong bên cạnh.

”Tình đệ, đến đệ.”

”Hạo ca...”

”Ân?”

”Mụn độc trên người ta không thể đụng vào nước, hơn nữa sẽ bị lây nhiễm, nói vậy cho nên không thể cùng người ngủ chung được!”

Các ban tím trên người có thể chạm vào nước hay không ta không biết. Nhưng đây tuyệt đối là một lý do tốt để chặt đứt cái cơ của Tống Hạo, bởi vì nó thực hợp lý!

”Vây đơn giản thôi, vi huynh ngủ dưới đất cũng được.” Nói xong, Tống Hạo cư nhiên bắt đầu trải đệm nằm xuống đất.

Thấy Tống Hạo hành động một cách quân tử, nội tâm của ta rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm; nhưng vẫn xấu hổ, bởi vì Tống Hạo đối đãi ta rất tốt, nhưng ta lại lừa dối hắn.

”Tình đệ, ngủ sớm một chút.” Tống Hạo nằm xuống xong, lên tiếng nhắc nhở ta.

”Ân..”

Sau đó, ngọn nến bị dập tắt, vượt qua buổi tối đầu tiên ở Chiến quốc, cũng là buổi tối đầu tiên cùng nam nhân chung phòng.

6. Chương 6

Ngày hôm sau thức dậy, phát hiện Tống Hạo còn đang ngủ. Vì vậy ta rón ra rón rén bước qua hắn, lẳng lặng ra khỏi phòng.

Bởi vì là lễ điểm ở thâm sơn cùng cốc, cho nên ngoại trừ tắm rửa, những dụng cụ rửa mặt đều được đặt ở giếng nước phía sau phòng trọ.

”Lạp lap lap ~ sáng sớm con chim nhỏ có trùng ăn, sáng sớm con trùng nhỏ bị chim ăn...”

Một bên nhỏ giọng hát, một bên cúi bả buộc tóc xuống, khi đầu ngón tay chạm vào phần đuôi tóc khô ráp do không được bảo dưỡng tốt, ta không khỏi nghĩ thầm: thực sự là cực khổ cho các người.

Vừa nhìn bốn phía, không có ai, đây là cơ hội thật tốt để ta gội đầu; hôm qua đã bỏ lỡ, hiện tại nếu không tận dụng thì đúng là kẻ ngốc. Vì vậy ta cầm tóc, đồng thời múc một chậu nước, nhẹ nhàng tưới lên tóc, tuy không có dầu gội đầu, nhưng cũng rất thoải mái.

”Tóc của Tình đệ rất dài...”

”?!”

Mở mắt ra, ảnh ngược trong nước, ngoại trừ ta, cư nhiên còn có gương mặt si ngốc của Tống Hạo, lập tức phản ứng đầu tiên là — ”A a a!!!”

”Ba!!!”

Nương theo tiếng thét chói tai của ta, một âm thanh giống như cửa phòng bị ai đó đá ra. Liếc mắt về phía âm thanh phát ra, chỉ thấy thân ảnh yếu điệu màu trắng không giống ngày thường thông dong, vội vàng từ lầu hai nhảy xuống!

Giữa ban ngày ban mặt, luôn thích mặc bạch y giống như ”phi ma đại hiệp” (ý chỉ người bề trên qua đời, bề dưới phải mặc trang phục bằng vải bố trắng, trên đầu mang khăn trắng, thể hiện thương tiếc) còn có ai? Không phải là Tây Thi sao!

Kinh ngạc qua đi, ta không khỏi nghĩ thầm: nàng vì sao mỗi ngày đều mặc đồ trắng? Là không có tắm rửa? Ngoại trừ tính tình nóng nảy, tham tiện nghi nhỏ, bỏ đá xuống giếng, tự tư tự lợi, nhất sương tình nguyện..., đừng nói nàng còn là một nữ quỷ biếng nhác đi?

"Ban ngày ban mặt, dám cưỡng hiếp đàn ông hoàng phụ —" nói đến phân nửa, dường như trong lời nói lộ ra sơ hở, cho nên Tây Thi vội vã sửa chữa lại: "Gian dâm nam nhi lương thiện, phải bị tội gì?"

"Ban ngày ban mặt, dám mặc bạch y nơi nơi dọa người, phải bị tội gì?" Tuy Tây Thi vì ta xuất đầu, nhưng chẳng biết sao, nghe xong những lời vừa rồi của nàng, chính là cảm thấy rất buồn cười, trong lòng không cảm âm thầm trêu chọc nàng.

"Không có... Không có...! Ta không có ý kia, ta chỉ là —"

"Xem kiếm!"

Tây Thi căn bản không nghe Tống Hạo giải thích, một kiếm hung hăng đâm tới. Nhưng thân là tướng quân Việt quốc, Tống Hạo không phải cái đèn cạn dầu (ý nói là kẻ vô dụng), vươn tay cầm cây lau nhà bên cạnh giếng nước làm thành vũ khí, khua tay múa chân đến thật đúng là rất có tư thế cầm quan đao!

"Này... này... Các người có chịu nghe tôi nói hay không..." Bị bỏ rơi ở một bên, ta rất bất đắc dĩ.

Thế nhưng hai người này giống như là kẻ thù mười kiếp gặp nhau, có qua có lại, không chút nào nhường nhịn!

Bỗng nhiên, chỉ thấy thanh kiếm của Tây Thi giống như con rắn linh hoạt quấn chặt cổ tay Tống Hạo, đồng thời gián tiếp đánh rơi cây lau nhà trên tay hắn. Ta có thể tưởng tượng, chỉ cần Tây Thi dùng thêm chút sức, tay của Tống Hạo chắc chắn giống như củ cải bị chặt đứt ném vào trong máy xay trái cây!

"Hừ!" Giống như thế ngoại cao nhân trong phim võ hiệp, Tống Hạo hét lên một tiếng trung khí mười phần từ đan điền, ngay cả ta cũng nhận ra sự quả quyết của hắn!

Tiếp theo, ta mơ hồ nhìn thấy một đạo khí màu đỏ thoát khỏi thân thể Tống Hạo. Trong nháy mắt, kiếm trong tay Tây Thi phát ra một tiếng "Khanh!" giòn tan, theo sau cả thân kiếm bị đứt đoạn!

"Oa a!" Ta vừa mừng vừa sợ hô to. Thì ra trên thế giới này thực sự có nội lực và khí công thứ này!

"Đúng là không tệ..." Tuy kiếm bị hủy, nhưng Tây Thi không hề lộ ra một tia sợ hãi, trái lại nàng giờ lên song chưởng, dự định tiếp tục phân cao thấp.

"Mời!" Nói xong, hai tay Tống Hạo thu về đặt bên hông, hạ trung bình tấn, tạo thành tư thế tứ bình bát ổn (bốn bề yên tĩnh). Xem qua tiểu thuyết võ hiệp, ta nhiều ít phán đoán được hắn thuộc về loại người có nội lực hùng hậu, chiêu thức mạnh mẽ.

So với sự ổn trọng nội liễm của Tống Hạo, khí thế của Tây Thi có vẻ khinh bạc hơn nhiều. Thế nhưng khinh bạc không có nghĩa là yếu ớt, nếu dùng núi để hình dung khí thế của Tống Hạo; như vậy Tây Thi chính là nước, nhìn như bình tĩnh không gợn sóng, trên thực tế, chỉ cần có một điểm động tĩnh hoặc một làn gió thổi qua, liền có thể sinh ra gợn sóng liên tục. Động tĩnh càng lớn, gợn sóng càng sâu càng rộng, thẳng đến tạo thành một trận sóng lớn!

"Hai vị, có thể ngừng lại tại đây không?" Tuy ta rất muốn tận mắt chứng kiến một hồi tỷ thí kích thích. Hơn nữa, ta còn mong muốn Tống Hạo sẽ đánh ra Hàng Long thập bát chưởng, hoặc là Tây Thi sẽ bắn ra Lục Mạch thần kiếm. Nhưng mà, nếu bọn họ bị thụ thương, vậy thì chẳng cần đánh.

"Tại sao lại muốn dừng? Hắn muốn phi lễ với người a!" Tây Thi quay đầu trừng mắt nhìn ta.

"Hắn không muốn phi lễ ta, chỉ là ta bị dọa sợ thôi..." Khóe miệng của ta rút lại, thần kinh của Tây Thi có phải nhạy cảm quá mức hay không?!

"Bị sợ có cần giống một nữ nhân thét to như vậy không?"

"Ha ha ha..." Ta xấu hổ cười trừ. Ta vốn là nữ nhân a...

Tây Thi thấy ta cười, không nói thêm gì nữa, chỉ là liếc ta một cái, trực tiếp rời đi, lưu lại Tống Hạo và ta, khiến chúng ta không biết nói cái gì cho phải.

"Tình đệ, ta đi gọi điểm tâm, đệ tiếp tục đi." Sau một lúc, Tống Hạo lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

"Ân."

Đợi Tống Hạo bỏ đi, ta dùng tất cả giá treo áo ở gần đó chuyển đến phía trước giếng nước; đồng thời gom tất cả vải bố ở các xe cỏ phụ cận, khoác chúng lên giá treo.

Nhìn tới nhìn lui một hồi, sau khi xác định chung quanh an toàn, ta mới mở rộng y phục, dùng vải ướt bắt đầu lau chùi cơ thể.

"Oa... Đau muốn chết!" Những vết dốm màu tím giống như vết thương bị nhiễm trùng, một khi đụng tới nước trở nên nhức nhối không nói nên lời.

Thế nhưng vết thương tản ra mùi hôi thối không thể mặc kệ, cho nên ta ráng nhịn đau chùi sạch cơ thể.

Nhưng khi gỡ xuống vải bố trắng trên sào tre, ta đã thấy Tống Hạo đứng ở bên ngoài.

"Tình đệ, đệ là vì bị như vậy mới không dám ở trong phòng tắm rửa sao?" Biểu tình của Tống Hạo tràn ngập đau lòng nói với ta.

"Ân..." Thực ra nguyên nhân lớn nhất là vì người!

Ta bước nhanh vượt qua Tống Hạo, chuẩn bị đến phòng ăn, không ngờ Tống Hạo bỗng nhiên ôm chầm lấy ta!

May mà đúng lúc ta lấy tay bảo vệ ngực mình, bằng không sẽ bị lộ tẩy! Chỉ nghe thấy hân ở bên tai ta nói: "Ta sẽ nghĩ cách chữa khỏi cho đệ, sẽ không để đệ chịu khổ."

"..."

Nhìn qua, biểu tình của ta nhất định là một bộ cảm động không nên lời. Trên thực tế nội tâm của ta đang muốn nôn mửa một trận, không có biện pháp, diễn trò phải làm cho trót. Ta rốt cuộc không thể trực tiếp xoay người thưởng hân một cái tát, đồng thời nói: thân là nam nhân, người có thể đừng buồn nôn như vậy hay không a?!

"Không ngờ các người còn rất ân ái." Đúng lúc Tây Thi đi ngang qua, còn dùng giọng điệu ái muội mỉa mai.

"... Cô như thế nào còn chưa đi?" Vẻ mặt của ta như dấm phải phân chó. Tây Thi này, luôn xuất hiện không đúng lúc.

"Thân là đại phu, ta làm sao có thể mặc kệ bệnh nhân?"

"..."

Nói thật, Oscar nên tặng cho Tây Thi một giải thưởng diễn viên xuất sắc. Nàng không chỉ có bề ngoài xinh đẹp, ngay cả nói dối, ánh mắt ngay cả chớp cũng chưa từng chớp, tự nhiên giống như đang hỏi: người ăn no chưa?

"Ngụ ý, đại phu muốn theo chúng ta đến Việt quốc?" Tống Hạo hỏi.

"Đúng vậy." Tây Thi gật đầu, nói tiếp: "Ta ở Việt quốc có một bằng hữu bán quan tài phải gả nữ nhi, nếu không gặp được các người, ta đã dự định một mình đến đó uống rượu mừng. Thế nhưng ta thấy người trúng độc nặng như vậy, nếu không chữa trị kịp thời, khẳng định chết ở trên đường, thân là đại phu, ta làm sao nhẫn tâm được?"

"Di Quang đại phu thật đúng là có lòng dạ nhân từ!"

So với âm thanh đồng dục hùng hồn của Tống Hạo, ta chỉ có lệ cười với nàng một chút. Bởi vì ta luôn nghĩ Tây Thi hình như là vòng vo muốn nguyên rửa ta sẽ bị chết ở ven đường.

Ăn xong điểm tâm, chúng ta đơn giản sắp xếp lại hành trang, tiếp tục khởi hành đi về phía tây nam.

Trên đường nhìn không ít cảnh đẹp sông núi, thác cao núi hiểm, hoa tươi nhụy đẹp, đập lên hoa thơm cỏ lạ. Lúc leo lên đỉnh núi, thậm chí có thể thấy một đám thiếu nữ đang bắt bướm. A! Đây là thanh xuân a!

"Tỷ tỷ! Ta bắt được bướm rồi!"

"Thật sao? Lợi hại quá!"

"Đó là đương nhiên!"

Giữa lúc ta còn chìm đắm trong câu chuyện khả ái của các cô gái kia, không ngờ... Tiểu cô nương bắt được con bướm xong, cứ nhiên nuốt nó vào miệng, khiến cảnh tượng xinh đẹp trong đầu ta nhất thời tan thành mảnh vụn!

"Hạo ca, người có thể giúp ta giải thích một chút, đây là tập tục dân gian gì vậy?" Chỉnh khuôn mặt của ta cứng đờ. Áo tưởng tan biến là một trong nỗi sợ hãi mà ta không cách nào chấp nhận.

Không có cách khác, ai kêu ta là một cô gái đúng chuẩn chòm sao Song Ngư...

"Vi huynh không hiểu rõ lắm..." Trên mặt Tống Hạo biểu hiện hoảng hốt không thua ta.

Sau đó, người vẫn luôn bảo trì một khoảng cách đi theo phía sau chúng ta là Tây Thi lên tiếng: "Không phải là tập tục dân gian, mà là vì nghèo."

"Nghèo?" Ta không giải thích được nhìn Tây Thi.

Ở đây rõ ràng là hoa cỏ khắp núi, cho dù muốn ăn, cũng nên ăn hoa, vì sao lại ăn bướm chứ? Còn là một con bướm màu hồng đáng yêu nữa!

"Nếu như ta nhớ không lầm, phía trước là trấn Đức Liên, là một thị trấn xa nhất của Việt quốc. Trấn Đức Liên có hai kỳ quan, thứ nhất chính là chuyện các người vừa thấy được, kỳ hoa dị thảo, kỳ quan thứ hai chính là ở trấn này chỉ có hai loại người, chính là ăn mày và kẻ có tiền."

"..." Thảo nào các cô gái bắt bướm đều mặc những bộ đồ rách rưới. "Dựa theo lời của cô, những hoa cỏ trên quý này đều là nguồn kinh tế của các gia đình giàu có ở trấn Đức Liên, những người dân khác căn bản chạm vào không được, phải không?"

"Không sai."

"Thực đáng giận!" Tống Hạo phần nộ nắm chặt nắm tay.

Lãnh thổ do hắn trung thành bảo vệ lại xảy ra chuyện mất nhân đạo như vậy, khó trách hắn tức giận.

Sau đó, chúng ta xuống núi, đi thêm khoảng một dặm, chính là đặt chân vào trấn Đức Liên.

Mà trấn này đúng như lời của Tây Thi, mức chênh lệch giàu nghèo thật lớn, cảnh sắc bên ngoài tất cả đều là nhà tranh rách nát và từng vùng nước bẩn hòa nước phân, còn có thể nhìn thấy mấy con chuột đen thật lớn đang cắn xé một cái xác chó bị thối rữa. Hoàn cảnh ác liệt như vậy, những người sống ở đây nhất định là người nghèo.

Nhưng mà giữa trấn lại không phải như vậy, xa xa nhìn lại, nơi nơi đều là lầu vàng gác ngọc cao ba bốn tầng, thậm chí còn có thể nghe được âm nhạc du dương và tiếng pháo hân hoan, so với sự cô quạnh vắng vẻ bên ngoài đúng là hoang đường đến cực điểm!

"Tỷ tỷ... Ta đói bụng quá..." Một bé trai tiểu tụy gầy còm, hơn nữa chân trái bị dị tật hướng về phía Tây Thi, muốn xin thứ gì ăn.

"Cút ngay!" Về mặt Tây Thi lộ ra chán ghét, chỉ kém một chưởng đánh xuống trên người đứa trẻ.

"Cô vì sao lại đối xử với hắn như thế?" Ta rất tức giận.

Chịu đói không phải người ta nguyện ý, vì sao Tây Thi có thể vô tình với bọn họ như vậy?

Tây Thi trào phúng nói với ta: "Ở đây người nghèo không có mấy ngàn cũng có mấy vạn. Nếu như người đối xử tốt với một người, bọn họ nhất định bám lấy người, đến lúc đó coi người còn có thể mạnh miệng nói cái gì!"

"Cô —"

"Tình đệ! Bỏ đi! Di Quang đại phu nói không phải không có lý, chúng ta hiện tại xác thực không thể giúp đỡ người khác!"

"Chúng ta đây đến bao giờ mới có thể giúp đỡ họ? Thực ra các người chỉ biết nói mà thôi, đừng cho là tôi không hiểu!" Sau khi nói xong, ta tức giận bỏ đi.

"Tình đệ! Tình đệ!"

Ta liều mạng chạy, chạy trời chết, vì không muốn khiến Tây Thi hoặc Tống Hạo đuổi theo.

Nhưng mà trong lòng ta biết, ta bẩm sinh chạy không nhanh. Bọn họ hai người đó làm sao mà không đuổi kịp ta?

Có lẽ là muốn cho ta một mình lẳng lẳng... Cũng tốt, đây chính là điều ta đang cần.

"Vù vù..."

Không biết chạy bao lâu, chỉ cảm thấy chân mỗi tay tê, toàn thân nóng hừng hực, bởi vậy các vết ban dưới y phục lại ửng ửng đau nhức.

Ta dùng tay che ngực, cố gắng miễn cưỡng dựa vào một thân cây, không ngừng thở hổn hển. Lục phủ ngũ tạng giống như bị nướng trên lửa, nóng hổi, thống khổ, hơn nữa cổ họng khô đến mức dọa người, giống như bản thân ở trong sa mạc, ngay cả một chút hơi nước đều không lưu tình chút nào, nhanh chóng bị hấp thụ.

"Người không có việc gì chứ?"

Ta miễn cưỡng mở mắt nhìn, là một vị phụ nữ trung niên trang phục mộc mạc, nhưng khí chất xuất chúng. Khuôn mặt của bà tỏ vẻ lo lắng, giống như rất quan tâm đến ta.

"Tôi khát... Bà có thể cho tôi miếng nước hay không?"

"Nước sao? Lập tức có!!!" Sau khi nói xong, nàng lập tức xoay người ly khai.

Không bao lâu, chỉ thấy bà vội vã mang theo ấm trà và một cái chén trở lại bên người ta. Bà không chỉ giúp ta đổ nước, còn ôn nhu đỡ ta đứng lên, giúp ta uống nước.

"Khá hơn chút nào không?"

"Ân..." Gặp được một người tốt như vậy, bệnh gì cũng tốt hơn phân nửa.

"Có muốn đến nhà của ta ngồi một chút không? Hiện tại đang đúng mùa nóng, ngay cả mưa đều mang theo hơi nóng, nhất là ở địa phương này, vị trí gần phía nam lại gần gió; chỉ cần một trận gió thổi tới, thường sẽ có người bị thiêu cháy!"

"Đây..." Ta có điểm do dự.

Tuy biết bà ta là người tốt, thế nhưng đối xử với ta rất tốt rồi lại khiến ta mất tự nhiên, trong lòng không tự giác lập tức phòng bị.

"Người yên tâm, trong nhà ta chỉ có ta và con trai, nó chỉ mới 11 tuổi mà thôi, sẽ không làm chuyện bất lợi với người." Bà dường như biết ta lo lắng cái gì.

"Vậy làm phiền bà..."

Tới trước nhà, ánh mắt thứ nhất là: ân.... rất cổ, rất cũ, nhưng có một bầu không khí ấm áp khó hiểu.

"Tiểu Văn! Có khách nhân đến! Chuẩn bị một ít hoa quả và nước trà!" Bà hướng bên trong hô lớn, sau đó nói với ta: "Tiểu Văn là con trai của ta, đợi lát nữa hẳn sẽ đưa vài thứ lại đây cho người, ta vào trước cất một ít đồ!"

"Ân!"

Qua không bao lâu, chỉ thấy một gã thiếu niên thân thể cao lớn, tứ chi cường tráng cầm một khay trái cây, mang theo một ấm trà và mấy cái chén từ trong nhà ra ngoài.

Tuy tướng mạo của hắn đoan chính, nhưng hai mắt vô thần, hơn nữa...

"Mời dùng!"

"Cám ơn!" Ta hướng hắn nói lời cảm tạ, sau đó cúi đầu uống trà, nhưng khóe mắt lại lén nhìn hắn.

Khi thiếu niên kia phát hiện ta không chú ý đến hắn, lập tức dùng tay áo lau sạch nước bọt sắp chảy ra.

"Trà này không tệ!"

"Là, đúng vậy!" Hắn nhanh chóng thu hồi tay áo.

Sau đó, ta cầm lên một quả táo, cúi đầu tính cẩn, nhưng vẫn như trước len lén chú ý tên kia.

Quả nhiên, khi hắn thấy ta cúi đầu, gương mặt vốn không phải rất thông minh càng trở nên ngu dốt, hai mắt càng thêm vô thần, cái miệng vô ý thức mở ra, nước miếng tùy thời lại muốn chảy ra.

"Mẹ của người đi đã lâu!"

"Đúng vậy!" Hắn si ngốc cười khúc khích.

"Ân..."

Tổng hợp những quan sát, ta dám khẳng định Tiểu Văn này là một kẻ nhút nhát, khó trách mẹ hắn nói hắn sẽ không làm chuyện bất lợi với ta, bởi vì không ai muốn làm hại hắn.

"Chính như người thấy, Tiểu Văn là một đứa trẻ không có trí thông minh."

"A?" Chẳng biết, người đàn bà kia đã đứng ở sau lưng ta.

Bà ngồi xuống đối diện ta, thay ta châm trà, nói rằng: "Mong người đừng cười hắn mới tốt."

"Đương nhiên sẽ không!" Tuy ta thường mắng người khác bại não, đần độn, nhút nhát, nhưng không có nghĩa ta thực sự kỳ thị bọn họ!

Bà ta mỉm cười, nói: "Từ xưa đến nay, hài tử nếu đứt tay đứt chân, mặt méo miệng lệch, suy nghĩ không linh hoạt, toàn bộ bị nói thành nguyên nhân, thậm chí là bị tà ma quấy thân. Nếu người cười nhạo Tiểu Văn, ta ngược lại không cảm thấy thế nào, không nghĩ tới người không có... Ta quả thực không nhìn lầm, người là người tốt."

Đối với lời ca ngợi của bà, ta có chút không biết làm sao, tiếp theo, ta hỏi: "Cha của Tiểu Văn đâu?"

"Cha ở chỗ đó, cha ở chỗ đó!"

"Ân?" Ta theo phương hướng Tiểu Văn chỉ, nhìn lại.

Đó là một tòa nhà rất đẹp, nhìn ra cao khoảng bốn năm tầng lầu, do gỗ lim tạo thành. Mái hiên và mái cột điêu khắc rồng bay phượng múa rất sống động, còn khảm đầy trên chân phải thúy, căn bản không sợ người khác tới trộm đi!

"Cha của Tiểu Văn sống ở nơi đó?" Chẳng lẽ là cha của hắn đi làm công sao?

Người phụ nữ biểu tình đau thương mà nói: "Đúng vậy... Thấy người làm người chính trực, nói vậy sẽ không ra ngoài nói lung tung, ta sẽ nói cho người biết sự thật! Thực ra phụ thân của Tiểu Văn tên là Tăng Quý."

"Tăng Quý?" Tên gì mà dung tục quá!

Bà ta thấy vẻ mặt giật mình của ta, đã nghĩ ta không biết Tăng Quý là ai. Trên thực tế ta đích xác không biết hắn là ai, thế nhưng... Ai! Không quan trọng! Tiếp tục nghe là được rồi!

"Hắn là người có tiền nhất ở trấn Đức Liên." Bà giải thích.

"Có tiền nhất? Vậy hắn vì sao không cùng mẫu tử hai người chung sống?" Sẽ không phải là một Trần Thế Mỹ đi?

"Nói đến thật buồn cười, trước đây hắn là một tiểu tử nghèo khó, nhưng thông hiểu thi thư, sau đó bị tiểu thư Tăng gia coi trọng, cho nên mới ở rể Tăng gia." Nói đến đây, bà bắt đầu khóc to.

"Đừng khóc! Có chuyện gì oan khuất, bà hãy nói ra!"

"Mẹ đừng khóc a..." Nói xong, Tiểu Văn cũng khóc.

"Ngoan! Mẹ không khóc, Tiểu Văn cũng không khóc!" Bà một bên an ủi Tiểu Văn, một bên lau nước mắt, nói: "Kỳ thực cha ta trước đây ở triều đình làm quan, sau đó bị hãm hại, không chỉ bị mất đầu, hơn nữa còn bị tru di cửu tộc, toàn bộ gia đình chỉ có một mình ta may mắn tránh khỏi. Sau đó ta ở chung quanh lưu lạc, dựa vào bán chữ bán tranh mà sống, vốn cho rằng cả đời sẽ như vậy, không ngờ gặp Tăng Quý." Giọng nói của bà dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: "Bản thân hần là một người tài hoa tràn trề, siêng năng học hỏi, nhưng bị bắt đày mới ở rể Tăng gia. Đôi ta ở sạp tranh gặp gỡ, sở thích hợp ý, cá tính vừa gặp đã mến, bất tri bất giác, đã...." Đỏ mặt.

"Nói cách khác, Tăng Quý cũng muốn đem mẹ con hai người về nhà, nhưng ngại tiểu thư Tăng gia, phải không?"

"Nghe đồn Tăng tiểu thư, Tăng Mỹ, tính cách ghen tị, hơn nữa luôn nắm quyền trong tay. Vài lần Tăng Quý đến gặp ta, đều là toàn thân mang đầy ứ thanh và vết máu."

"Đáng sợ như thế? Vậy nàng khẳng định không yêu Tăng Quý, thế nào không dứt khoát ly hôn?"

Bà lắc đầu, nói: "Tính tình Tăng Mỹ cổ quái, càng là coi trọng cái gì, càng là xuất ngôn ác độc, quyền đâm cứa đá. Nhìn sơ cũng biết, nàng rất yêu Tăng Quý, chết cũng không cho hần đi."

"Thực sự đáng buồn..."

Trước đây, ta hay xem phim bộ chiếu lúc tám giờ, đều nghĩ tới tiểu tử nghèo hèn cưới được tiểu thư thiên kim, nhờ vậy mà được thăng quan tấn chức rất nhanh. Những kẻ đó căn bản không phải đàn ông, nhưng hôm nay nghe xong chuyện xưa này, mới hiểu được những người đó chưa chắc là cam tâm tình nguyện. Nhất là Tăng Quý, hần là bị Tăng Mỹ bức hôn!

"Nếu có cơ hội cùng Tăng Quý cao chạy xa bay, bà có đồng ý không?" Ta hỏi.

"Đương nhiên là tình nguyện, nhưng... làm sao có thể chứ?" Bà ta cười khổ.

"Tôi có cách!" Ta vỗ ngực cam đoan, nói: "Tôi không chỉ muốn cho bà và Tăng Quý song túc song tề, còn muốn trấn Đức Liên không còn tồn tại một loại người!"

"Loại người nào?"

"Người nghèo!!!" Ánh mắt của ta lấp lánh nhìn về phía nhà của Tăng gia.

"Tình đệ rốt cuộc chịu trở về!"

Thấy Tống Hạo hưng phấn muốn ôm ta. Ta lập tức nhảy bèn lùi về phía sau, nói rằng: "Ta có biện pháp giải quyết khó khăn của trấn Đức Liên, người giúp hay không?"

"Đương nhiên giúp! Không biết Tình đệ có biện pháp gì?"

Trước khi mở miệng, ta liếc mắt nhìn Tây Thi. Khi nàng phát hiện ta nhìn nàng, lại trừng mắt nhìn lại ta, sợ đến ánh mắt của ta lập tức dời đi chỗ khác, nói: "Hạo ca, người đi theo ta!"

Sau đó, ta lôi kéo Tống Hạo trốn đến một chỗ kín đáo, đồng thời thừa dịp những người chung quanh không chú ý, mới lấy ra một tấm vải bố màu trắng và màu vàng. Ta đưa tấm vải trắng cho Tống Hạo, nói: "Giúp ta viết lên bốn chữ "Thiết khẩu trực toán"!"

"Tại sao phải làm vậy?"

"Viết lên là được rồi!" Ta rộng to hơn.

"Ta lập tức viết... lập tức viết!"

Thừa dịp Tống Hạo viết chữ, ta xoay người đưa lưng về phía hần, đem tấm vải bố màu vàng quấn lên người, đồng thời dùng bùn đất bôi lên trên mặt, sau đó cởi buộc tóc xuống, lộ ra mái tóc quấn gọn sóng.

Không sai, ta cả người thoát nhìn giống như Ấn Độ A Tam đến từ Thiên Trúc. Khi Tống Hạo ngẩng đầu nhìn đến ta cũng bị dọa sợ, ta rất thỏa mãn biểu tình của hần, đây chứng tỏ hình tượng ngục trang của ta vô cùng thành công!

"Tình đệ! Đệ muốn làm cái gì?"

"Gạt tiền." Ta vẽ mặt tâm bình khí hòa, giống như có điểm lãnh đạm, đây chính là biểu tình vốn có của tăng nhân Thiên Trúc!

"Gạt tiền? Làm sao có thể?" Tống Hạo không hiểu hỏi lại.

"Lừa tiền để bách tính có được cuộc sống tốt có gì không tốt? Đây là lời nói dối thiện ý! Nếu không lừa những kẻ có tiền, đánh chết bọn họ cũng không chịu bỏ ra nửa đồng xu cứu trợ dân chúng!"

"Thế nhưng..." Tống Hạo vẫn còn do dự.

"Hạo ca! Lẽ nào người muốn những người đó chết đói sao? Lẽ nào người đã quên tiểu cô nương phải ăn bướm kia?"

"Làm sao quên được!" Tống Hạo kích động phản bác. Tiếp theo, hắn cúi đầu suy tư một chút, cuối cùng hắn mới cắn chặt hàm răng, nói rằng: "Hảo! Lừa thì lừa!"

Tuy Tống Hạo là một trung thần nghĩa sĩ, nhưng cũng may không phải một kẻ cổ hủ, điều này làm cho ta phi thường vui vẻ.

Tiếp theo, ta mở hành trang, bên trong ngoại trừ một ít đồ vật lung tung và cuốn sách của Đặng Tích, chính là một ít y phục cũ kỹ, rách rưới, ta rút ra một bộ y phục trong đó, chuẩn bị đưa cho Tống Hạo thay, nhưng ngoài ý muốn cuốn sách kia lại bị rút ra ngoài, rơi trên mặt đất.

"Tình đệ, sách của đệ bị rút!" Tống Hạo hạo tâm nhắc nhở.

Ta nhanh tay cất kỹ quyển sách, thiếu chút nữa đã quên Tống Hạo dùng trăm phương ngàn kế muốn tìm nó!

"Cầm lấy, thay đi!" Ta cầm y phục đưa cho Tống Hạo.

Đợi cho Tống Hạo thay xong y phục ra ngoài, ta cẩn thận tỉ mỉ quan sát hắn một chút, sau đó yêu cầu hắn giả vờ còng lưng một chút.

"Cần cong hơn một ít! Ra vẻ e dè mới giống đệ tử của lang trung giang hồ!"

Chính là Tống Hạo là một hán tử đỉnh thiên lập địa, mặc kệ khom lưng làm sao đều không giống một người gù. Ngược lại giống như là đang khom người cúi chào, không cách nào khác, ta chỉ xé một miếng vải rách, quấn quanh mặt hắn, giúp hắn biến thành một người tàn tật.

Sắp xếp xong, ta và Tống Hạo lập tức cầm bảng Thiết khẩu trực toán, không sợ hãi bước tới Tầng phủ.

Vừa đến cửa Tầng phủ, liền bị đám lân rông và tiếng pháo liên tiếp hấp dẫn, hỏi thăm xong, mới biết hôm nay là sinh nhật của Tầng Quý! Ha ha ha! Trời cũng giúp ta!

"Các người là ai?" Thấy ta muốn vào Tầng phủ, người giữ cửa vốn ở bên cạnh xem náo nhiệt đột nhiên xông ra.

Khốn kiếp! Bảo vệ hiện đại cũng không lành lợi như thế đâu! Xấu hổ...

"Ta đến từ nước Thiên Trúc, một đường hướng về phía đông truyền thụ phật pháp, hôm nay sáng sớm thấy nơi này xuất hiện mây hồng, liền nghĩ đến đây tìm hiểu nguyên nhân." Tuy xem qua Ấn Độ A Tam, nhưng lại không biết cách nói chuyện của hắn. Vì vậy ta liền mượn cách xưng hô của Lỗ Trí Thâm trong Thủy Hử, đồng thời cố gắng nói năng nho nhã hơn.

"Vị này chính là..." Bọn họ có chút cảnh giác nhìn đầu bị quấn chặt như xác ướp Tống Hạo.

"Hắn là Á Lịch Sơn Đại (Alexander), đệ tử của ta. Trước đây giết người vô số, gian dân, bắt cóc cướp của, uống rượu đánh bạc chơi gái mọi thứ đều làm; chuyện xấu làm hết, nghiệp chướng nặng nề, sau này phóng hạ đồ đao, bái ta làm thầy, quy y cửa phật."

"Đại sư dùng đức trị nhân, ngay cả ác nhân xấu xa cũng bị người thu phục, quả thực là Phật Đà (Phật Thích Ca) tái thế! Xin hỏi danh tính?"

"Đạt Ma."

Dùng cái tên Đạt Ma này quả thực không sai, chỉ thấy đám người giữ cửa lộ ra biểu hiện kính nể. Ta biết bọn họ khẳng định không hiểu Đạt Ma có ý nghĩa gì, nhưng có thể mơ hồ cảm nhận tên này chứa đựng ý tứ thần thánh.

"Đạt Ma tiên sinh, mời! Tin rằng lão gia nhất định rất thích ý gặp người!"

Như mong muốn bước vào Tầng phủ, ta bắt động thanh sắc quan sát hoàn cảnh chung quanh, nhưng mà, càng quan sát, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

Từ xưa đến nay, có giàu sẽ có nghèo, sở dĩ có người giàu, bởi vì có người nghèo. Một người phú quý, có thể quyết định mấy trăm, thậm chí mấy ngàn sự nghèo khổ của người khác! Người giàu sở dĩ giàu, người nghèo sở dĩ nghèo, có thể do quan niệm và tri thức hai thứ này chiếm tỉ lệ rất lớn; thế nhưng, nếu người giàu không dùng cách gian trá, làm sao lại khiến người nghèo tê lương đau khổ như vậy?

Nhìn Tầng phủ này, lầu son gác tía, sơn tiết tảo chuyết, phượng sanh long dịch, lục dật vũ đình, người hầu nam nữ đều thanh tú kiều diễm, ngay cả người chần ngựa đều mặc tơ lụa! Lãng phí như vậy, không chỉ một nhà Tầng gia, thảo nào dân chúng bên ngoài khốn khổ nghèo đói.

"Lão gia, đây là Đạt Ma tiên sinh và đệ tử của hần, Á Lịch Sơn Đại."

"Đạt Ma tiên sinh không nề hà cực khổ, trèo non lội suối mà đến, Tầng Quý bắt tài thực kính nể lại cảm thấy sợ hãi, rất sợ chậm trễ tiên sinh."

"..." Thật khó tưởng tượng, nam tử với diện mạo thanh tú, y phục đơn giản, hơn nữa thân hình suy nhược trước mắt này cư nhiên là Tầng Quý.

Ta quay đầu nhìn về Tổng Hạo bên cạnh, mà ánh mắt của hần cũng giống ta, không thể tin tưởng.

"Tiên sinh tại sao không nói lời nào?"

"Bần tăng vừa thay Tầng viên ngoại xem tướng... Viên ngoại hần là thích những thứ văn nhã, giống như cầm kỳ thư họa."

"Đạt Ma tiên sinh quả nhiên lợi hại. Kẻ bắt tài này khi nhàn rồi yêu thích đàn ca, đánh cờ, chửi tử bách gia không gì không đọc. Đáng tiếc hội họa viết chữ thiên phú có hạn, cho nên cũng thường tìm kiếm danh họa tự thiếp của cao nhân."

"Viên ngoại mũi cao thẳng, hai cánh khá rộng, nhưng hai lỗ mũi nhỏ hẹp, người có tướng mạo như vậy thiên về tích góp, rất ít hoang phí. Bởi vậy cũng biết, viên ngoại sẽ không dùng số tiền quá lớn mua tranh, có đúng hay không?"

Thực ra từ cách ăn mặc và nói năng có thể hiểu rõ Tầng Quý là một người chất phác, đương nhiên không có khả năng xài nhiều tiền mua thứ gì đó. Về phần tướng mạo cái gì, thuần túy là ta hù dọa hần mà thôi.

Tầng Quý cười nói: "Đạt Ma tiên sinh quả nhiên là thế ngoại cao nhân, chuyện này cũng bị người đoán trúng!"

"Nga? Như thế cũng nhìn ra? Vậy người cũng giúp ta đoán một chút!"

"Ân?"

Xoay người nhìn lại. Người tới là một nữ nhân với y phục đồ thảm, khoảng chừng hơn ba mươi tuổi, trưởng thành coi như xinh đẹp, nhưng bị khí chất dung tục che khuất, ta đoán nàng chính là Tầng Mỹ.

"Phu nhân, Đạt Ma tiên sinh không phải người tầm thường, ngàn vạn lần không được vô lễ!" Tầng Quý không vui mà nói, nhưng không khó nhìn ra đôi chân hần đang run rẩy lợi hại, có thể thấy được ngày thường chắc là bị Tầng Mỹ đối xử rất thảm.

Tầng Mỹ trừng mắt nhìn Tầng Quý, sợ đến mức hần lập tức cúi đầu không nói một câu, tiếp theo, bà ta ngạo nghễ cùng ta nói: "Nếu Đạt Ma tiên sinh biết xem tướng, vậy giúp ta nhìn một chút!"

"Làm phiền Tầng phu nhân đưa bàn tay cho bần tăng nhìn." Giọng điệu của ta bình thản, nhưng trong ngực cũng đang hồi hăm tởm tám đời của bà ta.

Chỉ thấy Tăng Mỹ sáng khoải mở lòng bàn tay ra, còn không biết xấu hổ, lên mặt nói: "Không cần nhìn, trời sinh là mạng phú quý!"

Ta âm thầm cho bà ta một cái bạch nhãn, nhưng biểu hiện bên ngoài lại rất cung kính tiến đến gần. Vừa thấy chỉ tay của bà ta, thiếu chút nữa khiến ta cười to thành tiếng.

Đường sinh mệnh, đường trí tuệ, đường tình cảm ta có thể nhìn ra một chút. Tình cảm của nàng và Duẫn Thẩm giống nhau, biến đổi bất ngờ, nhưng Duẫn Thuần tối thiểu còn có quy túc, thế nhưng người này không có, bởi vì đường tình cảm không có đoạn cuối! Còn đường trí tuệ của bà ta lại dài giống như của Johanne, điều này khiến ta vô cùng kinh ngạc, thế nhưng hai đường tình cảm và trí tuệ lại gắn kết một chỗ, chứng tỏ đối phương rất dễ dàng hành động theo cảm tính, có lẽ là bị tình cảm làm mờ mắt.

Khiến ta sắp nhin cười không nổi chính là đường sinh mệnh, nó dài giống như Giang Phương Phương, có thể so với tảo xanh trong truyền thuyết! Phối hợp với cá tính của người này, khiến ta nghĩ đến một câu thành ngữ: người tốt không sống lâu, tai họa truyền ngàn năm!

Tiền thể nhắc tới, đường sự nghiệp của nàng giống như Dĩ Ân, tiêu chuẩn là được người nuôi dưỡng, cũng may nhà của bà ta có tiền, bằng không...

Hừ hừ!

"Tăng phu nhân là một người không có cảm giác an toàn." Ta bắt đầu nói.

Bởi vì không có cảm giác an toàn, cho nên mới phải sử dụng thật nhiều trân châu phỉ thúy, yên chi thủy phần (son phấn) không phù hợp ở trên người mình. Bởi vì không có cảm giác an toàn, cho nên mới lúc nào cũng quyền đàm cược đá đối người mình yêu đồng thời không cho hấn thoát ly. Bởi vì không có cảm giác an toàn, cho nên mới muốn bày ra phong thái tài trí hơn người.

Tăng Mỹ nghe ta nói xong, nét mặt đắc ý lập tức biến mất không còn, ngược lại hét lớn: "Ta không có cảm giác an toàn sao? Ta có rất nhiều hộ vệ!!"

"Hộ vệ có thể bảo vệ thân thể của bà, nhưng có thể bảo vệ tâm của bà không?"

"..."

Tăng Mỹ trầm mặc khiến cho mọi người im lặng theo; điệu hát dừng lại, khiêu vũ dừng lại, những người biểu diễn cũng lại. Duy nhất chỉ còn động tác là mấy người biểu diễn ảo thuật đại bằng gương cánh ở giữa không trung rơi xuống dưới.

"Không coi thứ này, nhìn cái khác." Tăng Mỹ quay đầu sang một bên, giọng điệu có vẻ bình thản nhưng đã có một chút ẩn nhẫn mà hỏi: "Ta nghĩ hỏi ngươi, ta và tướng công bao giờ mới có hài tử?"

Vấn đề này khiến ta kinh ngạc, Tống Hạo cũng vậy; ngay cả miệng còn đang mở thật to, thiếu chút nữa làm bằng vải trên mặt nứt ra.

Ta bất động thanh sắc nắm miếng vải bố, nghĩ thầm: "Kết hôn hơn mười năm không có hài tử, đây tuyệt đối không phải là vấn đề của Tăng Quý. Bởi vì hấn ở bên ngoài đã có một đứa con riêng, xem ra vấn đề ở trên người Tăng Mỹ... Được rồi!"

"Phu nhân vì kiếp trước nghiệp chướng quá nặng. Đời này định trước tuyệt tử tuyệt tôn, cô độc suốt quãng đời còn lại."

"Kiếp trước nghiệp chướng quá nặng, là tội lỗi gì?"

"Kiếp trước phu nhân là một nam nhân, vì bản thân, độc hại dân chúng, coi sinh mạng của bọn họ như cỏ cây. Sau đó, ngươi còn giết một liệt nữ trong sạch. Nhưng mà liệt nữ này sau khi chết đi oán khí quá nặng, cho nên đời này đầu thai trở thành khắc tinh của bà, khiến bà tan nhà nát cửa!"

"Khắc tinh của ta ở đâu?" Tăng Mỹ hỏi.

"Chính là hấn!" Tăng Quý, để ngươi chịu khổ...

"Ta?" Tăng Quý kinh ngạc chỉ vào mình.

"Hắn là khắc tinh của ta? Tiên sinh, người có nhìn lầm hay không?! Hắn là trượng phu của ta!"

"Bởi vì đời trước bà và hắn nảy sinh quan hệ, cho nên đời này bà rất thương hắn, thậm chí không tiếc tất cả để gả cho hắn. Nhưng mà, bà không cảm thấy nỗ lực của bà đối với viên ngoại, chỉ đổi lại một loại cảm giác không an toàn như gần như xa, phải không?"

"Đúng vậy..." Tăng Mỹ thương tâm nhìn Tăng Quý: "Khó trách hắn không thể thể hội tình yêu của ta, còn một lòng rời bỏ ta..."

"Phu nhân..." Tăng Quý tiến lên muốn an ủi Tăng Mỹ. Dù sao hơn mười năm phu thê, vẫn phải có cảm tình.

"Không cần!" Tăng Mỹ cự tuyệt Tăng Quý, đồng thời đưa lưng về phía hắn, nói: "Người viết hưu thư đi, tài sản của Tăng gia ta sẽ chia cho người một phần. Nếu kiếp trước ta phụ người, kiếp này sẽ gánh vác trách nhiệm này. Ta, Tăng Mỹ, nói được làm được."

Đối với Tăng Mỹ hiện tại, ta từ đáy lòng bội phục bà ta. Tuy tính tình không tốt, nhân cách có vấn đề, nhưng vẫn có chỗ khiến người tán thưởng.

Ngược lại Tây Thi kia... Ai! Khuyết điểm càng ngày càng nhiều!

"Tiên sinh, nếu ta dùng tài sản Tăng gia tất cả đều quyên góp, có thể gìn giữ Tăng gia trọn đời bình yên hay không?"

"Phu nhân suy nghĩ cẩn thận!" Quản gia đứng bên cạnh rất kích động.

"Đừng nói nữa! Tiền không có thì kiếm. Trong quá khứ, ông cố của ta ngày ngày vất vả cần cù trồng trọt cấy bừa, khiến con cháu có tiền vốn theo thương. Hôm nay ta là người quyết định của Tăng gia, chấn hưng gia tộc vốn là trách nhiệm của ta, thế nhưng đạo nghĩa không thể không có!"

"Phu nhân có được phần tâm ý này, ta tin tưởng Tăng gia sẽ không tuyệt hậu. Phong thái hôm nay của bà sẽ lưu truyền đến trong lòng con cháu, để cho bọn họ trưởng thành thành người tốt." Từ lúc bước vào đây đến giờ, đây là lần đầu tiên ta thật lòng cười.

"Cảm tạ tiên sinh."

Dưới sự đưa tiễn vui vẻ thanh thế cực lớn, ta và Tống Hạo ngẩng đầu bước ra khỏi Tăng phủ, bước đi. Đợi đến phía sau không ai theo sau, chúng ta lập tức bỏ chạy thật nhanh, nhào vào một bụi rậm bên đường.

"Ngựa muốn chết, ngựa muốn chết!" Ta nhanh tay xả khối bối vàng xuống, oán giận nói: "Miếng vải này khẳng định không được giặt sạch!"

Tống Hạo một bên lột dải băng, một bên nói: "Mồm mép của Tình đệ thật là lợi hại!"

"Biến!" Ta biết ý tứ mà Tống Hạo muốn biểu đạt, thế nhưng hắn nói quá trực tiếp, cho nên nghe vào tai cảm giác thật dung tục!

"Biến?" Tống Hạo không giải thích được.

Ta liếc hắn, nói: "Kêu người tránh ra một chút! Chật chội quá!"

"A, a... Oa! Tình đệ! Đệ nhìn bên kia?"

"Coi cái gì..." Ta không vui, vươn đầu khỏi bụi cỏ, thỉnh thoảng phát hiện phía trước khói đặc tràn ngập phía chân trời. Vì vậy không thể không la to: "Cháy!"

Nhanh chóng chỉnh trang y phục, hai người chúng ta nhảy ra bụi rậm, hướng chỗ khói đặc chạy đến. Thế nhưng tốc độ của Tống Hạo muốn nhanh hơn ta vài lần, chỉ thấy hắn giống như gió nhảy vào trong đám khói, thoáng cái không thấy bóng người. Đợi đến lúc ta đến, mới phát hiện không chỉ là đám cháy, còn có những người đang cướp đoạt — là một đám cướp cướp ngựa!

"Đại thúc! Người có thấy một anh đẹp trai và một vị mỹ nữ hay không?" Ta biết câu hỏi này rất ngu ngốc, nhưng cái địa phương như trấn Đức Liên này người duy nhất đẹp trai và xinh đẹp chỉ có Tống Hạo và Tây Thi!

"Ta không biết, ta không biết a##\$% (nói năng lộn xộn)!!"

"Ba! Ba!" Ta đánh hấn hai bạt tai, kích động hỏi: "Tĩnh táo một chút! Có thấy một vị thanh y đẹp trai và bạch y mỹ nữ không?"

"Người đẹp trai thì không biết, thế nhưng có một vị mỹ nữ cầm kiếm chạy lên núi, hình như muốn đuổi theo các nữ nhân bị đám cướp mang đi!"

"Ai! Tây Thi, rốt cuộc cô là người nhiệt tình hay vô tình đây?" Ta bắt đắc dĩ nghĩ ngợi, lại hỏi tiếp: "Ổ phụ cận có lò rèn hay không?"

"Lò rèn?" Không phải là nhà của ta sao?"

"Nhà ông? Đi! Đi theo tôi!"

Đi đến lò rèn của đại thúc, cũng may đám lửa do bọn cướp châm ngòi còn chưa thiêu đến đây. Ta vội vàng chạy vào bên trong, nhưng khi đối mặt với các loại binh khí đa dạng, không khỏi choáng váng đầu óc, ta hỏi: "Có cung tên hay không?"

"Có! Người muốn loại nào?"

Ta biết hấn muốn hỏi về độ cứng của dây cung, vì thế ta trả lời: "Càng căng càng tốt!"

Lúc hấn từ phòng trong đưa ra một cây cung với độ dài vừa phải, ta thử một chút dây cung, mới phát hiện trọng lượng của nó cực nặng. Hơn nữa dây cung rất căng, nhưng lực cánh tay của ta không tẻ, vả lại từng luyện tập bắn tên, cây cung này quả thực rất thích hợp ta!

"Có con đường nào lên núi vừa nhanh vừa bí mật hay không?"

"Ân... A! Ra cửa đi dọc theo bờ sông, cuối đường có thể thấy một địa phương chất đầy gỗ. Nơi đó trước đây là đường để vận chuyển gỗ từ núi xuống, tuy đã bị hoang phế từ lâu, nhưng hấn là có thể còn đi được."

Trước khi đi, ta nói với đại thúc: "Tuy khả năng không cao, nhưng ở đây có nhiều binh khí như vậy, sao không cầm theo một ít đưa cho những người khác giúp ông đối đầu bọn cướp?"

"Ta cố gắng hết sức..."

7. Chương 7

Xuất môn, chạy dọc theo bờ sông, qua không bao lâu, cũng tới được đường dùng để vận chuyển gỗ mà đại thúc nói qua.

Chỉ là đồng gỗ chắn đường quá cao, phía trên còn mọc đầy rêu xanh, trong lúc bò lên vài lần xem bị trượt chân rớt xuống. Nhưng ta cố gắng khắc phục, chỉ là biểu tình cực kỳ chật vật, động tác phi thường buồn cười.

Thật vất vả, rốt cuộc bình ổn đặt chân lên mặt đất. Giữa lúc ta muốn nhấc chân chạy đi, thì thấy hai tên sơn tặc cười một cách gian ác ở ngay trước mặt.

"Lão đại nói sẽ có người lợi dụng chỗ này lên núi, quả thực là liệu sự như thần." Sơn tặc A nói.

"Mặc kệ, giết chết không cần hỏi!" Sơn tặc B rút đao.

Đối với việc hai tên sơn tặc rút đao vọt tới, ta không lộ ra khủng hoảng, trái lại dùng tay chỉ về phía sau hô to: "Cửu Thiên Huyền Nữ đang tắm ở bên kia?"

"Chỗ nào?"

"Thật sao?"

Tận dụng thời cơ, thừa dịp hai kẻ ngu đó quay đầu tìm Cửu Thiên Huyền Nữ, ta lập tức nắm huyền thiết kiếm vọt tới phía sau họ, một kiếm đập bọn chúng bất tỉnh!

"Ô..." Sơn tặc B còn đang giãy dụa, vì vậy ta lại đập thêm hai cái, nhưng hấn vẫn như cũ chưa chịu ngã.

Giữa lúc ta muốn xuống tay lần thứ ba, hấn lại nói: "Người có kiến thức hay không a? Đập vào cổ mới có thể xỉu, không phải đập lên đầu!"

"Ồ! Cám ơn nha!" Ta như mong muốn đập vào cổ hấn. Nhìn hấn hàm chứa nước mắt sung sướng ngất xỉu xong, ta tiếp tục chạy lên núi.

Nhưng mà, khi ta đi đến sườn núi, chỉ thấy dưới đất đầy thi thể của người và ngựa.

Ta kiên trì quan sát cách bọn họ chết, kinh ngạc đều là một kiếm cắt đứt yết hầu mà mất mạng, quả thực giết người mà cứ như giết gà.

"Thực là một nữ nhân biến thái..." Ta bất đắc dĩ nói.

Ta không khỏi tự hỏi, có nên đi tìm Tây Thi hay không? Nàng có lẽ không cần sự giúp đỡ của ta...

"Ha ha ha! Thực thống khoái! Nữ nhân này giết nhiều huynh đệ của chúng ta như vậy, cuối cùng cũng bị đại vương bắt được!"

"?!" Nghe được có giọng nói ở gần, ta nhanh chân trốn vào cánh rừng bên cạnh.

"Khó gặp được nữ nhân có võ công cao cường như vậy, nhưng kinh nghiệm giang hồ của nàng quá ít, căn bản không biết cái gì gọi là Mê Hồn yên, còn ngờ nghệch dùng mặt cản lại! Ha ha ha!" Sơn tặc C khoái trá nói.

"Ha ha ha.... Không biết đại vương hưởng dụng xong có thể thưởng nàng cho chúng ta hay không?" Sơn tặc D cười một cách dâm dăng.

Nhìn bộ dáng dâm loạn của hấn, ta thực sự rất muốn một tên bắn lủng miệng hấn!

"Đương nhiên rồi! Mê Hồn yên của đại vương không phải chuyện đùa, hơn nữa nữ nhân đó trực tiếp trúng chiêu, khẳng định phóng đăng hai ngày hai đêm. Nếu đại vương hết sức, đương nhiên đến lượt chúng ta -- a a a!!!"

"Là ai? Là ai?" Nhìn thấy đồng bọn của mình bị một mũi tên bắn trúng chân, sơn tặc D nhanh chóng rút đao.

"Nếu như người nói cho ta biết cách xâm nhập sơn trại, ta có thể suy xét chừa một cánh tay cho người." Ta kéo căng dây cung, mũi tên chỉ thẳng vào hấn, lãnh khốc nói.

"Ta... Ta... Đáng giận! Giết!"

Không ngờ hấn giận quá mất khôn. Ta có lòng chừa mạng cho hấn, hấn lại không tiếp thụ, làm sao? Giết chết hấn!!!

"Đừng giết ta! Đừng giết ta!" Sơn tặc C bị bắn trúng không ngừng dập đầu. Nếu không phải tên đồng bọn còn lại bị ghim ở trên cây chết một cách thê thảm, khiến hấn nảy sinh sợ hãi, ta tin tưởng hấn sẽ không chút do dự nhặt lên thanh đao trên mặt đất ném về phía ta.

"Đừng tiếp tục làm người xấu nữa." Mặt không biểu mình nói xong những lời này, ta tiếp tục chạy về phía trước.

Khi ta đến sơn trại, phát hiện trước cửa đã là tử thương một mảnh.

Nhìn gần, phát hiện bọn họ đều bị nội thương xuất huyết, bởi vậy ta biết được, Tống Hạo đã tới.

Tiếp theo, ta nghe được một trận âm thanh do binh khí tiếp xúc với nhau, ta bò lên trên đài quan sát trong sơn trại. Vừa nhìn đã thấy nguyên lai là Tống Hạo cầm trường thương trong tay cùng một gã nam nhân thân hình khổng lồ, đeo đầy xương thú cầm cự kiếm giằng co. Hơn nữa Tống Hạo rất rõ ràng bị vây ở thế hạ phong.

Bởi vì võ công của hấn thiên về nội lực, chuyên môn chấn vỡ lực phủ ngũ tạng của người khác. Thế nhưng nam nhân cầm cự kiếm kia thân hình quá to lớn, hơn nữa hấn cực kỳ vạm vỡ, bởi vậy khiến cho nội lực của Tống Hạo bị tiêu hao không ít. Cho nên cùng hấn đánh nhau quả thực là lấy trứng chọi đá! Nên làm thế nào cho phải đây?

"A!" Đột nhiên nhớ đến nguyên nhân ta tìm đến đây, không phải là đi tìm Tây Thi sao?

Võ công của Tây Thi thiên về ngoại công, hơn nữa thân thể khinh xảo mẫn tiệp (linh hoạt nhẹ nhàng), căn bản là thiên địch (kẻ thù thiên nhiên) của tên nam nhân thô kệch cầm cự kiếm kia!

Ta vội vàng nhảy xuống đài quan sát, tìm được một tên sơn tặc còn chưa chết đang nhanh chân chạy trốn, hỏi: "Bạch y mỹ nữ kia ở đâu?"

"Người là ai a?" Sơn tặc mơ mơ màng màng hỏi lại.

"Ta là mẹ ngươi! Mau trả lời vấn đề của ta!" Ta nhanh phát điên, ở đây cả đám sơn tặc đều không có khí phách của các hảo hán Lương Sơn Bạc.

"Mẹ của ta đã chết lâu rồi..."

Ta lãnh nghiêm mặt, nói: "Mẹ ngươi, chính là ta, từ địa phủ trở về. Nếu không thực sự trả lời ta, ta sẽ đưa tên rùa nhỏ nhà ngươi đi gặp Diêm vương!"

"Không.... Không cần! Nữ nhân kia ở trong phòng của đại vương, là gian phòng cao nhất nằm ở phía bắc của trại."

Cầm cung tên, ta xông vào phòng ở của tên cầm cự kiếm, tuy nó không lớn, nhưng rất hoa lệ, rất chói mắt. Ghế nằm ở phòng ngoài phủ da hổ, hai bên vách tường treo các xương đầu của dã thú cỡ lớn, trong miệng bọn chúng còn ngậm đầy các kiểu binh khí khác nhau.

Chậc.... Không có tiền lên núi là kẻ cướp, sau khi làm kẻ cướp còn coi trọng bề ngoài như vậy, thực là thất bại.

Bên trong có rất nhiều phòng, nhưng mà, y theo phán đoán của ta, phòng lớn nhất, ở phía trong cùng khẳng định là phòng của hắn. Vì vậy ta một đường đi tới phòng cuối, một cước đá văng cánh cửa bằng gỗ thô.

"Ầm!"

Khi ta thấy tình hình bên trong, ý tưởng hào hùng vạn trượng (hăng hái ngất trời) nhất thời tàn lụi, thậm chí nghĩ nhanh tay che mặt bỏ chạy.

Chỉ thấy gương mặt Tây Thi đỏ ửng, nửa người trên chỉ còn một tấm áo mỏng, hai chân thon dài trắng nõn lộ ra bên ngoài. Đôi tay như có như không đang sờ vào chỗ tư mật của mình, còn phát ra âm thanh rên rỉ mị hoặc lòng người.

"..." Có thể thấy được vừa rồi tên nam nhân cầm cự kiếm kia còn chưa kịp hưởng dụng đã bị Tống Hạo phá hư đại sự. Tuy may mắn Tây Thi chưa bị cưỡng bạo, nhưng hiện tại phải xử lý như thế nào?

"Khiến bản thân cô ta tự giải quyết được rồi!" Ta nghĩ như vậy, sau đó xoay người tính rời đi, không ngờ lại bị một đôi tay mạnh mẽ nắm lấy đôi vai.

Khi bị nắm lấy, một cái xoay người, cả thân thể ta bị ném thẳng lên giường. Giữa lúc còn chưa rõ ràng tình huống là gì, chỉ thấy Tây Thi bò lên giường, đồng thời ngồi lên bụng của ta -- khó xử quá! Hạ thân của nàng không một mảnh vải!

"Ta muốn..." Hai mắt Tây Thi bùng cháy ngọn lửa dục vọng, ta nhìn thấy có chút khấn trương, không biết làm sao.

Tiếp theo, nàng bắt đầu bắt tay giải quần của ta, sợ đến nỗi ta vội vàng đẩy tay nàng ra: "Tôi không phải nam nhân! Cô lầm rồi!"

"Người cầm miệng cho ta!" Nàng cúi người xuống, cắn thật mạnh vào cổ ta. Các người không phải nghe sai đâu, là cắn, mà không phải liếm! Đau đến mức mặt của ta nhăn lại, đôi tay đang chống đỡ trong nháy mắt buông xuống.

"Tôi dùng tay giúp cô giải quyết có được hay không?" Ta cầu xin.

Thực ra ta không phải sợ nàng cởi quần cưỡng bạo ta, mà hiện giờ trên người ta có độc, ta sợ truyền nhiễm cho nàng.

"Giải quyết...? Tốt.... Mau giúp ta." Đủ thấy lý trí của Tây Thi đã bị dục vọng đốt sạch 90%, hiện tại nàng đại khái chỉ nghe được hai chữ "giải quyết".

Ta xoay người đặt nàng nằm ở trên giường, trong lòng tự nhủ: "Oan có đầu, nợ có chủ, hôm nay không phải ta cố ý muốn làm chuyện này với cô. Nếu cô muốn giết người, chỉ cần tìm tên nam nhân đã rải Mê Hồn yên lên người cô, ngàn vạn lần đừng chém ta nha!" Sau đó, ta không chút do dự dùng hai ngón tay hướng về vùng tam giác đang ngập lụt tràn lan của nàng.

Ai biết...

"Nè! Cô kẹp chặt như thế, tay ta làm sao có biện pháp động thủ a!" Gặp quỷ, nàng không phải đang muốn sao?

"Sẽ bị đau.... Thế nhưng ta lại rất muốn..." Hai mắt Tây Thi nổi lên một tầng sương mù. Nàng đang thống khổ, nhưng toàn thân ửng hồng lại chứng minh nhu cầu và khát vọng được giải phóng.

Sẽ đau? Lẽ nào nàng là xử nữ? Thực là con mẹ nó gặp quỷ! Ở bên người Ngô vương Phù Sai nhiều năm như vậy cư nhiên vẫn là hoàn bích thân, rốt cuộc nàng dùng phương pháp gì để quyến rũ Phù Sai a?!

Để thư hoãn sự khẩn trương của nàng, tay ta cũng không tiếp tục đi vào, mà đổi thành chuyển lên trên, cởi xuống chiếc áo mỏng trên người nàng.

Khi bộ ngực cao ngất của người bên dưới xuất hiện trước mắt, ta không khỏi nuốt vào một ngụm nước bọt, không phải là ta háo sắc...

Được rồi, ta thừa nhận đích xác rất muốn ngậm chặt hai khóa anh đào sừng sững lộ ra kia. Tâm động không bằng lập tức hành động, ta cúi người ngậm lấy một bên, tay còn lại không ngừng xoa bóp bên kia.

"Thật thoải mái..." Tây Thi nhin không được rên rỉ thành tiếng, nghe được khiến lỗ tai của ta ngứa ngáy.

Có lúc ta dùng đầu lưỡi trêu chọc khóa anh đào của nàng, khi thì nhẹ nhàng hấp vào, thậm chí dùng chút lực gặm nhấm, đợi đến khi đùa giỡn xong. Ta tiếp tục tiến lên trên liếm láp cần cổ nàng, rước lấy phản ứng càng lớn của đối phương, hạ thể rõ ràng càng ướt.

"Hắn là có thể bắt đầu..." Bắt đầu dè dặt hoạt động ngón tay, mừng rỡ chính là Tây Thi đã có thể thích ứng. Nàng còn vong tình dùng đầu gối kẹp lấy bắp đùi ta, không ngừng qua lại ma sát.

"Tây Thi..." Người thực sự đẹp quá.

Ta lẳng lặng nhìn kỹ gương mặt nàng. Bởi vì thoải mái mà hai mắt híp lại, cánh mũi hô hấp gấp gáp, cái miệng nhỏ nhắn hơi hơi mở ra. Thảo nào học giả thường nói khi ân ái sẽ đặc biệt thấy bạn tình của mình vô cùng xinh đẹp. Có thể vấn đề chính là do tâm lý, nhưng quan trọng nhất hẳn là biểu tình không giống bình thường của đối phương đi... Đây là những biểu tình cực kỳ gợi cảm!

"Hôn ta..." Tây Thi vươn đầu lưỡi, sắc tình liếm lấy môi ta, khiến ta thiếu chút nữa kiềm lòng không được.

Ta cũng rất muốn hôn nàng, nhưng dù sao ta chỉ là giúp nàng giải quyết nhu cầu sinh lý. Nếu như hôn nàng, chẳng phải đại biểu ta có... cảm tình với nàng?

"Người thật chậm!!!"

"?!" Bỗng nhiên, đầu của ta bị tay nàng ghì xuống, đôi môi của chúng ta đương nhiên chạm vào nhau.

Không chỉ như vậy, cái lưỡi của nàng còn cứng rắn duỗi vào trong miệng ta, không ngừng quần quýt lấy lưỡi ta. Kiểu hôn Pháp kích liệt này khiến ta thượng khí không tiếp hạ khí, nhưng mà, cũng rất kích thích. Đại khái giằng co kéo dài hơn ba phút, nếu chúng ta chính là người yêu, trong chuyện này hẳn là rất ăn ý...

"Ta muốn người." Nàng ở bên tai ta nói.

"Cái gì?!"

Chỉ thấy nàng xoay người một cái, mạnh mẽ ép ta nằm thẳng trên giường, không cho ta cơ hội tiếp tục phản bác. Sau đó, nàng bắt đầu cắn lấy cổ ta, không phải đặc biệt dùng sức, mà là khẽ cắn, đồng thời ra lệnh: "Tay tiếp tục..."

Ta thuận theo ý của nàng, ngón tay ở trong cơ thể nàng tiếp tục ra vào không ngừng, nghĩ thầm: "Nghĩ hôn liền hôn, muốn cần liền cần đi! Chỉ cần đừng cởi đồ của ta là được rồi."

Nhưng mà, khiến ta không nghĩ ra đó là, người thường bị hạ xuân được không phải đều là mềm yếu không xương sao? Thế nào Tây Thi này giống y như một nam nhân, cực kỳ có tính xâm lược?

"A! Đừng lột y phục của ta!"

"Lên giường nào có đạo lý không cởi quần áo?" Nàng vẻ mặt cơ khát nhìn ta.

Quả thật là một nam nhân, từ đầu tới đuôi đều là bộ dáng muốn cưỡng bạo ta!

"Trên người ta có độc, người sẽ bị nhiễm bệnh!!"

"Ta mặc kệ!"

Chết tiết, lời nói và hành động của nàng khiến ta liên tưởng đến một bộ phim lúc tám giờ: một nam nhân hăng hái bồng bồng muốn hoan hảo với bạn gái; kết quả quên chuẩn bị "áo mưa" bảo hiểm, cuối cùng tuyển chọn "bá vương ngành thượng cung"!

Sau đó, bạn gái kia mang thai, nam nhân lại bỏ trốn. Thực sự là một bi kịch, mà hiện tại tình cảnh của ta giống như người bạn gái thê thảm kia!

"Ta van người, không cần lột y phục của ta có được hay không? Người sẽ bị lây bệnh..." Tròng mắt mãn nước mắt nhìn Tây Thi -- đây đương nhiên là giả tạo.

Tây Thi bị ta hù sợ, nàng ôn nhu hôn lên mặt ta, nói: "Không cởi sẽ không cần, đừng khóc..."

"..." Mẹ nó, nếu ngày thường nàng đối xử tốt với ta như vậy, ta đã sớm yêu nàng rồi!

Kế tiếp, chính là một đoạn kịch tình mặt đỏ tim đập... Thực ra cũng không có mặt đỏ tim đập như vậy. Ta chỉ thuần túy dùng tay giúp nàng giải quyết sinh lý mà thôi; chỉ là, trong lúc đó nàng không ngừng hôn lên mặt ta, liếm láp cắn cổ ta, ở bên tai rên rỉ. Mẹ nó, nhìn thoáng qua có lẽ rất tốt đẹp, trên thực tế trong lòng ta cũng là thiện ác giao chiến.

Sự khiêu khích của Tây Thi khiến ta hào hứng không thôi, nhưng có thể nhìn không thể ăn a (khóc thét)!!!

Nhưng mà, gian khổ không chỉ dừng ở đây; theo thời gian trôi qua, Tây Thi đã tiết thân vài lần. Chẳng qua... tình lực của nàng tại sao lại tràn trề như vậy, lẽ nào thực sự giống những tên sơn tặc kia từng nói, muốn phóng đảng một hai ngày mới có thể kết thúc sao? Trời ạ! Ta căn bản không có năng lực đó!!

"Chúng ta dừng... làm nữa có được hay không?" Thứ nhất là tay của ta rất mỏi, thứ hai là Tổng Hạo ở bên ngoài đại khái nhanh bị đánh chết rồi.

"Không được!" Nói xong, lại đến một cái hôn nồng nhiệt dài hơn ba phút.

Thực đoán không ra, nàng như thế nào thích hôn ta. Tuy ta rất hưởng thụ, nhưng hiện tại tình huống nguy cấp, không thể tùy ý nàng cứ như vậy tiếp tục quán quýt lấy ta không dừng.

"Bên ngoài có người muốn giết chúng ta, người làm ơn tỉnh táo một chút được không?" Trọng điểm là hạ thân của ta cũng cần thanh tỉnh, bằng không....

"Ta mặc kệ! Ta mặc kệ!" Tây Thi bắt đầu phát cáu, thực sự là... có điểm đáng yêu a.

"Bằng không người hiện tại đi giết hắn, sau đó trở về người muốn mấy lần ta cũng có thể chiều người!" Có lẽ ta bị điên rồi, cư nhiên đưa ra lời đề nghị "hậu đãi" như vậy.

Chỉ thấy vẻ mặt nàng mừng rỡ, giống như cực kỳ hứng thú với lời đề nghị của ta. Vì vậy nàng cúi người hôn lên trán ta một chút, nói: "Người trước hết giúp ta giải quyết lúc này đã."

Tay ta đã vô lực, tự nhiên không có khả năng tiếp tục sử dụng. Vì vậy ta yêu cầu nàng nằm xuống, mở ra hai chân. Nàng nghe theo.

"Ân.... Sau này người đều dùng miệng giúp ta có được hay không?"

Bởi vì ta đang vui đầu lao động cho nên chỉ có thể hàm hồ trả lời nàng hai câu, nhủ thầm: "Còn có sau này? Đợi đến khi người thanh tỉnh, không dùng một dao chém ta, đã là cảm tạ trời đất rồi!"

Có lẽ lưỡi so với tay còn muốn kích thích hơn, lần này Tây Thi rất nhanh đã đạt được cao triều. Chỉ thấy nàng nằm thẳng trên giường thở hổn hển mấy cái, vẻ mặt thỏa mãn nhìn ta.

"Thật muốn ăn người." Giọng nói của nàng lây nhiễm một tầng sắc tình.

"Trước hết giải quyết tên trại chủ mập mạp ở bên ngoài rồi nói sau." Ta đỏ mặt lau đi ái dịch của nàng ở bên môi.

"Ta nói được thì làm được!!!" Nói xong, chỉ thấy nàng chuyển động thân mình, người đã đứng bên cạnh cửa phòng.

"Nè! Mặc đồ vào a!!!"

Ở bên kia, trận kịch chiến bên ngoài đã phân rõ thắng bại, Tống Hạo gặp phải thiên địch cho nên thảm bại.

"Đáng chết...."

Tống Hạo người đầy thương tích muốn tiếp tục tái chiến. Thế nhưng chân trái bị gãy không thể hoạt động, giống như con rối mất đi các dây điều khiển, không thể động đậy.

"Tổng tướng quân Việt quốc, không ngờ người cũng có ngày hôm nay! Ha ha ha!" Nam nhân cầm cự kiếm giữa mặt lên trời cười như điên.

"Người là ai? Làm sao biết được thân phận của ta?"

"Người quên ta rồi sao? A! Tổng tướng quân thật là quý nhân hay quên a! Chúng ta giao phong nhiều lần như vậy, người cư nhiên không nhận ra ta?!" Tên kia nhú mày.

"..." Tống Hạo tỉ mỉ quan sát một chút, sau đó không lâu, lộ ra biểu tình vô cùng kinh ngạc: "Người là Sử Thiên!"

"Không sai! Ta là Chiến thần Ngô quốc, Sử Thiên! Năm đó nếu không phải người sử dụng quỷ kế, hại mười vạn quân Ngô ở trên núi bị thiêu sống. Đường đường là một Chiến thần như ta làm sao có thể lưu lạc thành thủ lĩnh sơn tặc!"

Sử Thiên cầm cự kiếm đặt lên cổ Tống Hạo, oán giận nói: "Hôm nay ta không chỉ muốn cái đầu của đại tướng quân người rơi xuống đất, mà còn khiến cho huynh đệ của ta cưỡng dâm Tây Thi kỹ nữ kia cho đến chết!"

Mắt thấy Sử Thiên dùng cự kiếm kết thúc mạng sống của mình. Tống Hạo nhận mệnh nhắm lại hai mắt, chỉ xin một cái thống khoái.

"Huynh đệ của người ở trên núi bị thiêu chết tất cả bởi vì người không có tài dụng binh, lưu lạc thành sơn tặc chỉ là người kiếm cơ thỏa mãn dục vọng của chính mình. Đường đường Chiến thần Ngô quốc, nói cho cùng, chỉ là một kẻ mãng phu (ý chỉ kẻ thô thiển) tứ chi phát triển suy nghĩ đơn giản mà thôi!"

"Ai? Là ai? Có giỏi bước ra cho ta!" Sử Thiên hét lớn.

"Đi ra thì đi ra! Cái loại sắc trụ giống người đánh không thắng người khác thì sử dụng Mê Hồn yên, lão nương... không đúng, lão tử mới không sợ người!" Ta ưỡn ngực to giọng lên tiếng.

"Không cần trốn phía sau của ta mà to tiếng..." Tây Thi bắt đầu dĩ nhiên nói.

"Có quan hệ gì đâu! Ha ha ha..." Ta cười mỉa.

"Hừ hừ! Vốn muốn hảo hảo hưởng dụng tên kỹ nữ nhà người, không ngờ cư nhiên để cho một cái tiểu tử chưa đủ lông đủ cánh nhanh chân chiếm được... Mà thôi! Dù sao có thể điểm ô tẩm thân trong sạch của người, đã đủ thống khoái. Ha ha ha!!!" Sử Thiên cười lớn.

"Thật ân hận, sớm biết lúc đó đã một kiếm lấy mạng người." Tây Thi chậm rãi rút kiếm, vẻ mặt sát khí nói: "Giết nhiều dân chúng vô tội, gian dâm vô số phụ nữ nhà lành, nếu không chém người thành tám khối, ta Thi Di Quang sẽ theo họ người!"

"Sử Di Quang? Ân.. Quả nhiên là khó nghe, Tây Thi, người nhất định phải thắng a!!"

"Sợ người a!! Tiếp chiêu -- Địa lôi chấn!!" Sử Thiên giơ lên cự kiếm, ra sức đập mạnh trên mặt đất. Tiếp đó, chỉ cảm thấy một trận chấn động kịch liệt, một hồi sau, tất cả đất đá chung quanh Sử Thiên bay lên tứ tung.

Sử Thiên cười nhạt một chút: "Lúc này coi người làm sao trốn!" Nói xong, một cái huy gây... Không đúng, một cái huy kiếm, toàn bộ đá bên cạnh Sử Thiên bay về phía Tây Thi.

"Cương khí có thừa, nhu khí không đủ, cầu thả... Hừ! Chút tài mọn!!!"

"Oa!!!" Chỉ thấy Tây Thi cứ nhiên tung người đập lên những tảng đá mà Sử Thiên đánh tới, đồng thời mượn cơ hội tiếp cận Sử Thiên. Ta không thể không mở miệng than một tiếng, đồng thời nhiệt tình vỗ tay cổ vũ.

Tây Thi có điểm tức giận quay đầu lại mắng: "Đứng ở chỗ đó làm cái gì? Còn không mau đi xem Tổng Hạo!"

"Ồ... Ồ..." Ta hiện ra bộ dáng bị dọa sợ, trên thực tế trong lòng đang cười trộm. Tuy biểu tình của Tây Thi rất dữ tợn, nhưng gương mặt lại đỏ ửng. Ha ha ha...

Ta nhanh chân chạy đến bên cạnh Tổng Hạo, muốn giúp hấn bằng bó, không ngờ -- "Phốc phốc!!!"

"Hạo ca! Tại sao người ói ra máu?!"

"Người dùng độc?" Tây Thi lãnh nghiêm mặt hỏi.

Sử Thiên dương dương tự đắc nói: "Ta ở trên thân kiếm quét một ít Hóa Cốt tán mà thôi. Tiểu mỹ nhân, người phải cẩn thận; nếu như trúng phải Hóa Cốt tán, người sẽ trở nên nhu nhược không xương, mị thái tràn trề nha! Ha ha ha..."

"Đáng chết!!"

"?!"

Sử Thiên bị dọa sợ, không sai, hấn thực sự bị kinh hách. Chỉ thấy mỗi một kiếm của Tây Thi đều không hề bảo lưu, dùng đủ toàn lực, ngoan kính mười phần. Quả thực là dùng chính mạng mình đi thí! Ngay cả ta đều bị nàng dọa đến một thân mồ hôi lạnh.

Nhưng mà, kỳ quái chính là, Tây Thi nóng nảy như vậy hấn là sớm bị thua. Vì sao ngược lại là Sử Thiên liên tiếp bại lui đâu?

"Mông Tuyền kiếm... trách không được..." Tổng Hạo suy yếu nói: "Mông Tuyền, giống như mạch nước ngầm, lúc tĩnh thì uyển chuyển, lúc động thì mạnh mẽ, khi phun trào thì nhanh, khi xâm lược thì hung mãnh, khi phản chiến thì chuẩn. Bí quyết ở chữ "hung mãnh", càng hung mãnh càng mạnh, hung mãnh hơn đối phương thì thắng, hung mãnh không bằng đối phương thì chết."

Quả thực, giống như lời của Tổng Hạo, Sử Thiên sợ bị chém trúng, càng đánh càng yếu thế, mà khí thế của Tây Thi càng lúc càng duy trì lâu dài tăng cường không ngừng. Thẳng đến "Khanh!" một tiếng, hung mãnh đến cực điểm, một thanh trường kiếm mảnh mai gây yếu chém đứt cự kiếm của Sử Thiên, đồng thời tiến thêm một bước cắt đứt tay phải của hấn!

"A a a a!!! Tay của ta, tay của ta!!"

Tây Thi mặt không chút biểu tình đi tới trước mặt Sử Thiên, chuẩn bị cho hấn đầu rơi xuống đất, nhưng ta ra tay ngăn trở.

"Không cần giết người được không?"

"..."

Không phải do ta đồng tình Sử Thiên, mà là tay của Tây Thi đã nhiễm đầy máu tanh. Có người nói tay của người từng giết người có mùi máu tươi vĩnh viễn rửa không sạch, ta không hiểu được Tây Thi cảm thấy chuyện giết người như thế nào, nhưng... ta cảm giác nàng tuyệt đối không thích giết người, nàng là bị bắt đắc dĩ.

"Di Quang đại phu cẩn thận!!!"

Nhưng mà, sự tình dường như vĩnh viễn không tốt đẹp như trong tưởng tượng của ta.

"Chết đi! Á kỹ nữ dê tiện!!!" Sử Thiên dùng tay trái còn lại nắm thanh kiếm đã bị chém đoạn. Cánh tay dùng sức đâm ra muốn chém vào Tây Thi đang đưa lưng về phía hắn -- "A a a a!!!"

"?!" Máu đỏ tươi như nước lũ phun ở trên mặt, trên áo, trên tay của ta, khiến ta sững sờ dùng tay sờ lên mặt mình, nóng hổi... Là máu của Tống Hạo.

"Đáng ghét!" Không thấy quan tài không đổ lệ, Sử Thiên phát cuồng dùng sức kéo thanh kiếm đang dính chặt trên vai Tống Hạo.

"A a a a!!!" Đau nhức, khiến Tống Hạo hét lên, chảy nước mắt.

Thế nhưng, nghĩa khí khiến Tống Hạo vươn tay, nắm chặt lấy sống kiếm, đến chết cũng không buông.

"Không xong!" Sử Thiên luống cuống, muốn chạy trốn. Nhưng mà, chỉ trong giây lát hắn xoay người, một đạo ngân quang vụt qua, đầu của Sử Thiên rơi xuống đất.

"Hạo ca cố chịu đi! Người còn muốn đưa ta đến Việt quốc đánh tên bắt cóc ta!" Nước mắt rơi xuống giống như vòi nước bị hở van, thế nào ngừng đều ngừng không được.

"Tình đệ... Vi huynh vô năng... Chỉ có thể cùng đệ đi đến nơi này..." Tống Hạo vừa nói, vừa gắng sức vói tay vào cổ áo, lấy ra một tấm mộc bài giao cho ta, nói: "Giúp ta cầm cái này giao... giao cho Việt quân... Nói với hắn Tống Tử Bạch vô năng... không cách nào --"

"Được rồi! Ai cho người nói nhiều như vậy! Người hiện tại cần cầm máu!" Ta cấp tốc cởi ra áo khoác, nghĩ giúp Tống Hạo băng bó.

"Người thật là gà mẹ giống như Tình đệ..." Tống Hạo nhột nhạt cười.

Lời của hắn khiến ta ngây dại, vì vậy ta thừa nhận hỏi: "... Người đã sớm biết ta không phải Tô Tình phải không?"

"Tóc của Tình đệ là trắng... Thực ra mặc kệ người có phải là Tô Tình hay không, ta vẫn thích người... người cho ta hy vọng... kỳ vọng kiếp sau có thể cùng người như người kết giao bằng hữu."

Ta ôm chầm lấy hắn, nói: "Có một người bạn như người, ta, Hoàng Nhược Hạm, cầu còn không được."

Sau khi trở lại trấn Đức Liên, ta đơn giản lại không mất trang trọng giúp Tống Hạo hoàn thành lễ tang. Hắn suốt đời trung thành thuần khiết, sẽ không để ý bề ngoài có phong cảnh hay không; ngược lại là sau khi thân phận của hắn bị bộc lộ, toàn bộ trấn Đức Liên, ngay cả mọi người ở trấn Bích Huyền gần đó đều chạy tới phúng điếu, thậm chí có người còn khóc đến mất cả tiếng.

Đại tướng quân kháng Ngô, cái tên này quả nhiên rất xứng đáng, ta nghĩ như vậy.

Sau đó, ta bị Tây Thi kéo đến một nhà trọ đơn sơ. Nàng một đường mang theo ta chạy tới phòng chữ Thiên nhất hào, đá vắng cửa phòng, ném ta lên giường.

"Nói trước cho tốt, không được cởi đồ của ta." Ta có chút lạnh lùng nói.

Dù sao vừa mới trải qua một hồi đau đớn trong đời, làm sao có thể hăng hái bừng bừng? Huống hồ làm yêu với Tây Thi rất khổ sở, ta chỉ có thể nhìn nàng, hôn nàng, cạo nàng; nàng cũng chỉ có thể hôn ta, hôn đến mức cả người ta phát hỏa, nhưng lại không có cách giúp ta tiêu trừ hỏa.

"Người nói nhiều quá." Đã cởi sạch y phục, Tây Thi tức giận nhìn ta.

"Chín chữ cũng coi như là nhiều?"

Sau đó, nàng thừa dịp đầu ta còn chưa kịp tỉnh táo lại, dùng y phục nàng vừa cởi ra, trói chặt lấy hai tay ta. Ta sợ hãi, vội vàng giãy dụa thân thể, nhưng nàng bá đạo ngăn chặn ta, đồng thời gấp gấp hôn lên môi ta.

"Không phải nói là không cởi quần áo sao?" Thừa dịp có khe hở lúc hôn, ta có chút tức giận nói.

Tây Thi cười khê một cái. Đột nhiên, "Bá!" một tiếng, áo ngoài, áo trong, áo ngực của ta đều bị nàng kéo xuống; ta thấy đến những chấm màu tím thối rữa chiếm đầy thân thể, trong lòng nổi lên một cảm giác tự ti.

"Thân thể của người... rất đẹp." Nói xong, nàng cúi người ngậm lấy khóa anh đào của ta.

"Người... Người có phải bị hoa mắt hay không?"

"Ai! Người thực sự phiền phức!"

"Người... Người muốn làm cái gì... Mẹ nó! Người vì sao lại lấy cái yếm trùm đầu ta?!" Tuy cái yếm che mắt đều là mùi hương thơm ngát của Tây Thi, nhưng cảm thấy siêu thẹn thùng a!

"Che mắt rồi, tương đối sẽ không nghĩ một ít chuyện vớ vẩn!"

"Không được! Nếu bệnh của ta truyền cho người sẽ -- sẽ... sẽ... A... Thật.... thật thoải mái! Xuống phía dưới một chút...."

Ai! Lâu lắm không có làm tình quả thực không xong, đường đường một nữ vương như ta lại bị Tây Thi này ba lần hai lượt trêu chọc khiến ta thở gấp liên tục, thực là thất bại!

Trong lúc đó, Tây Thi thỉnh thoảng còn dùng bộ ngực đặt lên mặt ta. Mà ta cũng theo phản xạ có điều kiện liếm lấy hai khóa anh đào của nàng, mặc dù có cảm giác thở không nổi, thế nhưng... có chút dễ chịu a! Ta liếm! Ta cắn! Ta hấp! Ta kéo!

"Ân.... Lưỡi của người đúng là nghịch ngợm!" Âm thanh của Tây Thi quyến rũ đến các khớp xương của ta đều tê dại.

Sau đó, ta chỉ cảm thấy trọng lượng trên người có xu hướng di chuyển đến phần ngực. Qua không bao lâu, một cổ vị đạo khiến người khác phát cuồng xông vào khoang mũi, giây tiếp theo, địa phương tản ra hương vị đó lập tức ép đến bên miệng.

"Đây là một động tác khó a..." Ta một bên liếm hoa huyết nàng một bên nghĩ.

"Mau lên một chút! Giống như lần đầu tiên người giúp ta là.... A... Thoải mái quá..."

Trước mắt một mảnh hắc ám, cho nên lỗ tai có vẻ đặc biệt mẫn cảm. Đầu lưỡi và làn da cảm giác được sự kích thích ở tần suất cực cao, mùi vị tanh nồng ở trong miệng, ái dịch trên mặt; tất cả các loại, khiến ta sắp quên bản thân là ai, chỉ cần điên cuồng tập trung vào chuyện đang làm.

"Cởi trói cho ta, ta muốn sờ người!"

Tây Thi nghe lời mở trói cho ta, mà ta cũng không làm nàng thất vọng, tùy ý mở rộng hai chân nàng. Tay ta thuận lợi vói lên cặp ngực mềm mại cup E của nàng, mà nàng cũng vong tình nắm lấy tay ta, đưa đến địa phương thoải mái và mẫn cảm nhất.

"A a a!!! Nhanh... Nhanh... hơn một chút!"

Tây Thi sắp đạt đến cao triều, cho dù có điếc cũng có thể cảm giác được, nhưng hai chân của nàng vô ý thức lay động rất nhanh. Hơn nữa chỗ đó không ngừng đụng vào mũi ta, rất đau, cảm giác cái mũi nhanh bị méo, khiến ta có chút muốn... chửi bậy.

"Ân... Tư thế này có điểm mù, tương lai cần cải chính... Thế nhưng,... còn có sau này sao? Quên đi... Ai! Tây Thi thối tha, phù hộ mũi của ta ngàn vạn lần không cần bị gãy. Người thiếu ta quá nhiều, đừng lại thêm một khoản tiền cho ta đi chỉnh dung a!"

Nghĩ nghĩ, trong lòng nổi lên cơn tức vô danh, vì vậy thế công càng trở nên hung mãnh, đột nhiên một hút, chỉ nghe thấy Tây Thi ngẩng cao hét lên một tiếng. Sau đó một luồng ái dịch bắn vào mặt ta... Không sai, là bắn, hơn nữa dường như còn rất nhiều.

Nếu như kết thúc ở đây, vậy sai rồi, đừng quên dục vọng của Tây Thi thế nhưng rất cao, nhưng hiện tại không phải đối với nàng, mà là ta.

Thừa dịp nàng hôn lên cổ ta, một tay chạy xuống hạ thể đồng thời ma sát hoa nhị của ta. Ta len lén cời cái yếm mà nàng cột lên mặt, nhưng... "Mẹ nó đại tây qua! Người buộc chặt như vậy muốn ta chết phải không?"

"Sợ người giãy giụa!" Nàng không thêm để ý tiếp tục cắn lên ngực ta.

"Người không sợ ta không thở được sao?"

"Yên tâm, trước đó ta đã khống chế lực đạo và góc độ, người sẽ không bị ngộp thở."

"Khống chế lực đạo và góc độ? Đây là cái quỷ gì a?!" Giữa lúc ta muốn chửi ầm lên, nàng so với ta nhanh hơn, dùng đầu lưỡi ngậm lấy hoa nhị của ta, khiến ta vốn tính lên tiếng chửi nháy mắt biến thành những lời mềm nhũn... chính là rên rỉ!

"Bảo bối, thoải mái hay không?!"

"Ấn... Dùng sức một chút..." Mẹ ơi, ta rơi vào tay giặc rồi.

"Chiêm chiêm.... Chiêm chiêm..."

Sáng sớm, không biết chim nhà ai vậy không biết điều ở trên nóc nhà kêu loạn, rất muốn dùng súng máy bắn rớt chúng nó, đồng thời bỏ vào chảo chiên lên ăn; thế nhưng mí mắt rất trầm trọng, mở không ra.

"Ồ.... Ấn?" Theo quán tính xoay người lại, phát hiện độ ẩm mà ta mong muốn đã không còn, vì vậy miễn cưỡng mở to hai mắt.

Xuống giường, chân trần nhặt lên y phục nằm rải rác trên mặt đất, nhủ thầm: "Tây Thi thối tha, đi cũng không giúp ta mặc y phục vào... Ấn? Kỳ lạ..."

Cúi đầu vừa nhìn, bộ ngực có vẻ lớn hơn... Hừ, hừ, hừ! Đây không phải trọng điểm!

"Không thấy vết ban nữa... Tại sao có thể như vậy?" Nhìn thân thể đã khôi phục trắng noãn không tỳ vết, ta không khỏi thì thầm tự hỏi. Lúc này, bên ngoài truyền đến thanh âm của tiểu nhị: "Khách quan, có người gửi thư cho người!"

"Chờ một chút!"

Mặc y phục, mở rộng cửa, tiểu nhị cung kính dâng lên một phong thư.

Nhìn thấy chất liệu và chữ viết không phải vật tầm thường, vì vậy ta tràn đầy nghi vấn mở ra, xem xong, một lát, ta hỏi tiểu nhị: "Người đưa thư ở đâu?"

"Đang chờ ở dưới lầu!"

Sau khi xuống lầu, chỉ thấy mười mấy tên vệ sĩ mặc trang phục, đội mũ quan nhìn về phía này. Ta chần chờ một lát, sau đó lựa chọn đưa ra một bài mà Tổng Hạo giao cho ta.

"Tổng tướng quân!" Thấy một bài, một tên vệ sĩ ái quốc đột nhiên gào khóc, giống như cha hắn bị chết không bằng.

"Tổng tướng quân xem ta như con, hôm nay hắn chết, ta không kịp trở về chịu tang. Ta... ta quả thực đáng chết!" Nói xong, một tên vệ sĩ khác cư nhiên muốn rút đao tự vẫn!

"Các người có còn để yên không a..." Đối với hành vi của bọn họ, tuy rằng dựa vào bi thương mà trở nên thất thố, nhưng cũng khiến ta cảm thấy bất đắc dĩ: "Trong thư nói Việt quân muốn mời ta vào cung, là có chuyện gì?"

"A! Thiếu chút nữa quên mất!" Các vệ sĩ đột nhiên quỳ xuống: "Chúng ta thừa lệnh Việt quân, đến đây phụng viếng Tổng tướng quân, đồng thời mời Tô tiên sinh vào cung làm khách."

"Làm khách? Ta làm gì có tài đức như thế?" Tuy tâm động, nhưng tốt nhất là nên hỏi rõ ràng.

"Căn cứ thám tử hồi báo, Tổng tướng quân đối đãi như tay chân, hơn nữa tướng quân là tâm phúc của Việt quân. Hôm nay thân gặp bất trắc, Việt quân sầu não lo lắng, tự nhiên muốn hảo hảo mở tiệc chiêu đãi Tô tiên sinh."

"Như vậy a..." Nắm chặt huyền thiết kiếm trong tay, đáy lòng kiên quyết, ta nói: "Làm phiền các vị dẫn đường."

Ta không muốn giết Câu Tiễn, thế nhưng ta phải làm, kỳ hạn ba tháng vừa đến. Nếu hắn không chết, không chỉ là ta, mà còn liên lụy đến rất nhiều người vô tội muốn chết chung với hắn.

Với ta mà nói, hắn cũng không đủ vĩ đại đến mức bắt mọi người chôn cùng, cho nên.... Câu Tiễn, xin lỗi người.

"Không cần sợ, chuyện này sẽ trôi qua."

"Ân?" Huyền thiết kiếm trong tay bỗng nhiên truyền đến âm áp khó mà nói nên lời... Không ngờ ngay cả một thanh kiếm cũng biết cách an ủi ta...

8. Chương 8: Chương Cuối

Ở trên đường trở về Việt quốc, ta ngồi trên kiệu, lại nghi ngờ đến hốt hoảng. Vì vậy vén rèm lên hỏi: "Gặp Việt quân có.... cảm kỳ gì không?"

Vệ sĩ suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Việt quân không câu nệ tiểu tiết, ở phương diện nói chuyện không cần quá băn khoăn, phương diện ăn mặc cũng không phải rất chú ý. Thế nhưng dựa theo lễ nghi và an toàn, khách nhân không thể đeo kiếm vào cung."

"Như vậy a..." Trong lòng kêu thầm một tiếng không ổn, không thể đem kiếm, ta làm sao dùng huyền thiết kiếm giết hắn?

Thực ra tỉ mỉ nghĩ lại, lần này ta đến Việt cung là chết chắc rồi; cho dù ta giết được Câu Tiễn, cũng giết không hết ngàn vạn tên vệ sĩ; cho dù ta trốn thoát, tương lai cũng là cữu tử nhất sinh (chín phần chết, một phần sống), nhưng rốt cuộc coi như là có cơ hội sống sót. Nếu không giết Câu Tiễn, tất cả coi như xong đời, chết chắc, đừng nói không có cơ hội, cho dù nhất định giết được hắn, sau này lại phải làm cái gì bây giờ? Nếu lúc này có thể liên lạc với Johanne thì tốt rồi, thế nhưng... Ai! Lẽ nào một đời mỹ nhân Hoàng Nhược Hạm đã định sẵn chết "tha hương dị đại"?

Lúc này, đội ngũ đi ngang qua một chợ bán cá, trong không khí tràn ngập mùi vị khiến ta nhin không được phải nhíu chặt chân mày.

"Oa! Nhìn ruot của con cá kia a! Thật là lớn!" Một tên vệ sĩ ham ăn kêu to.

"Thật muốn mua một chút đến ném thử... Tô tiên sinh, người muốn ăn một chút không?"

"Ruot cá..." Ta mê muội nhìn vào từng chuỗi ruot cá màu trắng giống trân châu được treo trước sạp cá.

Điều này làm cho ta đột nhiên nhớ tới ruot cá là một tên gọi khác của bảo kiếm thời cổ, sở dĩ gọi ruot cá tất cả đều bởi vì... Ha ha ha! Ta có cách rồi!

"Ta không ăn ruot cá, thế nhưng ta muốn mua một con cá thật lớn, thật lớn, thật lớn!"

"Ta vừa mới nhìn thấy có người vận chuyển một con cá tầm (cá tuna) dài hai thước, nhưng cá lớn như vậy, ta sợ tiên sinh ăn không hết."

"Ai nói ta muốn ăn? Ta muốn tặng cho Việt quân!"

"Không ngờ Tô tiên sinh có hảo ý như vậy! Tại hạ cảm thấy xấu hổ..."

"Đi giúp ta mua con cá đó, thế nhưng trên người ta không đem theo tiền, người trước giúp ta trả tiền."

"Là!"

"Ha ha ha..." Trong lòng giấu không được đắc ý, cười khúc khích.

Mua xong cá, đội ngũ tiếp tục lên đường; mà ta cũng thoải mái tự nhiên nằm trong kiệu, nhìn con cá bị treo trên cây trúc ở bên cạnh lúc ẩn lúc hiện.

Lắc qua lắc lại, đột nhiên cảm thấy buồn ngủ, nghĩ thầm: "Lúc tỉnh lại có lẽ hẳn là đến Việt đô.... Ân... Ngủ một chút được rồi!"

...

"Ô tiên sinh!"

"Ân..."

"Ô tiên sinh! Đến nhà trọ rồi!"

"A?!"

Ta vén rèm lên, cảnh sắc bên ngoài là mặt trời hoàng hôn màu vàng cam mang theo chút đỏ tươi. Bóng dáng của hai, ba ngọn cây khô vẫy giương những móng vuốt khô gầy, muốn vươn lên cao chạm đến mặt trời chiều không thể chạm vào kia, lúc này, phương xa bay tới vài cánh chim nhạn.

"Ân?" Một tên vệ sĩ đột nhiên cảm thấy trên mặt ẩm ướt dính dính, vì vậy vươn tay tính lau đi — "A... Cút chim..."

"..." Không chỉ có ta, ngay cả các vệ sĩ khác đều vô thức sờ soạng mặt mình một hồi.

"Ô tiên sinh, có một con chim nhạn có thư cho người!"

"Đưa cho ta!" Tiếp nhận thư, nhìn chữ ký trên thư... Là Nam Thi.

Bất đắc dĩ mở ra, dựa theo tính cách của Nam Thi, bên trong hẳn là một đồng "Người còn chưa chết sao?", "Nhớ mua một ít sản vật nổi tiếng đem về"....; nhưng mà, khi ta tỉ mỉ xem kỹ, mới phát hiện cũng không phải như vậy.

Trong thư viết: "Di Quang ở núi Trữ La chờ người."

"..." Tại sao Tây Thi phải chờ ta? Lúc này, trong phong thư lại rút xuống một mảnh giấy khác, ta lật lên, mở ra nhìn.

Đó là một bức tranh, nét vẽ đơn giản phác họa một ngôi chùa cổ và một cái chuông lớn. Ta không phải Duẩn Thuấn, đương nhiên nhìn không ra huyền bí trong đó.

"Di? Đây không phải là Bách niên cổ chung của Lan Dương Tự sao?" Một tên vệ sĩ hô to.

"Đúng vậy! Đúng là Lan Dương Tự, ta từng đến đó vài lần!" Một người khác phụ họa.

"Lan Dương Tự? Có cái gì đặc biệt về nó sao?" Ta hỏi.

"Tiên sinh không biết Lan Dương Tự sao? Ha ha ha..." Vệ sĩ nở nụ cười, nói: "Lan Dương Tự có một người đặc sắc và một phong cảnh hiếm có, kỳ nhân chính là yêu hoa lan thành si cuối cùng quy y Phật môn, có danh xưng Thiên hạ nhất kiếm Ân Cửu Lan. Mà kỳ cảnh còn lại là tứ quý giai tình (bốn mùa trong xanh), không có mùa thu hay mùa đông, lúc nào cũng thái dương ấm áp hợp lòng người."

Nghe xong vệ sĩ giới thiệu, ta lại lần nữa cúi đầu xem kỹ bức họa trong tay.

"Thiên hạ nhất kiếm... Bách niên cổ chung... Tứ quý giai tình...?!"

"Tiên sinh làm sao vậy? Thân thể khó chịu sao?"

"Thiên hạ nhất kiếm, bách niên cổ chung, tứ quý giai tình... Nhất kiến chung tình... Không thể nào?!" Thật là một đáp án đáng sợ.

Ý tứ của Nam Thi là, Tây Thi thích ta, hơn nữa là từ sớm đã thích ta. Chuyện này làm sao có thể?!

Nhưng chuyện này so với một con trâu đực sinh ra một miếng bít - tết tám phần chín còn muốn không có khả năng!!!

Lúc này, biểu tình si ngốc ta bị đám vệ sĩ khiêng vào nhà trọ ăn cơm. Thời gian dùng cơm, nhóm vệ sĩ ngoại trừ vài đầu ăn cơm, còn thỉnh thoảng lén lút ngắm nghía ta đang liêu mạng và cơm — nhưng trong bát của ta căn bản không có hạt cơm nào cả.

Hiện tại ta rơi vào trong trầm tư, những hình ảnh ở chung với Tây Thi, nơi chốn đều là mâu thuẫn. Nếu thực sự như những gì Nam Thi nói, nàng đối ta nhất kiến chung tình. Vậy vì sao nàng không ở lại với ta, mà cố ý trở lại Chiến quốc?

Nếu nàng cố ý phải trở về Chiến quốc, lại vì sao còn phải vợ vết toàn bộ mỹ phẩm của ta không chừa? Đông Thi nói nàng tham tiện nghi nhỏ, nhưng tỉ mỉ nghĩ lại, hành động của nàng không đơn giản là ham lợi nhỏ, mà gần như ăn cắp kiêm cướp đoạt. Một người luôn luôn cao ngạo và thuần khiết như nàng làm sao lại tùy tiện hành động như vậy?

Nếu... Nàng lấy mỹ phẩm của ta chỉ vì khiến ta một đường truy đến Chiến quốc... "Khanh!" Cái chén trên tay rơi xuống đất.

Ta quay đầu, vẻ mặt nghiêm túc hỏi một người vệ sĩ: "Nếu một nữ nhân tìm mọi cách làm khó người, nhưng người vì nàng muốn chiến đấu với cự thú đáng sợ, lặn xuống nước cùng quái vật đánh nhau, trúng độc người đầy thương tích, sau đó nàng lại cố ý ném người dưới ánh mặt trời phơi nắng, là vì sao?"

Các vệ sĩ nhìn nhau, sau đó cùng kêu lên: "Độc nhất là lòng của phụ nữ."

"Vậy... Nếu nàng sau đó lấy thân báo đáp, giải hết độc trên người của người?" Ta bất an hỏi.

Nhóm vệ sĩ lộ ra nụ cười, một người trong đó nói rằng: "Nàng như vậy nhất định là rất yêu người, chỉ là không có cảm giác an toàn, cho nên khắp nơi làm khó người mà thôi."

"..."

"Tô tiên sinh vì sao lại khóc? Chẳng lẽ do đồ ăn không ngon?"

Ta nở nụ cười một chút, nói: "Chỉ là bỗng nhiên nhớ tới một người mà thôi... Ta lên lầu nghỉ ngơi, không có việc gì không cần làm phiền ta."

"Là! Xin tiên sinh bảo trọng!"

Trong phòng, một mình ta ngồi trước ngọn nến, nghĩ thầm, sinh mạng của ta trước đây cũng giống như ngọn nến này, tùy thời đều bị dập tắt. Nhưng, sau một đêm triền miên với Tây Thi, ta ngoài ý muốn bình phục, nhưng Tây Thi có thể lại...

Đột nhiên nổi lên một cảm giác xung động, muốn từ cửa sổ nhảy xuống, một đường chạy thẳng về núi Trữ La. Ta thật muốn gặp nàng.

Vì vậy ta mở cửa sổ, nhìn một chút độ cao, lầu hai, nhảy xuống có lẽ không chết được. Vì vậy ta bước chân trái ra — Đột nhiên! Có người nắm lấy mắt cá chân ta!

"Ai?" Chắc không phải là đám vệ sĩ kia đi?

"Là ta."

"Bắc Ninh? Người tới nơi này làm gì?"

Một thân bạch y, sắc mặt trắng bệch, môi tái nhợt, Bắc Ninh nghiêm túc nhìn ta, rất giống ác quỷ. Nàng nói: "Vào trong trước!"

Thật vất vả bò ngược vào phòng, ta nhanh tay cầm tay Bắc Ninh, hỏi: "Tây Thi rốt cuộc bị cái gì?"

"Giống người trước đây, ban độc nhiễm toàn thân. Nam Tụ trên đường quay về núi Trữ La nhặt được nàng hôn mê, may mà cứu được nàng một mạng, nhưng..."

"Nhưng cái gì, người nói mau!"

Bắc Ninh vẻ mặt áy náy nhìn ta nói: "Nam Tụ ở Tề quốc hỏi mấy trăm người, cuối cùng tra xét được loại độc mà người trúng tên là Hộc Yết. Là một loại độc trên người của quái vật thượng cổ, mà thực vật duy nhất có thể giải độc là một loại tên là Quang Mang hoa, nhưng loại hoa này rất lâu mới nở một lần..." Nàng đưa ra ba ngón tay.

"Ba tháng?"

Lắc đầu...

"Không phải là ba năm đi?"

Lắc đầu....

"Ba... Ba mươi năm? Đừng nói giỡn nữa..."

Bắc Ninh vẫn lắc đầu, nói: "Ba ngàn năm, loại hoa này ba ngàn năm mới nở một lần, mà lần gần đây nhất là hơn ba trăm năm trước."

"Nói cách khác, muốn giải độc cho Tây Thi phải chờ thêm hai ngàn bảy trăm năm nữa... Ha ha ha... Ha ha ha.... Căn bản là nói giỡn với ta..."

"Di Quang hẳn là mang theo quyết tâm muốn chết mới trở về núi Trữ La. Ta và Nam Tụ nhìn không được, cho nên mới tìm người."

"Nàng vì sao lại tự chủ trương như thế..." Ta vô lực quỳ trên mặt đất.

"Di Quang nàng mong muốn người có thể sống sót từ Việt cung trở về. Vì sinh mệnh của dân chúng, người phải hoàn thành nhiệm vụ này, ta sẽ ở trong tối giúp người."

"Khinh công của cô tốt lắm, nhưng có thể đưa tôi đột phá hơn một ngàn một vạn cao thủ bên cạnh Câu Tiễn sao?"

"Chuyện này..."

"Trở về đi! Nam Tụ cần cô, cô không cần đi chết với tôi." Ánh mắt của ta dừng lại huyền thiết kiếm treo trên đầu giường, nói: "Tôi tự có chừng mực."

Sau khi chia tay Bắc Thi, ta chuyển sang phía sau bình phong tắm rửa một cái, đồng thời im lặng chỉnh trang y phục sạch sẽ, ngồi ở trên ghế, đợi ánh bình minh xuất hiện.

"Tô tiên sinh, chúng ta lên đường."

"Bao giờ thì đến Việt cung?" Ta hỏi.

"Buổi trưa hôm nay."

"Tốt..." Ánh mắt chăm chú nhìn vào cái hoa đỏ thắm ở trên đầu cá, sau đó không lâu, ta ngồi trên kiệu.

Dọc đường đi, ta đều nhắm mắt nghĩ lại các tình huống gần đây.

Ta thực sự là kẻ lạnh lùng với tình yêu sao? Hoặc là cho tới bây giờ một kẻ không được quan tâm như ta mới tạo thành cá tính này? Rất nhiều người, bao gồm mối tình đầu lão sư Mục Anh đều vì cơ thể của ta mới yêu ta, nhưng mà Tây Thi là vì cái gì?

Thứ nàng muốn khẳng định không phải cơ thể của ta, nhưng nàng mang theo trái tim của ta, linh hồn của ta. Hiện tại trong đầu ta toàn bộ đều là nàng, tưởng tượng hình dáng đau đớn của nàng, lại khó chịu đến mức muốn rút đao tự sát.

Nhưng bây giờ không phải thời điểm, đợi giết được Câu Tiễn, thời gian tự nhiên đến rồi.... Tây Thi, ta sẽ không để người cô đơn một mình. Thế giới không có người, ta sớm muộn gì cũng chết mà thôi.

"Tô tiên sinh có chuyện gì cần sao?"

"Có thể giúp ta chuẩn bị giấy bút không?"

"Vâng!"

Đợi đến khi giấy bút đưa lên, ta qua loa viết vài chữ lên giấy, sau đó giao cho vệ sĩ, nói: "Giúp ta dùng tốc độ nhanh nhất đưa đến nhà của Thi Nam Tụ ở núi Trữ La."

"Tiểu nhân có thể hỏi tiên sinh viết chút gì không?"

"Báo tin vui mà thôi, mau đi đi... A! Được rồi! Quyển sách này tặng cho người..." Ta đem cuốn sách của Đặng Tích cho hắn, nói: "Tham gia quân ngũ khổ cực lại kiếm không được tiền, thanh niên cần phải đọc nhiều sách mới có tương lai."

"Ha ha ha... Cảm tạ Tô tiên sinh!"

Lẳng lẳng nhìn tên vệ sĩ trẻ tuổi lộ ra biểu tình hài lòng, trong lòng ta không ngừng thở dài: "Đặng tiên sinh, người cần phải phù hộ tiểu tử này là một người có thể đào tạo..."

"Được rồi, người tên là gì? Ở nơi nào?" Ta có chút hiếu kỳ hỏi.

"Ta là Tô Du, cùng thúc thúc Tô Tình vốn đều ở Chiết Đông... Ha ha! Bây giờ ta mới phát hiện Tô tiên sinh trùng tên trùng họ với thúc thúc ta!"

"Đúng là trùng hợp..." Đúng lúc đến làm cho ta nghĩ uống sạch một tá rượu vodka sau đó ngửa mặt lên trời cười to.

Cuối cùng cũng tới được Việt cung, ngẩng đầu nhìn trước mắt cung điện hoa lệ lại giống ngục tù, đây là nơi chôn thân của Hoàng Nhượng Hạm ta. Vệ sĩ trọng binh nghiêm chỉnh đứng thành một hàng dài, tất cả đều là mặt không biểu tình, tựa hồ đang biểu lộ: "Dám cả gan hành động thiếu suy nghĩ, giết không tha!"

Thế nhưng, hôm nay ta không chỉ muốn hành động liều lĩnh, mà còn muốn lấy đầu của quân chủ bọn người...

"Thảo dân Tô Tình khấu kiến bệ hạ."

"Ha ha ha! Tô tiên sinh đa lễ, mời ngồi!" Câu Tiễn phóng khoáng cười.

"Tạ ơn bệ hạ." Ngẩng đầu, ánh mắt đảo qua gương mặt của Câu Tiễn, quả thực như sử sách bàn luận, vẻ mặt gian tà, diện mạo ích kỷ, điển hình của loại người chỉ có thể chung hoạn nạn, không thể cùng hưởng vinh quang.

Cũng chỉ có người như vậy, mới có thể đưa ra yêu cầu ép buộc một người có cống hiến lớn nhất trong sự nghiệp phục quốc như Tây Thi đi thị tẩm.

"Cá này thật là đồ sộ." Câu Tiễn thỏa mãn nhìn con cá tầm được dâng lên: "Người đâu! Đem cá mổ, nấu canh, thưởng cho mỗi người một chén!"

"Bệ hạ, chậm đã!"

"Tô tiên sinh có chuyện gì?" Câu Tiễn tuy không tức giận, nhưng trong giọng điệu lộ vẻ không vui.

"Cá này là ta mua để cầu phúc cho bệ hạ." Ta vẻ mặt nghiêm túc nói với hắn.

"Cầu phúc?"

"Thảo dân đến từ Đài quốc, là ở phía nam của Sở quốc, phía dưới đảo Hải Nam, gần với đảo Mỹ Lệ. Quốc gia của ta có một nghi thức cầu phúc, chính là dùng tay điểm nhẹ lên trán cá, sau đó mới mổ bụng cá. Dụng ý là khấn cầu thần minh phù hộ và chúc phúc cho sự nghiệp hưng thịnh, nếu bệ hạ tiếp thu cầu phúc, như vậy, đại nghiệp của Việt quốc nhất định kéo dài thiên thu vạn thế!"

"Thật tốt quá! Mời Tô tiên sinh giúp quả nhân cầu phúc!" Biểu tình của Câu Tiễn tham lam mà nói.

"Tốt..."

Ta chậm rãi đến trước mặt Câu Tiễn, nhẹ nhàng điểm lên trán hắn, động tác này khiến các thần tử bên dưới lộ ra ánh mắt ước ao rồi lại đổ kị.

Bọn họ dùng cả đời dâng cho Câu Tiễn, nhưng chưa từng có cơ hội có thể tiếp cận hắn như ta. Hôm nay ta đơn giản vì một câu cầu phúc mà có thể tới gần hắn, thậm chí chạm vào hắn, trong lòng các thần tử làm sao có thể chấp nhận đây?

Tiếp theo, ta xoay người lấy tay thọc vào trong bụng cá, đồng thời một đường mổ đến gần đuôi cá. Tâm tình của Câu Tiễn có vẻ khẩn trương đến cực điểm, hắn muốn biết ta kế tiếp sẽ làm cái gì, mà ta lại làm sao có thể khiến hắn thất vọng?

"Ta, Tô Tình, lấy danh nghĩa là người phát ngôn của Hắc Đế, phụng mệnh ——" nắm huyền thiết kiếm trong ruột cá, ta hô to: "Lấy đầu tên hôn quân như ngươi!!!"

"A!!! Hộ giá, hộ giá!" Thấy ta bỗng nhiên từ trong bụng cá rút ra một thanh bảo kiếm toàn thân đen như mực. Câu Tiễn sợ hãi, cả người té trên mặt đất.

Thấy bộ dáng hèn nhát của Câu Tiễn, ta không khỏi cười nhạt, đồng thời dùng hai tay cầm lấy chuôi kiếm, đâm thẳng hướng đầu Câu Tiễn!

"Khanh!"

"!?"

Ngay lúc kiếm phong chỉ cách Câu Tiễn khoảng mười cen-ti-mét, thế công của ta bỗng nhiên bị... một thanh kiếm khác chặn đường; không chỉ thế, tay của ta còn bị chấn động đến mức tê rần, huyền thiết kiếm bị rơi xuống đất.

Phạm Lãi dùng kiếm chĩa vào mặt ta, hỏi: "Thích khách, người phương nào sai khiến ngươi?"

Ta cười nói: "Ngươi cho là đã kết thúc?"

"Ngươi!?"

Đột nhiên, ám khí màu đen từ trong tay áo của ta bay ra, trực tiếp trúng cổ của Câu Tiễn!

"A a a!!! Cổ của ta!" Câu Tiễn đau đớn nắm chặt cần cổ không ngừng bốc khói, đó là dấu hiệu do huyền thiết kiếm gây ra.

Trước đây, ta biết cơ hội chém được Câu Tiễn không cao, cho nên lâm thời làm một cái lò xo phóng ám khí đặt trong tay áo, đồng thời từ trên thân huyền thiết kiếm mài ra một ít kim loại, làm thành một cây châm nhỏ, quả thực hữu dụng.

"Bệ hạ!!! Chống đỡ a!!! Bệ hạ!"

"Ta... ta... ta..." Tất thở.

"Tên ác tặc này!!!" Phạm Lãi phát điên muốn chém về phía ta. Còn ta vẫn thủy chung duy trì dáng vẻ tươi cười.

"Cái này coi như là trừng phạt mà ngươi lừa dối Tây Thi."

"Ngươi... Ngươi thấy được?!"

"Câu Tiễn đã chết, vinh hoa phú quý của ngươi tan thành mây khói. Phạm Lãi, kết quả là ngươi tự mình bận rộn không công! Ha ha ha!"

"Câm miệng!!!"

Khi kiếm của Phạm Lãi kề sát cổ, ta cảm giác chung quanh dị thường thanh tĩnh, giống như đây là chuyện đương nhiên.

Trước đây ta rất sợ chết, rõ ràng thân thể khỏe mạnh, một năm nhưng phải làm hơn mười lần kiểm tra sức khỏe toàn thân mới có thể yên tâm; nhưng hiện tại bất đồng, tất cả đều bởi vì ngươi, Tây Thi...

"Đao hạ lưu nhân!!!"

Âm thanh này rất quen tai? Ngẩng đầu vừa nhìn — "Giang Phương Phương?!"

"Nhược Hạm đón lấy ta!!!"

Cái này... kêu ta làm sao dám đỡ nàng? Ngươi này một trăm tám mươi cen-ti-mét cộng thêm cái hông hướng về phía ta, ta làm sao có dũng khí đó? Vì vậy ta lùi ra sau một bước.

Cho nên đương nhiên, lão già niên thiếu Phạm Lãi trở thành bao cát thay thế.

"Giang Phương Phương, hông của ngươi uy lực thực sự quá lớn, Phạm Lãi đã ói ra máu!" Ta kinh ngạc kêu to.

"Hiện tại mặc kệ chuyện này! Johanne nói người gặp nguy hiểm, cho nên ta muốn —" Giang Phương Phương một bên nói không ngừng, một bên cầm lấy tay ta chuẩn bị chạy trốn.

Nhưng mà, khi nàng quay người lại, thấy đám vệ sĩ mặc trọng giáp, trong tay cầm binh khí, không khỏi hạ xuống ba đường hắc tuyến và hai giọt mồ hôi lạnh.

"Johanne Trần gạt ta..." Phương Phương theo phản xạ lùi về sau: "Nàng rõ ràng nói chỉ có hai ba con mèo nhỏ..."

Ta nói: "Trước đây chúng ta đều nói người lấy một địch mười ngàn, hiện tại trước mắt đúng là hai ba con mèo nhỏ không sai... Quên đi! Người tự mình chạy đi, nếu Tây Thi chết, ta cũng không có lý do muốn sống."

"Người cư nhiên hạ gục mỹ nữ Chiến quốc?!" Phương Phương vẻ mặt hết hồn nhìn ta, sau đó, nàng lại khôi phục bản tính: "Muốn ta bỏ lại bằng hữu, làm không được!"

Sau khi nói xong, nàng thậm chí nhặt lên kiếm của Phạm Lãi muốn tiến lên, thực sự khiến ta dở khóc dở cười.

"Không ngờ thế gian còn có người có tình có nghĩa như các người!"

"!?"

Âm thanh chấn động này, giọng điệu tự phụ quen thuộc... Hắc Đế?!

Một luồng khói đen bỗng nhiên trống rỗng tụ tập ở giữa đám vệ sĩ, bọn hắn đều cảnh giác lùi về phía sau, đồng thời dùng trường thương chĩa vào đoàn khói đen.

Sau đó không lâu, "Rầm rầm!!!", một trận nổ mạnh ở trung tâm khói đen tản ra, thế nhưng không có đụng tới ta và Giang Phương Phương, quỷ dị chính là, đám vệ sĩ bị nổ trúng toàn thân không phải màu đen, mà là chuyển sang màu xanh!

"Có rắn?!"

"Nhiều rắn quá!!!"

"Mẹ ơi!"

Ta và Giang Phương Phương hít một hơi thật sâu, ít nhất... có mấy ngàn, Không đúng! Là hơn mười ngàn rắn độc ở cầu thang bò lên. Các vệ sĩ nếu không trúng độc thì bị cắn chết, chỗ này nghiêm nhiên trở thành một cái hang rắn!

Lúc này Hắc Đế mới hiện thân, không phải dùng bộ dáng của rắn, mà là một nữ tử xinh đẹp tóc đen mắt đỏ, dáng người duyên dáng. Đám binh sĩ vừa nhìn thấy nàng, đã nắm chặt trường thương đâm đến, nhưng tất cả còn chưa đụng tới Hắc Đế đã biến thành nét mặt xanh xao, toàn thân co quắp, miệng sùi bọt mép.

"Kỳ hạn ba tháng còn chưa tới, mà ta đã giết chết Câu Tiễn, người tại sao thả rắn cắn người?!" Ta tức giận mở to miệng chất vấn nàng.

Hắc Đế nhú mày, nói: "Nếu ta không giết bọn hắn, người còn sống đến giờ?!"

"Người... Người có thể âm thầm cứu chúng ta!" Ta nhất thời vô lực.

"Ta, Hắc Đế làm việc từ trước đến nay quang minh lỗi lạc, cứu người sẽ dùng cách công khai, tuyệt đối không cần âm thầm ra tay. Thế nhưng ta lúc trước nói qua, người nào thấy ta — toàn bộ đều phải chết!"

Ta nhanh chân che chắn Giang Phương Phương, nói: "Nàng là bạn của ta! Người không được làm vậy!"

"Người giúp ta giết Câu Tiễn, ta tự nhiên không giết người, nhưng nguyên tắc của ta không thể vi phạm, cho nên —" Trong tay Hắc Đế tụ thành một khối xà cầu màu đen, sau đó ném về phía ta và Giang Phương Phương: "Yên tâm! Ta không chạm tới người, nhưng bằng hữu của người phải chịu khổ!"

"Đừng!" Ta sợ hãi nhắm mắt lại.

....

"Ân?" Phát hiện bàn tay ấm áp của Giang Phương Phương còn để trên người ta, vì vậy ta cố lấy dũng khí mở to hai mắt.

"Huyền nhi, ngươi không phải hứa với ta sẽ không giết người bù ra bãi sao?" Một vị nữ tử thanh tú, khí chất thánh khiết, tướng mạo ngang ngửa với Hắc Đế đang đùa giỡn với xà cầu mà Hắc Đế ném tới, đồng thời bất mãn bĩu môi.

"Sương Khiết, không phải nói ta đang thi hành nhiệm vụ Ngọc Đế giao phó sao? Ngươi chạy tới làm cái gì?" Hắc Đế hai tay chống nạnh, ra vẻ tức giận lên tiếng.

"Ngọc Đế kêu ngươi giết Câu Tiễn, nhưng không cần giết những người khác...."

"Ta là Tử thần, nếu địa phương mà ta đi qua không có người chết, vậy còn giống cái gì?"

"A... Ta đây là người nắm quyền sự sống, nếu như địa phương có ta mà còn có người chết, khẳng định là không được." Nói xong, Sương Khiết nhẹ nhàng phát tay, đàn rần tất cả đều biến mất, hơn nữa những vệ sĩ bị cắn chết hoặc bị trúng độc đều phục hồi như cũ, chỉ là bọn họ đều ngủ.

"Ngươi... ngươi... ngươi... ngươi..." Hắc Đế chỉ vào Sương Khiết, ngươi nửa ngày, cũng nói không nên lời trách cứ.

Sương Khiết khẽ cười, đi xuống bậc thang, ôm lấy tấm eo nhỏ nhắn của Hắc Đế, ở bên tai nàng khiêu khích mà nói: "Ngươi lâu như vậy không trở về, ta rất nhớ ngươi... Chúng ta về nhà được không?"

"Được..." Khuất phục.

Mất thấy Hắc Đế và Sương Khiết muốn đi, ta nhanh miệng truy vấn một vấn đề đã giữ trong lòng bao lâu nay: "Hắc Đế mang thai có phải do ngươi làm hay không?"

"Đúng vậy!" Tương đối với Hắc Đế trợn trắng mắt nhìn ta, Sương Khiết nhưng lại phóng khoáng thừa nhận: "Mặc dù qua mấy ngàn năm, thân thể của nàng vẫn như cũ hấp dẫn lấy ta. Ha ha ha..."

Giang Phương Phương: "Các ngươi hai người đều là nữ nhân nha..."

Hắc Đế: "Là thần tiên, muốn ân ái liền ân ái, muốn sinh hài tử liền sinh hài tử!"

Ta lại hỏi: "Vậy nguyên tắc trước đây của ngươi ở đâu?"

Hắc Đế hừ lạnh một chút, kiêu ngạo nói: "Nguyên tắc đặt ra là để vi phạm, không phải sao?"

Nói xong, hai người tay trong tay, nhanh như chớp biến mất trước mặt chúng ta.

"Thì ra làm thần tiên tốt như vậy..." Giang Phương Phương về mặt sùng bái nói.

Lúc này, trong túi của nàng bỗng nhiên truyền đến chấn động.

"A! Máy phát tín hiệu của Johanne có phản ứng, chúng ta cần phải trở về!"

"Không được! Ta muốn ở lại với Tây Thi..."

"Có nguyên nhân gì đáng giá cho ngươi bỏ lại đám tỷ muội chúng ta?" Giang Phương Phương không vui hỏi.

"Các ngươi hay nàng đối với ta đều quan trọng, mất đi một trong số đó, đều khiến ta đau khổ muốn chết, hôm nay nàng sẽ chết..."

"Nàng bị bệnh gì?"

"Nàng trúng độc.... Thảo dược dùng để giải độc phải chờ hai ngàn bảy trăm năm sau mới sinh trưởng."

"Hai ngàn bảy trăm năm sau.... Không phải là thời đại của chúng ta sao?"

"A?"

"Ta vừa mới nhìn thấy Johanne ở trên máy thời gian đưa vào là thời đại Chiến quốc hai ngàn bảy trăm năm trước. Nếu như trở về thời đại của chúng ta, ngươi nói loại hoa đó hẳn là nở rồi, không phải sao?"

"... Người có biết hay không..." Ta vui đến mức khóc, nhìn Giang Phương Phương.

"Biết cái gì?" Giang Phương Phương có chút bất mãn hỏi.

Ta bỗng nhiên ẵm Giang Phương Phương, đồng thời cho nàng một nụ hôn nồng nhiệt, khóc nói: "Người vừa rồi trong nháy mắt rất giống Thánh mẫu Maria!"

"A?"

"Ta yêu người, ta đi trước."

Căn phòng làm bằng trúc, trong phòng u ám, một nữ nhân mặc áo đen si ngốc nhìn vào phong thư chỉ có sáu chữ.

Trong phòng tỏa ra mùi vị thảo dược nồng nặc, trong áo choàng màu đen cũng được huân đầy hương khí, nhưng làm sao đều không giấu được mùi vị tanh tưởi phát xuất từ trên người nữ tử.

Đó là biểu hiện của độc vật thượng cổ Hộc Yết thời kỳ cuối, kẻ cận tử vong.

"Ta cứu người, không phải muốn người chết cùng ta... Hoàng Nhược Hạm! Kẻ ngu ngốc này!" Nữ nhân thất thanh khóc rống lên,

"Tỷ tỷ?!" Vừa vào phòng, nhìn thấy Tây Thi giống một người bệnh tâm thần khóc lóc. Đông Thi vội vàng đặt chén thuốc vừa cực khổ sắc tám tiếng đồng hồ xuống bàn, đồng thời tiến lên ôm lấy Tây Thi: "Thân thể của người đã trở nên suy yếu rồi, đừng tiếp tục lãng phí sức lực của mình nữa!"

"Dù sao ta chết chắc rồi, còn không bằng sớm chút chết đi cho xong!"

"Tỷ tỷ..."

Nam Thi nghe được tiếng khóc cũng chạy tới, vừa nghe những lời không có chí khí của Tây Thi, hận không thể lập tức cho nàng hai cái tát.

"Ta này đại phu còn chưa có ý định buông tay, bệnh nhân như người đã vội vàng muốn chết! Ta khinh! Đông Lâm, phong bế toàn bộ huyết đạo của nữ nhân này cho ta!"

"Nam Tụ, chuyện này không tốt lắm..."

"Người nghe theo là được rồi! Lẽ nào người muốn nhìn thấy nàng chết?"

"..." Đông Thi trầm mặc một chút, cuối cùng nghe lời Nam Thi, phong lại huyết đạo toàn thân của Tây Thi.

"Người nằm yên ở đây cho ta, hảo hảo nghĩ lại! Đông Lâm, chúng ta đi!"

Căn phòng nhỏ lại khôi phục không khí u ám yên tĩnh như trước, Tây Thi bị phong bế huyết đạo ngơ ngác nhìn trần nhà, đáy lòng suy nghĩ tất cả đều là nữ nhân với ngôn ngữ sắc bén, hành vi càn rỡ kia.

"Dát..." Cửa lại bị đẩy ra.

"Bọn họ không phải lại quay về đi?" Tây Thi nghĩ như vậy.

Không ngờ, nàng lại được hai cánh tay ôn nhu vây chặt, hơn nữa đầu còn được nhẹ nhàng đặt vào trong ngực của một người.

"Thế nào lại đổi thành mặc y phục đen thế?"

"Nhược... Nhược Hạm?!" Tây Thi mở to mắt, bởi vì á huyết (huyết cam) cũng bị điểm, cho nên nàng không cách nào mở miệng.

Ta xoắn lên áo khoác màu đen, ôn nhu mà hôn nàng, mà ánh mắt của nàng dường như đang kể lể: "Ta rất bẩn, không cần đụng vào ta." Khiến ta không khỏi bật cười.

"Người không bẩn cũng không xấu, còn rất đẹp." Ta không có nói sai, tuy độc ban đã thổi rửa toàn thân nàng, bao gồm cả gương mặt của nàng. Nhưng trong mắt ta, nàng vẫn như trước là mỹ nữ bạch y thanh cao ngạo nghễ, đón gió mà đứng.

Thấy ánh mắt của Tây Thi, như trước vẫn lộ ra vẻ không tin. Vì vậy ta tự hỏi một lát, sau đó nói: "Bằng không chúng ta đến đầu xem, ai tương đối bẩn hơn có được hay không?"

"Chuyện này có gì đáng so..." Ánh mắt của Tây Thi lộ ra không cần nói, nhưng ta không ngại, thẳng thắn nói với nàng: "Lúc ta còn nhỏ, trong nhà rất nghèo, thực sự nghèo túng, đệ đệ muội muội đều mặc đồ rách, ba bữa ăn không phải là đồ đông lạnh vài ngày, chính là những thứ hàng xóm ăn thừa đem cho chúng ta."

"Nhưng mà, kỳ quái chính là, mẹ của ta luôn có cách khiến cho trang phục ngăn nắp xinh đẹp, dùng toàn túi xách hàng hiệu, nước hoa trên người cũng là hàng hiệu, ăn mặc cũng là hàng hiệu, toàn thân trên dưới không có một chỗ không là hàng hiệu... Cho nên ta vẫn nghĩ mẹ của ta rất lợi hại, trong nhà nghèo như vậy, mà nàng vẫn như cũ có thể bảo dưỡng rất tốt."

"Đủ rồi, Nhược Hạm..."

Ta không để ý tới Tây Thi, tiếp tục nói: "Có đôi khi để có một bữa ăn, ta phải đi tìm một vị thức thức quái gở. Tên thức thức kỳ quái này, đối xử với ta không tệ, luôn luôn cho ta tiền và đồ ăn. Nhưng trước khi hắt cho ta cái gì, cái giá là ta phải cởi sạch quần áo, giống một con búp bê để hắt đùa giỡn, mà ham mê của hắt chính là thích sưu tập những chiếc quần lót có dính máu, cho nên mẹ của ta thường mắng ta nhất bởi vì quần lót của ta luôn vô cơ mất tích..."

"Ta cầu người, đừng nói nữa!"

"Cho nên, khi còn bé, ta đã biết thiên hạ không có bữa cơm nào không phải trả tiền. Tình thân, tình bạn, tình yêu, đó chỉ là vi khuẩn có hại và kim tẩy trắng tạm thời, thế giới không có vĩnh hằng. Cho nên bất cứ thứ gì đều có cái giá của nó, bởi vậy ta đối với bất kỳ người nào muốn tiếp cận ta đều lập ra các loại thử thách, mà người —" ta dừng lại đối diện ánh mắt của Tây Thi: "Người nhưng có thể không ngừng khảo nghiệm ta, khiến ta hận người thấu xương, rồi lại trong lúc nguy cấp hiểm nghèo liều lĩnh cứu ta... Chúng ta là cùng một loại người, thích thử thách người khác, dùng sinh mạng chứng kiến tất cả. Hôm nay ta yêu người, người có phải hay không cũng yêu ta?"

"Người còn phải hỏi sao? Ngụ ngốc..."

"Cám ơn người..." Nói xong, ta hôn Tây Thi thật sâu.

So với hai người đang hôn nhau, nồng tình mật ý, người đứng bên ngoài đã khóc thành một mảnh.

"Thực... thực sự rất cảm động!" Đông Thi rơi lệ đầy mặt, cắn khấn tay nói.

Nàng bây giờ toàn bộ chính là "hoa dung thất sắc", phối hợp với gương mặt vốn không mấy dễ nhìn của nàng, thảo nào sẽ có thành ngữ "Đông Thi hiệu tần, sủi thượng gia sủi (bắt chước làm bữa, xấu càng thêm xấu)". (dựa theo tích: Tây Thi xinh đẹp mỗi lần nhăn mặt vì cơn bệnh bẩm sinh giày vò, lại càng xinh đẹp hơn. Đông Thi xấu xí thấy thế, cũng bắt chước làm điệu bộ nhăn mặt như Tây Thi, không ngờ lại càng xấu xí hơn, ai trông thấy cũng vội vã lánh xa).

"Không ngờ tên xấu miệng này cũng có thân thể lạnh đạn..." Nam Thi nhìn Quang Mang hoa cầm trên tay, giọng điệu khó được thản nhiên nói.

"Chúng ta có cần gọi bọn họ không? Với cái dạng này, bọn họ khẳng định "ân ái" ba ngày ba đêm không ngừng."

"Bắc Ninh nói rất đúng!" Nói xong, Nam Thi một chân đá tung cửa phòng, sợ đến mức ta nhanh chóng dùng chân che kín thân thể của chúng ta.

Nam Thi khinh thường nói: "Hành động nhanh như vậy, cư nhiên đã cởi xong đồ rồi!"

"Hừ! Ta không tin người đối diện với Bắc Ninh tốc độ so với ta chậm bao nhiêu!" Trả lời lại một cách mỉa mai.

"Người nói cái gì?!"

Thấy Nam Thi muốn nổi giận, Đông Thi nhanh chóng nhảy vào ngăn cản: "Chế xong thuốc giải rồi hãy mắng tiếp!"

"Hừ!" Nam Thi trừng mắt liếc ta, sau đó phất tay áo rời đi.

Thấy hai người kia muốn đi, vì vậy ta vội vàng kêu lại bọn họ: "Nè! Giải huyết cho nàng trước đã, ta không nghĩ làm tình với đầu gối a!"

"..."

Thuốc giải chế xong, thân thể của Tây Thi quả nhiên cải thiện rất nhanh. Mới qua hai ngày, độc ban trên người đã tiêu thất hơn bảy phần.

Mà ta không nhân rồi, lúc nào cũng ở bên cạnh nàng đợi lệnh. Ăn cái gì ta đến đấy, lúc ngủ ta làm gối đầu, tắm rửa ta đến hầu hạ, làm tình... Nam Thi nói thân thể của nàng không thể chịu được kích thích quá lớn, cho nên ta chỉ có thể ở phía dưới.

"Ta vẫn có một vấn đề muốn thỉnh giáo..." Ba lần mây mưa qua đi, cả người ta không sức lực dựa vào trong lòng nàng thở gấp: "Người rốt cuộc có bị trúng Mê Hồn yên của Sử Thiên hay không?"

"Có..." Nàng không ngừng ở bên tai ta thổi khí, nói: "Khi đó ta dùng nội lực ép độc tan hơn phân nửa, nhưng vừa nhìn thấy người xông vào, ta nhịn không được... Cũng là khi đó mới chính thức yêu người."

"Vì sao nói như vậy?"

"Mỹ nhân trước mặt, người cư nhiên chỉ lo lắng ta có thể bị người truyền bệnh hay không, cảm tình sâu đậm như vậy không phải người bình thường có thể có."

Tây Thi sùng bái nhìn ta.

"Cho nên ở nhà trọ lần đó... Người hoàn toàn tỉnh táo đúng không?"

"Đúng vậy." Đôi tay xấu xa dao động ở phần ngực của ta.

Ta không nói gì, sau đó lại hỏi: "... Nam Thi nói người đối ta nhất kiến chung tình, có thật hay không?"

"Nam Tụ nói rất khoa trương, nhưng không thể phủ định chính là, khi đó ta bị nữ nhân hành vi phóng khoáng, người đầy mùi rượu như người hấp dẫn, vừa tiêu sái lại vừa hào sảng, khiến ta có chút động tâm... Có lẽ thực là có chút yêu người."

"Người không yêu Phạm Lãi sao?" Biểu tình của ta có chút hoài nghi, hơn nữa... giọng điệu tràn đầy dầm chua.

Tây Thi lắc đầu, cười nói: "Quen biết người sau sẽ không còn yêu Phạm Lãi nữa. Trước đây nói thương hắn, là bởi vì ta không biết cảm giác yêu là thứ gì. Dù sao trước khi gặp người, người tương đối thân cận với ta chỉ có Phạm Lãi."

"Người... Không ngại ta là một nữ nhân?" Tuy hiện tại vấn đề này rất ngốc, nhưng Tây Thi thấy thế nào cũng không giống một kẻ đồng tính, cho nên ta mới hiểu kỳ.

"Người biết ta tại sao có nhà không ở, khẳng khẳng cùng Đông Lâm, Nam Tụ và Bắc Ninh chen chúc trong một ngôi nhà nhỏ không?"

"Sẽ không phải là người có ý với bọn họ, cho nên muốn gần quan được ban lộc đi?" Ta không đứng đắn chọc nàng, bởi vì ta không biết đáp án.

"Nói đúng phân nửa." Thấy vẻ mặt của ta vô cùng kinh ngạc, Tây Thi nở nụ cười, tiếp tục nói: "Ta bẩm sinh thích cùng nữ nhân thân cận, từ nhỏ chỉ thích gần mẹ, đối cha luôn trợn mắt, phát đầu bỏ chạy!"

Ta không thể tin kêu to: "Không thể ngờ được!"

"Đúng vậy! Nhưng ta chưa từng nghĩ tới sẽ yêu một nữ nhân, chẳng qua... giờ đây yêu rồi, cũng không cảm thấy quái lạ... Chính là ta chỉ cần một người yêu ta, có thể lý giải ta, chưa hẳn cần một nam nhân có thể sinh hài tử với ta."

Nghe nàng nói rõ như vậy, không khỏi khiến ta nước mắt doanh tròn: "Thì ra người thực sự yêu ta... Khiến ta có chút..."

”Ân?”

”Muốn bỏ trốn khỏi nơi này!” Sau khi nói xong, ta lập tức ôm chầm chạy ra ngoài.

Ham muốn của Tây Thi quá lớn, tiếp tục ở nơi này, ta khẳng định mỗi ngày không thể xuống giường được!

Nhưng mà, trong mắt Tây Thi, hành động chạy trốn của ta rất buồn cười, bởi vì —

”A!!! Người thế nào có thể đoạt chần của ta?!” Ta sốt ruột dùng tay bảo vệ phần ngực và hạ thể.

So với sự ngỡ ngàng của ta, Tây Thi thật ra sẵn sàng khoái không một mảnh che thân hướng về phía ta, một tay nâng cằm ta, còn đùa giỡn nói: ”Lúc trước thể thốt nói chiều cổ ta, hiện tại thế nào lại đổi ý? Chúng ta tiếp tục đi!” Nói xong, nàng hạ thấp người, khiêng ta lên vai.

”Buông! Có sắc lang a!!! Có ma nữ háo sắc muốn cưỡng gian phụ nữ đàn ông!”

”Ha ha ha...” Tây Thi sáng lạn cười, sau đó vươn một tay, ”Ba!” một tiếng đánh lên mông ta!

”Ma nữ háo sắc muốn động phòng!”

”Đáng ghét... Ta thực sự là mất mủ mới yêu người!!! Ô... Đừng, có sờ nơi đó...”

”Thả người! Tiểu bảo bối, ta nói muốn ăn người, không phải sao? Hi hi hi...”

”Ô... Cứu.... Cứu mạng a...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vuot-thoi-gian-truy-sat-nguoi>